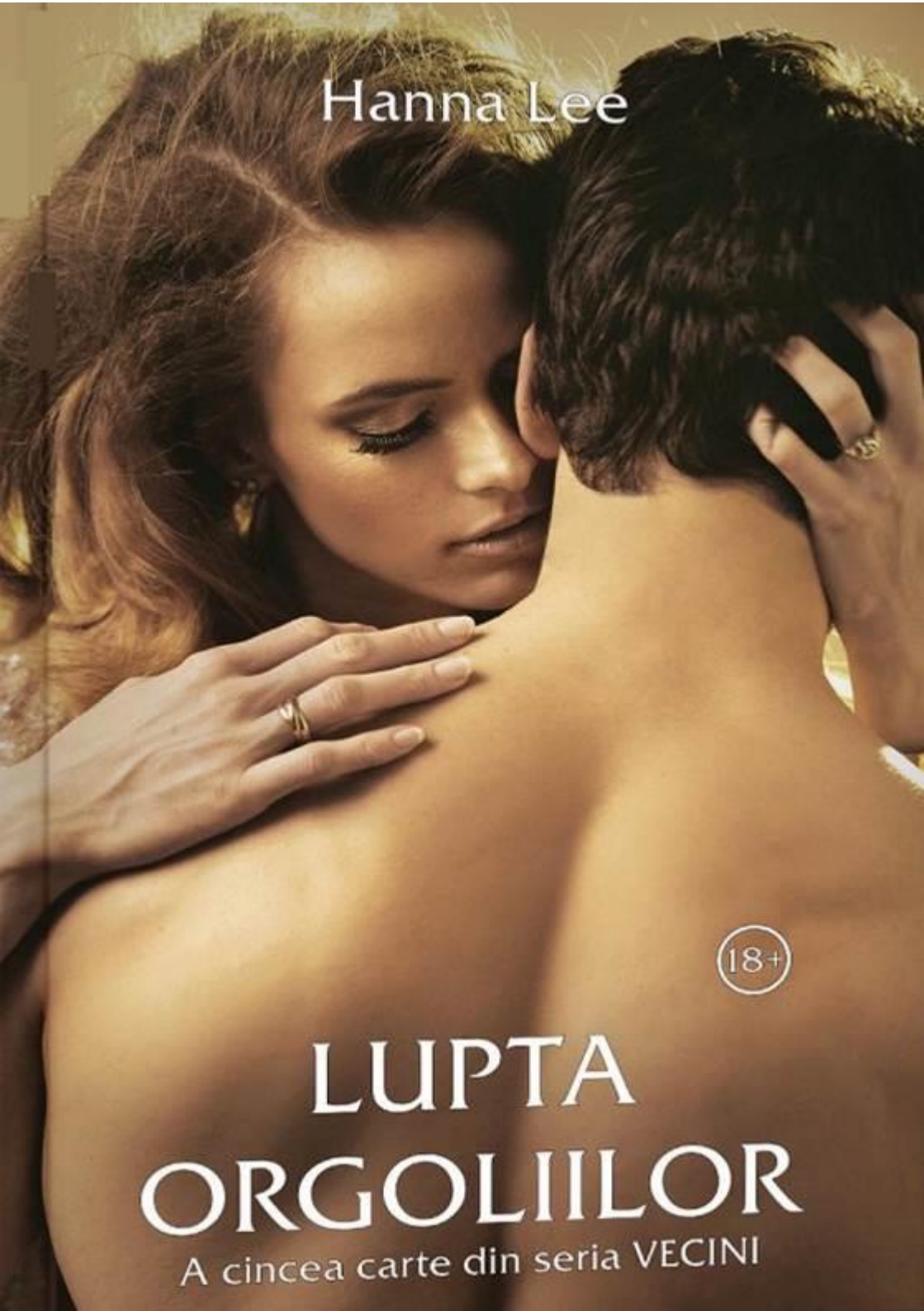
Hanna Lee
18+
LUPTA ORGOLIILOR
A cincea carte din seria VECINI

HANNA LEE

Hanna Lee

SERIA
VECINI

Lupta orgoliilor

STYLISHED
Timişoara, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LEE, HANNA
Lupta orgoliilor / Hanna Lee.
— Timişoara: Stylished, 2021
ISBN 978 – 606 – 9092 – 79 – 8

821.135.1

Editura STYLISHED Timişoara.
Judeţul Timiş Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Prolog

Oana: „Femeia care nu ajunge la strugure, zice că e curvă”.

Natalia: „Strugurele e curvă?”

Oana: „Da”.

Natalia: „Sau strugurele are alte orientări”.

Oana: „Cum așa?

Natalia: „Păi dacă strugurele nu te bagă în seamă, pe tine, damă frumoasă şi apetisantă, poate are ochi pentru alt strugure, nu pentru o prună coaptă şi delicioasă cum eşti tu”.

Oana: „Of, Lia-Natalia… M-ai ameţit de tot…” Natalia: „Şi tu pe mine. Până la urmă, de la ce a pornit toată discuţia asta?”

Oana: „De la un tip pe care l-am văzut mai devreme şi care nici măcar nu s-a uitat la mine”.

Natalia: „Şi ai ajuns la concluzia că e o curvă de om, pentru că nu te-a observat”.

Oana: „La ce decolteu frumos am, trebuia să mă observe, deci cred că e mai potrivită presupunerea ta”.

Natalia: „Dacă nici măcar nu a aruncat o privire, atunci e posibil”.

Oana: „În concluzie?”

Natalia: „Femeia care nu ajunge la strugure, zice că e gay”.

După cinci minute

Oana: „Păcat. Arăta bine…”

Natalia: „Cine?”

Oana: „Strugurele. Un rus, cică”.

Capitolul I

Protagonistul unui film

Natalia

Încercam să îmi văd de berea mea, pentru că în jur nu aveam nimic mai interesant de privit. Eram de aproape două ore cu sticla în mână şi încă mă întrebam de ce mă amăgesc cu licoarea deja încălzită şi nu trec la un suc mult mai răcoritor şi mai potrivit pentru mine sau de ce nu plec din locul ăsta plictisitor. Petrecerea se transforma uşor într-un dans obositor al unor studenţi mult prea ameţiţi ca să meargă drept sau să lege două cuvinte cu sens.

Şi o apă ar fi fost mai potrivită…

Petrecerea aceasta eşuată se desfăşura pe întreg etajul unui cămin privat, iar cei prezenţi erau beţi cu mult înainte să ajung şi eu aici. Mi-am primit invitaţia de la prietena mea cea mai bună, Oana, care, în acelaşi timp, era şi colegă în acelaşi an cu mine. Ea mai mergea la astfel de petreceri, iar de data asta mă convinsese şi pe mine.

Mare greşeală că am acceptat.

Doar că ea acum se săruta lacomă cu unul mai mic decât noi cu un an care mai avea un pic şi o înghiţea cu totul.

M-am strâmbat la prietena mea cu părul şaten, tuns bob până la umeri cum era pierdută sub atingerile îndrăzneţe ale noului ei seducător şi am mai luat o gură din berea lipsită de acid, uitând cât de trezită era. În secunda următoare am

scuipat la loc lichidul din gură, strâmbându-mă şi mai rău. Era expirată şi sticla din mână, nu numai berea încălzită.

Am abandonat sticla cu bere într-un colţ, pe jos, unde mai erau câteva, dar goale şi m-am uitat după nişte apă. Nu se vedea pe nicăieri măcar un bax abandonat, dovadă că pe acolo toată lumea era focusată pe alcool. *Mai puţin eu.* Aşa că am decis să plec în căutarea unor lichide mai potrivite, îndreptându-mă spre una dintre camerele ce ţinea loc de spaţiu de depozitare a alcoolului. Am intrat în prima cameră a cărei uşă era larg deschisă, iar aici mai erau doi băieţi, pe unul dintre ei îl cunoşteam din vedere de la nişte cursuri comune. Şi-au îndreptat privirile spre mine, în timp ce aşezau pe o masă nişte doze.

— Apă? Sau suc? i-am întrebat cu un pic de speranţă în glas.

— Aici nu mai e decât bere, mi-a zis cel cunoscut, arătând spre baxurile pe care încercau să le reorganizeze. Vezi la 203 sau 205 dacă mai au ceva, că pe acolo erau nişte sticle de Cola mai devreme.

Nu agream nici Cola sau altă băutură carbogazoasă, dar, decât berea lor amară şi caldă, mai bine o sticlă de suc plin de chimicale, mă gândeam eu.

Le-am mulţumit şi m-am îndreptat spre cele două camere alăturate pe care mi le-au menţionat. Ambele aveau uşile închise, aşa că mi-am încercat norocul cu camera 203, unde am ciocănit plictisită. Niciun răspuns, aşadar am deschis cu grijă uşa pe sfert şi m-am oprit brusc, blocată de ceea ce se întâmpla în faţa ochilor mei.

Era o cameră mică, dar cu două paturi de câte o persoană, aşa cum erau majoritatea încăperilor din acest

cămin.

Însă pe unul dintre paturi erau două fete şi un băiat. Dezbrăcaţi. Şi foarte transpiraţi. Fetele erau una peste cealaltă, sărutându-se cu patos, în timp ce băiatul, un tip cam de un metru optzeci înălţime, poate chiar mai înalt, stătea în spatele lor şi le-o trăgea tare la amândouă. *La amândouă!*

Am rămas blocată. Ochii mei nu se puteau desprinde de scena care se desfăşura în faţa ochilor mei, dar mai mult eram fascinată de corpul puternic al tipului, presărat de câteva tatuaje, ce emana masculinitate prin toţi porii. Eram hipnotizată de felul în care îşi mişca şoldurile, cum i se încordau muşchii fesieri, cum intra tare şi adânc în cea care stătea pe spate, apoi şi-a apucat cu mâna penisul lung şi al naibii de gros pentru a-l ghida în cea care stătea în patru labe deasupra prietenei ei, penetrând-o adânc.

După ce a pătruns-o dur şi pe aceasta de câteva ori, s-a reîntors la fata întinsă pe pat, iar în cea de deasupra a început să îşi înfigă degetul mare, făcându-le pe amândouă să icnească din ce în ce mai tare de plăcere. Cu cealaltă mână îi ţinea şoldurile acesteia şi a început să o pătrundă tot mai repede, de data asta cu trei degete.

În faţa mea se derula un adevărat film porno, iar eu nu îmi puteam lua ochii de la ceea ce se petrecea acolo. Un val de căldură mi-a cuprins corpul şi ceva în mintea mea conştientiza că am obrajii înroşiţi, dar nu puteam să reacţionez în niciun alt fel. Nu eram intrigată de ele, ci de corpul lui, de puterea acestui bărbat de a satisface în acelaşi timp două femei. Niciodată nu mă gândisem la acest aspect, dar acum, pusă în faţa acestei imagini, mă simţeam… excitată. *De el.*

Pentru o clipă, m-am gândit cum ar fi fost ca eu să fiu una dintre cele două sau singura pe care el ar fi dominat-o cu atâta uşurinţă. Să îmi ofere mie plăcerea pe care ar fi oferit-o cu atât talent.

Era cu adevărat frumos, reuşind să desluşesc în lumina difuză a camerei părul lui şaten deschis extrem de ciufulit, bărbia puternică, nasul drept şi conturul unor buze pline, perfecte.

Ştiam că trebuia să plec, dar nu îmi puteam dezlipii ochii.

Gândurile mi-au fost împrăştiate de ţipătul de plăcere al celei de jos, urmat în scurt timp de cel al prietenei sale, moment în care băiatul s-a retras un pas, iar cele două fete s-au aruncat asupra penisului lui pentru a-i gusta lichidul cald, de îndată ce l-au scăpat de prezervativ. Acesta a mârâit tare când şi-a dat drumul pe limbile celor două, frecându-şi în sus şi în jos cu mâna de câteva ori membrul gros.

Eram fascinată şi al naibii de excitată!

Şi atunci mi-am dat seama că, de fapt, ochii lui erau fixaţi pe… mine.

Privirea lui animalică nu avea niciun pic de furie pentru că le încălcasem intimitatea, ci mă fixa ca şi când eram acolo lângă ei, participantă la actul depravat pe care eu îl privisem, fără să fiu capabilă să mă întorc la treburile mele.

Şi-a muşcat buza de jos, continuând să mă privească, iar eu mi-am luat în acea clipă cea mai mare lovitură din viaţa mea.

Îl cunoşteam! Îl cunoşteam bine!

Cândva am crezut că îl şi iubeam. Să nu mai spun că părinţii mei îmi dăduseră un nume potrivit originilor lui,

considerând că suntem născuți unul pentru celălalt.

Doar că, de mai bine de cinci ani, nu îl mai văzusem, iar în acest timp el crescuse destul de mult. Chiar foarte mult…

Ultima dată când ne-am întâlnit aveam amândoi cincisprezece sau șaisprezece ani și arătam complet diferit față de cum eram acum. El era un copil slăbuț, cu un cap mai înalt decât mine și acum arăta ca un urs imens, cu brațe bine conturate și umeri lați, iar trupul îi era acoperit de câteva tatuaje. Eu eram o copilă tunsă scurt, cu părul șaten deschis, aproape blond, un pic durdulie, care acum avea un corp de balerină, iar părul vopsit într-o nuanță aprinsă de roșu-portocaliu și foarte lung ce se potrivea perfect cu ochii mei verzi, moșteniți de la mama.

Nu era de mirare că nu l-am recunoscut din prima clipă, iar privirea lui flămândă și zâmbetul pervers pe care îl avea acum în colțul gurii, demn de a face orice femeie să aibă orgasm doar privindu-l, mă făceau să cred că nu știa cine sunt.

Și poate că era mai bine.

M-am întors repede pe călcâie, cu inima bătându-mi mai tare ca niciodată, de parcă mă întâlnisem față în față cu un urs adevărat, dar totodată devenisem conștientă de obrajii înroșiți de rușinea care pusese stăpânire pe mine.

Mi-am dat câteva palme ușoare, încercând să îmi recapăt controlul, după ce m-am împiedicat de propriile picioare în mersul meu grăbit și neatent. Speram ca membrele mele să se coordoneze singure, deoarece eu nu eram capabilă să mai mă gândesc la altceva decât la el.

Eram cuprinsă de un sentiment ciudat, ca și când tocmai l-am văzut pe fratele meu făcând sex, dar, în același

timp, ca şi când l-am prins pe iubitul meu culcându-se cu altcineva.

Un mix de ruşine şi gelozie se forma în mine, care nu îmi plăcea şi care îmi făcea acum corpul să tremure, dar încercam cu tot dinadinsul să nu mă vadă nimeni. Aşa că am decis să îmi caut prietena şi să o anunţ că plec. Rapid. Ne promisesem de când ajunsesem la petrecere că nu ne vom abandona, mai ales că ea venise până aici cu maşina mea.

Am zărit-o în acelaşi colţ umbros al holului, la fel de pierdută în sărutul ei cu tipul respectiv şi m-am bucurat că nu decisese să treacă la etapa următoare, printr-o cameră dubioasă.

— Oana, eu plec.

Nu avea nicio reacţie şi am bănuit că nu m-a auzit din cauza muzicii care răsuna destul de tare în jurul nostru, aşadar am decis să urlu:

— Oana!

Imediat s-a dezlipit confuză de tip şi, cu mâinile încă prin părul lui, şi-a întors ochii căprui spre mine.

— Hei! m-a salutat cu entuziasm, de parcă nu ne-am mai văzut de zece ani, nu de câteva minute. Toate bune?

— Eu vreau să plec, am anunţat-o cu o privire ce dorea să emane doar un pic de regret, pentru că nu puteam să mă prefac mai bine de atât.

— De ce? m-a întrebat şocată. E distractiv!

Am ridicat imediat o sprânceană care a făcut-o să îşi înghită orice tentativă de a mai încerca să mă convingă să mai stau.

— Ok… a zis, strâmbându-se când a realizat că am dreptate şi nu era chiar atât de interesantă petrecerea asta,

dar s-a uitat la tipul de care încă era lipită, iar acesta i-a şoptit ceva la ureche.

— Poţi să mai stai, nu trebuie să pleci acum cu mine, i-am spus, nedorind să îi stric cheful, pentru că ea, evident, se simţea bine.

— Nu, nu! Vin cu tine, a spus repede. Dar poţi, te rog, să mai stai un sfert de oră? Doar un sfert de oră! m-a implorat, făcând ochii de pisică miloagă şi drăguţă, care mereu dau roade.

Oftând, mi-am dat ochii peste cap, cedând.

— Bine. Te aştept la maşină. Dar nu mai mult de cincisprezece minute, că altfel te duce craiul ăsta acasă, nu eu! i-am spus, arătând cu degetul spre băiatul cu buzele înroşite de la rujul prietenei mele.

Oana a chicotit şi mi-a trimis un pupic prin aer, probabil ştiind şi ea că nu aş fi lăsat-o acum să mă atingă cu buzele alea. *Şi Dumnezeu ştie ce avea să mai facă cu ele în următoarele minute…*

În drumul meu spre ieşire am trecut pe lângă camerele 203 şi 205, dar nu mai aveam dorinţa de a-mi încerca norocul cu găsirea apei, aşa că am mărit paşii şi m-am dus la maşina mea, unde îmi aminteam că am o sticlă abandonată de vreo două zile.

Am ajuns la maşină, am deschis-o şi am luat sticla de apă, bând cu poftă.

Imagini ale filmului porno real de mai devreme mi-au apărut în minte, făcându-mă să mă înec cu apa şi să o scuip. Nu aveam cum să nu înjur printre dinţi momentul meu de slăbiciune, aşa că am închis ochii strâns şi am început să număr până la treizeci, pentru a mă relaxa şi pentru a mă

concentra pe altceva decât corpul lui gol.

Stăteam rezemată cu spatele de maşină, auzind undeva departe muzica tare a chefului. Eram la nicio sută de metri distanţă, dar nu era suficient şi abia aşteptam să pun şi mai mult spaţiu între mine şi acel loc.

Am respirat adânc şi m-am uitat în jur. Era începutul primăverii, dar vremea ciudată din ultimii ani făcea ca seara să fie destul de călduroasă pentru această perioadă. Totuşi un fior mi-a străbătut corpul şi am simţit nevoia să îmi strâng braţele în jurul corpului, în timp ce încercam să savurez liniştea nopţii. Făceam abstracţie de muzică sau de traficul din apropiere, fiind doar eu şi natura ce înflorea cu fiecare zi de primăvară.

— Ţi-a plăcut spectacolul?

O voce groasă m-a făcut să sar ca arsă, speriată de prezenţa străină şi destul de masivă de lângă mine. Dar, după ce mi-am dus o mână la inima care aproape se oprise din bătut din cauza sperieturii şi m-am uitat în direcţia lui, l-am recunoscut. Din nou. Şi inima mi s-a oprit pentru o secundă. Din nou.

Acum nu mai aveam îndoială că era el. Iubirea mea secretă din tinereţe, blondul cu ochi albaştri, buze cărnoase şi sânge de rus, care mi-a fost vecin ani de zile şi cu care am crescut ca doi fraţi datorită prieteniei dintre părinţii noştri.

S-a rezemat cu şoldul de maşina mea, la un pas distanţă de mine şi mi-a zâmbit ştrengăreşte, cu o mână într-un buzunar, în timp ce în cealaltă avea aprinsă o ţigară. Aştepta răspunsul meu şi nu părea deloc dornic să îşi ceară scuze că m-a speriat, ba chiar cred că îl amuza reacţia mea.

M-am încruntat puţin, încă întrebându-mă dacă ştie

cine sunt.

— Ţi-a plăcut să ai spectatori?

— Doar dacă aceştia mă privesc cu atâta poftă, încât mă fac să îmi dau drumul mai repede decât plănuiam.

La naiba! Cum poate cineva să vorbească astfel de cuvinte cu atâta lejeritate?

— A fost un spectacol interesant, am răspuns cu o relaxare forţată, rugându-mă ca întunericul din jurul nostru să nu îl lase să îmi observe obrajii înroşiţi.

— Trebuia să vii alături de noi, dacă ţi-a părut chiar atât de interesant.

— Prefer jocurile unul la unul, am zis un pic rece.

— Şi atunci ce ţi s-a părut interesant la ceea ce ai văzut?

Nu am răspuns. Nu puteam să îi mărturisesc…

— Eu? m-a întrebat, ridicând intrigat o sprânceană.

De unde și-a dat seama, nenorocitul?

— Sau îţi plac femeile? a mai adăugat cu o urmă de amuzament în glas.

— Clar nu sunt în direcţia aia! m-am apărat repede, dându-mă astfel de gol că era corectă prima lui variantă.

Nemernicul a rânjit mulţumit, fixându-mă cu privirea şi a tras adânc din ţigara pe care o avea aprinsă, suflând fumul pe deasupra capului meu, care îi ajungea până la umăr.

— Cum te cheamă?

Am închis ochii o secundă, cu regret. *Nu mă recunoștea.*

Dar totuşi şi cu un strop de recunoştinţă, pentru că nu aş fi vrut ca prietenul meu din copilărie să mă prindă că îl spionam făcând sex şi să mă creadă o ciudată la prima noastră revedere după muţi ani.

Și, cu toate acestea, nu puteam să nu fiu supărată pe el,

mândria mea fiind rănită de faptul că mă trata acum la fel ca pe altele.

Cândva a însemnat ceva pentru mine, iar el nici nu mă recunoştea după toţi anii petrecuţi împreună.

— Nu contează, i-am spus încet, coborându-mi privirea spre balerinii mei.

Dar degetele lui mi-au atins chipul şi l-au întors în direcţia sa. Mă privea printre ochii mijiţi, mult mai serios.

— Erai geloasă pe ele? m-a întrebat încet, iar eu am deschis gura să vin cu o replică deşteaptă, însă aceasta nu reuşea să vină. Ele ar trebui să fie geloase pe tine, mi-a spus cu glasul tot mai scăzut, aproape devenind o şoaptă. Pentru că, de fapt, tu eşti cea care m-a făcut să am orgasm în seara asta. Felul în care mă priveai, felul în care îţi muşcai buza cărnoasă, privindu-mă cum mi-o băgăm în ele.

Buzele lui erau aproape lipite de urechea mea, vorbind încet şi senzual, făcându-mă să închid ochii şi să retrăiesc momentele de mai devreme. Am înghiţit în sec, pierdută sub atingerea lui fină, când şi-a pus mâna mare pe şoldul meu, aproape lipindu-mă de el.

— Ai fi vrut să fii în locul lor, nu-i aşa?

Eram în continuare incapabilă să îi răspund, mintea mea fiind şocată de ceea ce trăiam. Era intens şi nu puteam deloc să îi rezist. Un nemernic. Irezistibil.

Am aprobat din cap. Era tot ce mai puteam să fac.

— Atunci, hai cu mine, mi-a cerut. Vreau să te ating, nu doar să te privesc de la distanţă, a mai spus, făcând din nou referire la momentul de mai devreme.

Şi eram la un pas să accept, când vocea prietenei mele s-a auzit din depărtare.

— Lia?

El şi-a ridicat capul şi m-a privit în ochi, zâmbind în colţul gurii la fel de victorios şi provocator cum a făcut-o mai devreme când şi-a dat drumul, uitându-se în direcţia mea. Dar acum tocmai îmi aflase numele sau, cel puţin, aşa cum mă striga câteodată Oana.

Readusă la realitate de vocea prietenei mele, care ajunsese acum în dreptul nostru, m-am dat un pas într-o parte, luând distanţă faţă de el.

Aveam nevoie de spaţiu să îmi pot recăpăta suflul pierdut şi minţile rătăcite. Fusesem la un pas să mă las prostită de el, dar noroc că m-a salvat Oana*. Îi rămân datoare.*

— Hei, toate bune? m-a întrebat prietena mea, uitându-se zâmbitoare spre interlocutorul meu.

— Da, hai să mergem, i-am spus repede.

În timp ce ea s-a dus, fără alte comentarii, spre partea pasagerului, eu am vrut să urc în maşină, însă braţul mi-a fost prins de mâna lui mare, care m-a oprit.

— Lia, nu pleca încă, mi-a şoptit cu aceeaşi voce joasă şi încărcată de dorinţă.

— Pun pariu că nici nu ai făcut duş după ce ţi-ai tras-o cu alea şi deja vrei să mă atingi pe mine?

Ceva din vocea mea l-a făcut să mijească ochii o clipă.

— Fac un duş înainte, a glumit sau cel puţin aşa credeam, cu toate că era foarte serios când spunea asta.

Ochii lui mi-au dat de înţeles că nu avea de gând să renunţe atât de uşor.

— Altă dată, am aruncat cuvintele, doar ca să pot să fug mai repede, înainte de a ceda ispitei.

— Data viitoare când ne întâlnim, mi-a cerut ca şi când am fi făcut o înţelegere.

— Ok, am aprobat grăbită, ştiind că nu va mai exista o dată viitoare, pentru că nu voi mai veni la nicio petrecere de acum înainte.

— Data viitoare când ne întâlnim, o să fii a mea, Lia, mi-a promis cu seriozitate.

Şi-a lipit buzele de tâmpla mea, respirând adânc şi apoi s-a desprins de mine, dispărând în noapte.

A lăsat în urmă mirosul lui de parfum amestecat cu tutun de la ţigara pe care nu îmi amintesc când a aruncat-o.

În urma lui, o inimă începea să bată din nou în secret, pentru un băiat din vecini, ce acum devenise un nemernic irezistibil.

Capitolul 2

Confuzia actorului

Sasha

Mirosul ei vanilat mi-a rămas în nări minute întregi după ce am plecat de lângă ea. Chiar ore.

Nu am mai fumat în tot acel timp, doar ca să îmi păstrez aroma fetei pe care voiam cu atâta ardoare să o şi gust.

Iar ochii ei… Oh, Doamne… Ochii ei verzi, buzele pline şi roşiatice, părul portocaliu aprins, toate detaliile legate de ea erau acum sursa tuturor fanteziilor mele.

M-am gândit de o mie de ori dacă puteam să fac ceva în seara aia, să o întorc din drum chiar atunci, dacă puteam să

mă urc cu ea în maşină sau să o iau pe sus la maşina mea. Dacă puteam să o mai reţin câteva minute, pentru că, dacă nu apărea prietena ei, sigur mi-ar fi picat în braţe. Am simţit-o cât de aproape era să mă lase să o sărut, să o ating, dar mi-a scăpat printre degete.

Mă culcam gândindu-mă la pielea ei fină şi la ochii ei pătrunzători plini de dorinţă şi mă trezeam cu senzaţia mirosului ei vanilat, dorindu-mi să îl am impregnat în pernă. Cu fiecare minut care trecea, devenea o obsesie.

Cine era? De unde venise?

Nu ştiam nimic despre ea, dar reuşisem să îi aflu numele. Atât. *Lia.*

Nu am mai văzut-o prin campus, dar pe prietena ei sigur am mai întâlnit-o, ceea ce îmi dădea un strop de speranţă că o să o revăd şi pe cea care mi-a scăpat în seara aia printre degete.

În acea seară am ajuns în apartamentul meu, mi-am aruncat adidaşii pe hol şi, dezbrăcându-mă absent de hainele pe care le lăsam prin toată casa, m-am băgat direct la duş. Avusese dreptate Lia că nu făcusem unul după mica mea petrecere cu cele două studente.

Dar ce nu ştiuse ea era că eu am plecat grăbit de lângă ele pentru a o găsi. Am refuzat invitaţia lor la un duş în trei, pentru a merge în căutarea celei care m-a făcut să uit de atingerile şi gemetele celor două femeie şi să îmi dau drumul doar uitându-mă la femeia cu ochii verzi şi plini de dorinţă.

Lia.

Numele îmi suna ca un ecou în minte de când îl auzisem şi mă întrebam de la ce este prescurtarea. *De la Liliana?*

Avea ceva familiar, dar mintea mea nu putea să

găsească firul care mi-ar fi desluşit această senzaţie ciudată. Eram prea copleşit de dorinţa de a o avea. De a o atinge. De a-i gusta buzele voluptuoase.

Niciodată nu am mai simţit aşa ceva. Niciodată nu am dorit o femeie atât de mult.

Cum dracu' am lăsat-o să îmi scape?

Nimeni nu scapă de Sasha aşa uşor.

* * *

Au trecut două săptămâni de atunci.

Am mai fost la patru petreceri în acest timp şi, datorită relaţiilor şi a amicilor mei, am reuşit să aflu câteva informaţii despre cele două. Mai bine spus despre prietena ei, Oana, deoarece pe Lia se pare că nu o cunoştea nici dracu'. Ceea ce era perfect normal. Un înger nu avea ce să caute pe lângă dracii din jurul meu, pe care îi puteam numi prieteni.

La niciuna dintre aceste petreceri noua mea obsesie nu şi-a făcut apariţia, dar la ultima am avut norocul să o reîntâlnesc pe prietena ei.

Dacă mama ar şti ce am făcut după aceea, m-ar bate şi-n culcare, şi-n sculare.

Pe scurt, l-am trimis pe unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, Radu, să o curteze pe Oana, ca apoi să o scoată la una-două întâlniri, şi ulterior, la sfârşitul unei noi săptămâni, să o invite pe aceasta şi pe prietena ei Lia la o petrecere.

Nu puteam să încredinţez o asemenea misiune oricui, mai ales că doar el şi celălalt prieten al nostru, David, erau singurii pe care i-am pus la curent cu fixaţia mea pentru fata misterioasă şi singurii în care aveam încredere deplină.

Doar că planul de acasă nu se potrivea cu cel din târg.

Am organizat cu prietenii mei alte două petreceri pe la

diferiţi amici, iar Lia nu şi-a făcut apariţia, chiar dacă Oana îl însoţea pe Radu de fiecare dată. Nimeni nu ştia implicarea mea sau faptul că eu măcar aş fi existat în tot acest peisaj, deci nu avea cum să păstreze distanţa din cauza mea. Aşa că l-am pus pe prietenul meu să îşi întrebe noua iubită despre fata cu părul roşu-portocaliu şi ochi verzi, al cărui chip încă îmi bântuia visele noaptea.

Eram pe punctul de a mă duce la biserică, chiar dacă nu sunt genul, doar ca să mă rog la Dumnezeu să mi-o scoată din nou în cale. Eram pregătit să ţin şi post sau să spun câteva rugăciuni în fiecare seară, doar ca să produc încă o minune, că oricum prima ar fi fost ca să calc eu prin biserică…

Când, la a treia încercare cu o nouă petrecere, dorinţa pe care aveam să mi-o pun la următoarea aniversare sau stea căzătoare, în sfârşit, s-a îndeplinit.

De data asta cheful avea loc la vila prietenului meu bun, David. Părinţii lui erau plecaţi într-o delegaţie, lăsându-ne casa imensă cu şase dormitoare, dar, cel mai important, o piscină mare şi foarte potrivită pentru zilele plăcute de început de aprilie cu care ne confruntam acum.

Trăgeam adânc din ţigară, simţindu-mi corpul agitat. Eram nerăbdător să aflu dacă, de data asta, ea avea să apară sau nu. Iar, când am văzut-o, zâmbetul diabolic şi-a făcut apariţia, însă în scurt timp a fost înlocuit de o privire flămândă.

Era superbă.

Purta o rochie albă cu nasturi în partea de sus şi scurtă, dreaptă, cu subtile motive tradiţionale pe piept şi la manşetele mânecilor ce se opreau la coate. Părul portocaliu

aprins îl purta desfăcut şi îi cădea în valuri lungi şi ondulate pe umeri, acoperindu-i sânii generoşi. În picioarele subţiri şi albe avea o pereche de botine cu toc gros, care nu făceau decât să îi evidenţieze crăcii cu care aveam deja o listă întreagă de fantezii, împingându-mă şi mai tare în pragul nebuniei.

Doar uitându-mă la ea câteva secunde şi eram excitat. Iar în seara aia nu aveam de gând să o mai las să îmi scape.

Am privit-o cum a acceptat o sticlă cu bere de la Radu, noul iubit al prietenei ei, când acesta le-a adus fetelor de băut, apoi am analizat-o din colţul meu cum priveşte stânjenită înjur. Stăteam într-un şezlong abandonat pe gazon, ferit de ochii celorlalţi, aşa că puteam să admir fără jenă fiinţa aceea frumoasă şi misterioasă.

Nu se simţea în elementul ei, chiar dacă încerca să fie politicoasă şi să zâmbească atunci când i se vorbea.

Mi-am dat seama că nu am timp de pierdut, iar ea putea să plece la fel de repede pe cât a făcut-o ultima dată, aşa că am sărit în picioare, aruncându-mi ţigara într-o scrumieră, fără să o mai sting, şi m-am dus spre ea.

Era cu însoţitorii ei pe marginea piscinei, aşa că m-am apropiat încet şi mi-am strecurat degetele printre ale ei, atingându-i mâna liberă, pentru că în cealaltă avea berea.

A tresărit, speriată ca prima dată când m-am apropiat la fel de încet, lângă maşina ei, doar că de data asta am tras-o repede de mână, lipind-o de pieptul meu, pentru a o salva de la o căzătură în apă.

Şi aşa începe să capete contur povestea noastră.

Mă pierd în ochii ei mari şi uimiţi, de un verde hipnotizant, dar reuşesc să îmi menţin controlul.

— Vrei să facem o baie înainte? o întreb, aplecându-mă pentru a-i şopti în ureche.

Apoi să o privesc de sus, pentru că talpa înaltă a botinelor tot nu o ajută să ajungă la nivelul ochilor mei.

— Tu… şopteşte şocată, cu ochii fixaţi în ai mei.

Pentru o secundă sunt mândru că am acest efect asupra ei, lăsând-o fără cuvinte. *Momentan.*

— Bună, Lia. Ţi-a fost dor de mine?

— Nu prea, zice, încercând să se desprindă din strâmtoarea braţelor mele, dar nu o las, ba chiar o strâng mai tare, lipindu-i şi mai bine de mine corpul cald, dar încordat.

— Minţi. Ştiu asta, îi zic direct.

— De unde ştii?

— Pentru că ochii tăi îmi spun adevărul.

Îşi dă ochii peste cap.

— Citeşti şi în stele sau doar în ochi?

Încep să râd. Pare fată deşteaptă, iar asta îmi place. Mai ales că fetele deştepte sunt mereu o provocare, iar eu m-am cam săturat de pradă uşoară.

Lia, însă nu e uşoară deloc, pentru că o vânez de câteva săptămâni bune, cum nu am mai făcut cu nicio altă tipă până acum.

Fac câţiva paşi cu ea lipită de mine, doar ca să ne îndepărtăm de ceilalţi, care, din fericire, deja ne ignoră sau se străduie să o facă. Mă bucur că cei din jur ştiu ce e mai bine pentru ei. Şi anume că nu trebuie să se bage. Cât despre prietena ei, probabil o împiedică Radu să intervină.

— Doar în ochi, îi răspund într-un final. Mă pricep foarte bine să citesc oamenii după gesturi şi priviri, îi

mărturisesc.

— Şi eşti tu sigur că mi-a fost dor de tine?

— Da. După momentul nostru intim de ultima dată, era imposibil să nu o faci. Eu sigur ţi-am dus dorul.

— Asta chiar nu pot să cred, zice zâmbind ironică.

— Lasă-mă să îţi arăt, o provoc, venind cu buzele mai aproape de urechea ei. Sunt la fel de excitat de tine, precum am fost ultima dată când te-am văzut. Nu ai idee ce efect ai asupra mea, Lia, îi şoptesc şi o sărut din nou pe tâmpla unde mirosul de vanilie îmi pare cel mai puternic, făcându-mă să îl respir din nou adânc în piept ca şi când mi-aş lua doza din drogul preferat care îmi lipseşte de atâtea săptămâni.

— Nu cred că este o idee bună, zice încet, dar, chiar dacă ezită, ochii ei închişi şi capul uşor lăsat într-o parte îmi dovedesc contrariul.

Ştiu că trebuie să o am. O vreau prea mult, iar ea se încăpăţânează să refuze, chiar dacă tot corpul îi cere să accepte. Îi simt bătăile inimii şi îi mângâi de sus în jos braţul acoperit pe jumătate de mâneca rochiei, apoi de la cot în jos trasez cu vârfurile degetelor o linie ce se încheie în palma fină.

— Trupul tău spune altceva, îi şoptesc în clipa în care buzele mele îi prind încet lobul urechii.

Prind cu dinţii cercelul mic şi îmi trec vârful limbii peste el.

— Vrei să te ating, spun sugându-i suav lobul. Vrei să te gust.

Cobor cu buzele sub ureche, lăsând respiraţia caldă să îi trezească toate simţurile la viaţă, în timp ce buzele mele umede gustă pielea parfumată.

— Vrei să mă pierd adânc în tine. Doar în tine.

Îi simt corpul cald cum se relaxează în braţele mele, iar respiraţia este mai apăsată.

— Nu-i aşa, Lia?

— Da, şopteşte cu vocea stinsă, iar eu simt gustul victoriei şi implicit al ei.

— Vino cu mine, îi şoptesc, dar mai mult îi comand.

O iau de mână şi o conduc la etaj, trecând pe lângă toţi ceilalţi care parcă nici nu ne observă. Intru într-una dintre camerele de oaspeţi unde dorm eu de obicei când vin în vizită pe la David şi închid uşa în urma mea. Îndată ce amândoi ne aflăm în încăperea slab luminată de becurile din grădina unde are loc petrecerea, o lipesc cu spatele de uşă şi o presez cu trupul meu mare, mângâindu-i chipul cu degetele de la o mână, în timp ce pe cealaltă o aşez pe talia ei subţire.

— Eşti atât de frumoasă, îi spun încet.

Aş vrea să îi spun că am căutat-o în toată perioada asta, dar nu vreau să mă creadă un obsedat. Îmi doresc să îmi menţin masca de bărbat fatal care nu mişcă niciodată un deget pentru a obţine o femeie, pentru că acestea cad de obicei singure la picioarele lui. Dar e doar o mască. Doar eu şi cei doi prieteni ai mei ştim adevărul în ceea ce o priveşte pe fata care acum se lasă moale în braţele mele.

— Replica asta nu mă impresionează, îmi spune zâmbind.

— Nu vreau să te impresionez. Vreau să te excit, îi răspund zâmbind la fel ca ea.

— Trebuie să faci ceva mai mult decât să vii cu un simplu compliment.

Din nou mă provoacă, iar eu sunt mai mult decât dornic să accept.

— Atunci să lăsăm vorbele şi să trecem la fapte? întreb în timp ce mâna mea coboară încet de pe talia ei, peste fundul pe care îl strâng puţin, împingând-o în erecţia mea deja evidentă şi îi smulg un icnet scurt, aproape surprins, probabil pentru că realizează cât sunt eu de excitat.

Îmi cobor şi mai mult mâna, venind cu ea între coapsele fine, pe sub rochiţa scurtă, unde descopăr bucata de material al chilotului.

— Eşti deja udă, nu-i aşa?

Vocea mea scăzută o face să mă privească din nou flămândă, ca, în clipa în care o ating acolo jos, să îşi muşte buza plină, gemând uşor.

Nu am sărutat-o, dar vreau la nebunie să o fac, chiar dacă încerc să amân cât mai mult acel moment intens.

— Cum de eşti atât de excitat? mă întreabă cu vocea sugrumată de dorinţă, probabil încă uimită de umflătura pe care o împing în coapsa ei.

— Tu chiar nu ai idee ce efect ai asupra mea, îi mărturisesc, frecând-o încet peste labiile acoperite de chilotul subţire.

Îi simt locul acela cald şi îmi dau seama cât este de udă, aşa că îmi bag mâna în spatele bucăţii de material fin, atingându-i pielea moale şi catifelată şi îmi lipesc încet buzele de colţul gurii ei, înainte de a-i spune:

— Uită-te în ochii mei, îi cer în clipa în care o pătrund cu un deget, iar ea trage adânc aer în piept, cu privirea fixată în a mea. Uită-te la mine aşa cum ai făcut-o în noaptea aia.

Ascultătoare continuă să mă urmărească în timp ce o

pătrund cu un al doilea deget, pe care încep să le mişc în miezul ei cald tot mai repede. E agăţată cu degetele de umerii mei şi îşi muşcă buza de jos cu dinţii, dar nu îşi mută privirea din ochii mei. Mă pierd în verdele crud al acestei fiinţe minunate şi simt că ceva din mine începe să capete contur.

— Doamne, cât eşti de frumoasă, mârâi printre dinţi şi îmi lipesc într-un final buzele de ale ei, sărutând-o ca un flămând.

Limba mea îi invadează gura dulce, ce parcă nici nu a gustat berea de mai devreme, iar ea îmi răspunde fără reţinere, strângându-mi părul scurt cu degetele subţiri. E la fel de aprinsă ca şi mine, iar sărutul nostru este unul plin de nevoie şi dorinţă.

Cu greu ne desprindem de uşa din lemn şi o conduc spre pat, unde o ajut să se lase pe spate pe salteaua tare. Mă ridic în picioare şi o privesc de sus cum stă întinsă, cu rochia ridicată până aproape de şolduri, iar picioarele uşor desfăcute. Buzele îi sunt înroşite de la sărutul nostru aprins, iar ochii îi sclipesc de pasiune la fel ca în clipa în care am văzut-o prima dată.

— O să te uiţi cum intru în tine? o întreb, trăgând peste cap de gulerul tricoului negru de pe mine şi lăsând-o să îmi privească trunchiul dezgolit cu aceeaşi poftă care mă înnebuneşte.

Lia aprobă din cap, pierdută cu ochii pe pieptul meu şi apoi mai jos, spre abdomen şi spre V-ul care se adânceşte în spatele blugilor la fel de negrii ca tricoul.

— Vrei să mă atingi?

Însă ea doar zâmbeşte şi dă negativ din cap.

Sprâncenele mele sar în sus, fiind luat prin surprindere de răspunsul ei.

— Vreau să te dezbraci de tot şi apoi vreau să te văd cum te atingi singur, îi spune curajoasă.

Zâmbetul meu drăcesc este inevitabil.

— Şi în timpul ăsta te atingi şi tu?

— Poate. Dar aş vrea să te las tot pe tine să ai onoarea asta.

— Se pare că te pricepi la fel de bine la cuvinte.

Îmi face cu ochiul, iar eu îmi dau încet blugii jos, urmaţi apoi de boxeri, savurând fiecare sclipire pe care o zăresc în privirea ei admirativă.

— Dă-ţi jos chiloţii şi desfă picioarele! îi cer în acest timp, iar ea, la fel de ascultătoare ca şi până acum, se conformează imediat, oferindu-mi o imagine splendidă.

Nu am cum să nu îmi cuprind cu mâna membrul întărit mai puternic ca oricând şi să mi-l frec încet, de la bază la cap, în timp ce ea îşi strecoară o mână între picioare şi începe să îşi atingă clitorisul cu două degete.

— La dracu', înjur printre dinţi la vederea acestui act extrem de erotic, care o să mă facă să îmi dau drumul în treizeci de secunde, dacă mai continuăm aşa.

— Atinge-mă, îmi cere cu glasul plin de dorinţă, iar eu, în clipa asta, sunt în stare să fac orice mi-ar cere.

Cu un genunchi pe marginea patului, între pulpele ei desfăcute, îi înlocuiesc mâna cu a mea şi o pătrund cu un deget.

O mână este între picioarele ei, iar cu cealaltă îmi frec încet membrul a cărui venă pulsează puternic.

E atât de udă, încât îmi lasă gura apă, aşa că scot degetul

din ea şi mi-l bag în gură, savurându-i dulceaţa. Mârâi de plăcere. Nu pot rezista tentaţiei copleşitoare şi mă las între picioarele ei, acoperindu-i miezul suculent cu gura mea flămândă.

Geme surprinsă de gestul meu şi asta nu face decât să îmi alimenteze nevoia de a o gusta şi mai cu poftă. O ling, apăsând-o cu limba peste clitoris, îi sorb lichidul dulce şi o pătrund cu două degete, pe care încep să le mişc în ea tot mai repede şi mai repede, până când corpul ei începe să tremure, iar un icnet ascuţit îi eliberează plămânii şi corpul de tensiunea electrizantă care s-a acumulat.

Are chipul roşu şi buzele întredeschise, căutând aer, iar eu profit de momentul ei de pauză, să iau repede din buzunarul blugilor un prezervativ. Îl rulez, cu ochii încă fixaţi pe chipul ei epuizat şi mă aşez între coapsele calde.

Dar nu o pătrund, ci îi şoptesc:

— Uită-te la mine, Lia.

Deschide lent ochii şi verdele ei a căpătat parcă o nuanţă mai închisă.

Mă cucereşte cu fiecare privire.

— Uită-te cum intru în tine, îi cer, iar ea se ridică în capul oaselor pentru a vedea momentul în care intru în ea, încet, încet, capturând fiecare centimetru al miezului ei strâmt şi cald. La dracu', e atât de bine, că simt cum îmi pierd minţile! Exclam, privind fascinat locul în care trupurile noastre se unesc, până când sunt cu totul în ea.

Apoi ies aproape complet, iar când revin o fac în forţă, adânc şi dur, smulgându-i un geamăt puternic.

— Desfă-ţi nasturii la rochie şi lasă-mă să îţi gust sânii! îi ordon.

Rochiţa ce pare ca o cămaşă în partea de sus este imediat desfăcută, iar sânii sunt acoperiţi de un sutien în aceeaşi nuanţă de nude ca şi chilotul ce stă în calea dorinţei de a-i gusta.

În timp ce îmi mişc şoldurile tare şi adânc în ea, mă aplec peste pieptul plin şi îi îndepărtez cupa, dezgolind sfârcurile ridicate. Prind unul dintre ele cu degetele, strângându-l puternic, apoi îl acopăr cu gura, sugându-l cu poftă şi gustându-l ca un gurmand.

Ăsta este efectul pe care ea îl are asupra mea, excitându-mă foarte tare şi făcându-mă să o devorez cu totul.

Degetele de la cealaltă mână se înfig în şoldul pe care îl ţin stabil şi, în timp ce cealaltă revine peste sânii plini, îi regăsesc buzele pe care le acopăr cu gura avidă.

Limbile noastre se mişcă cu aceeaşi nevoie cu care o fac şi şoldurile noastre, iar când orgasmul o cuprinde, geme tare şi simt cum mi-o strânge înăuntrul ei cu miezul cuprins de spasme, învăluindu-mă de euforia iminentă. Sunt la un pas să îmi dau drumul, dar vreau să îi ofer ceea ce ştiu că îi place.

— Uită-te, Lia, îi cer din nou. Uită-te cum intru în tine când îmi dau drumul.

Îşi ridică din nou capul, iar eu îi susţin ceafa cu palma şi îi urmăresc privirea ce e fascinată de trupurile noastre. Strâng din dinţi şi încerc să mai rezist un pic, pentru că o simt aproape de un nou orgasm. Încep să îi apăs cu un deget clitorisul şi imediat începe să se strângă din nou în jurul meu, parcă şi mai tare ca prima dată.

— Oh, Sasha! strigă puternic, iar eu, auzindu-mi din gura ei numele pe care nu îmi amintesc când i l-am spus, mă

simt ca un zeu şi încep să mă adâncesc în ea şi mai puternic.

— Futu-i…! înjur tare când ea explodează, ejaculând un val de lichid cald care mă face imediat să îmi dau drumul.

Este cel mai intens moment trăit de mine vreodată. Este cea mai erotică partidă de sex pe care am avut-o în viaţa mea. Şi, fascinat de ochii verzi ai fetei de sub mine, în clipa asta pot să jur că m-am îndrăgostit.

Îi sărut buzele noi şi roşii cu adoraţie şi îi prind părul în pumn, nedorind ca ea să plece de lângă mine. Este perfectă şi aş vrea să o fac să aibă astfel de orgasme toată noaptea.

— Eşti minunată, îi şoptesc după ce reuşesc cu greu să mă dezlipesc de buzele ei.

— A fost atât de intens… spune încet, ridicându-şi privirea obosită spre mine.

— Eşti o minune…

— Eşti primul bărbat care a reuşit să mă facă să am un astfel de orgasm.

Mândria parcă mă face să simt cum îmi cresc deodată pene imense de păun.

— Eşti prima femeie pe care am reuşit să o stimulez atât de tare, încât să ejaculeze, spun cu adevărat mândru şi fericit că am adus-o pe aceste culmi ale plăcerii. Dar ai mai experimentat asta până acum, nu?

— Da, mărturiseşte un pic ruşinată. O dată. Singură. Am vrut să văd până unde poate merge corpul meu.

Mârâi când imaginea ei, satisfăcându-se singură, îmi străbate mintea haotică, apoi o sărut din nou şi ies uşor din ea, aruncând în următoarea clipă prezervativul pe jos, până am destulă putere să mă ridic şi să îl pun în coşul de gunoi.

Mă lungesc lângă ea, lăsând-o să îşi pună capul pe braţul

meu, privind amândoi tavanul.

Simt o reţinere din partea ei, în comparaţie cu altele care s-ar fi cuibărit imediat la pieptul meu. Ea nu o face, ba chiar pare că vrea să păstreze o mică distanţă.

— De unde ai aflat numele meu? o întreb, amintindu-mi cum m-am simţit când mi-a strigat numele în timp ce atingea vârful plăcerii.

— Te ştie multă lume, îmi spune ea încet. I-am auzit vorbind.

Accept explicaţia ei, chiar dacă îmi pare cam nepotrivită. La petrecerea de azi doar doi oameni mă cunoşteau, dar nu exclud să mai fie câţiva care îmi ştiu reputaţia.

Liniştea se aşterne din nou, dar închid ochii o clipă pentru a o savura, mai ales că în jurul meu se simte mirosul dulce, vanilat al Liei.

Îmi place. Dar îmi place atât de mult acest moment, încât îmi simt inima cum bate din ce în ce mai tare.

Iar asta nu îmi place.

Deodată ceva îmi spune să fug de ea şi să nu mă aşez. Este sentimentul primar pe care îl am cu toate femeile. Le-o trag, apoi plec. Acum aş vrea să mai rămân, însă orice minut în plus alături de ea poate duce la altul şi la altul, iar apoi mă trezesc că va începe să aibă aşteptări.

Nu vreau asta. Nu sunt pregătit să rămân peste noapte cu ea şi să îi ofer mai mult, chiar dacă pentru prima dată în viaţa mea simt că Lia ar fi fata potrivită pentru mine.

Inima îmi bate tot mai tare şi mă simt de parcă urmează să am un atac de panică.

În mine se dă o bătălie între inima, care îmi cere să o

cuprind cu braţele şi creierul, care îmi strigă să o părăsesc.

Plăcerea dată de orgasmul care mă face să cred că mă îndrăgostesc se risipeşte imediat, iar eu, nemernicul care nu e pregătit pentru o relaţie serioasă şi care adoră stilul rebel de viaţă şi libertatea de a mi-o trage cu oricine oricând vreau, revin încet la suprafaţă, spunând cele mai nepotrivite cuvinte pe care le-ar putea auzi o fată în acest moment.

— Şi crezi că prietena ta vrea să ni se alăture în noaptea asta pentru o nouă partidă? Avem camera asta frumoasă la dispoziţie şi e păcat să nu profităm de ea.

— Poftim? mă întreabă confuză, ridicându-şi capul pentru a mă privi, iar eu nu pot decât să fiu şi mai porc.

— Dacă stau să mă gândesc, ai zis că nu îţi plac fetele, aşa că am putea, dacă vrei, să îl chemăm şi pe prietenul meu. O partidă în trei cu el şi îţi promit că nu o să o uiţi niciodată, iar orgasmele ca cel de mai devreme vor veni unul după altul.

Privirea ei este ca un cuţit înfipt în piept şi nu îmi dau seama de ce simt aşa. Încerc să îmi spun că este doar o fată oarecare, căreia i-am tras-o aşa cum îmi doream. Da, m-a obsedat în toate aceste săptămâni, dar acum că mi-am atins obiectivul ştiu că o să îmi treacă.

În orice clipă.

Chiar acum.

Uite cum trece…

Dar nu trece.

Uşurarea mea nu vine, ci continuă să fie tot mai dureroasă cu fiecare secundă în care realizez ce tocmai i-am spus şi în care ea mă priveşte… dezamăgită. Nu rănită în orgoliu cum ar fi altele, nu revoltată pentru nesimţirea mea,

ci ea pare că se uită la mine cu milă, iar asta mă face să îmi simt creierul amorţit, de parcă m-a lovit cu o bâtă mare în cap.

Dar îşi mută repede privirea şi se ridică în fund, iar eu îi copiez mişcarea, aşteptând reacţia ei. Ori ţipă că sunt un nesimţit şi pleacă, după ce îmi lipeşte şi o palmă, ori, cel mai puţin probabil, acceptă.

Sper să nu facă asta, fiindcă nu vreau să o împart cu nimeni!

Iar în clipa aceasta chiar nu ştiu care variantă o să fie, pentru că nu pot să citesc nimic în ochii ei verzi.

Credeam că mă pricep la citit oamenii…

Zâmbeşte amar şi îşi muşcă buza de jos, dar o strânge atât de tare între dinţi, încât pot să jur că o să îi dea sângele.

— Nu credeam că mă vei putea răni vreodată atât de tare.

Mijesc ochii imediat. Ce vrea să spună cu „vreodată”? Ne-am întâlnit de două ori până acum şi nu cred că în timpul ăsta ea şi-a făcut aşteptări în privinţa mea. Ne-am tras-o şi deja credea că eram meniţi să fim împreună pentru totdeauna?

Sunt confuz… Nu pare genul care să viseze poveşti dragoste eterne după o partidă de sex, oricât de fenomenală ar fi fost aceasta.

— Aveai aşteptări din partea mea? o întreb iritat, mai ales pentru că nu reuşesc să îmi dau seama ce se întâmplă.

Se ridică repede din pat şi o văd cum începe să îşi aşeze sânii în sutien şi să îşi închidă nasturii la rochie.

— Nu ştiu cu cine naiba semeni atât de prost… bombăne când se apleacă după perechea de chiloţi.

Deja mă încrunt şi sunt şi mai încurcat de vorbele ei. Vorbeşte de parcă m-ar cunoaşte, iar cuvântul ei jignitor nu îmi place. Zi-mi că sunt fustangiu, afemeiat, curvar, nesimţit, porc, dar nu îmi spune că sunt prost, pentru că este ultimul cuvânt care m-ar putea caracteriza.

Sar din pat complet gol şi o prind de braţ în clipa în care ea pune mâna pe clanţa uşii pentru a ieşi din cameră. O întorc cu faţa spre mine şi o fixez cu privirea.

— Despre ce dracu' vorbeşti tu, mai exact? Cine eşti de îţi permiţi să spui că sunt prost?

Îşi trage cu putere braţul din strânsoarea mea, împingându-mă un pas în spate şi îmi aruncă o privire tăioasă care mă face să rămân nemişcat în faţa acestei fete cu un cap mai mică decât mine.

— Ascultă cu mare atenţie ce îţi spun acum, şuieră printre dinţi nervoasă. Este ultima dată când mai pui mâna pe mine. Aşa că dispari din faţa mea şi lasă-mă să plec, pentru că sunt în stare să fac crimă de om dacă mai simt un deget de-al tău pe corpul meu. Deja mi-e greaţă de tine, Alexandru.

Lovitura primită mă blochează. Nu este o lovitură fizică, ci una primită fix în miezul creierului sau chiar în inimă, făcându-mi corpul să îngheţe într-o secundă. Toţi muşchii mi se încordează şi mă înţeapă, oprindu-mi în acelaşi timp respiraţia.

„Alexandru".

Numele meu din certificatul de naştere îmi răsună ca un ecou în fiecare colţ al minţii mele blocate. O singură persoană pe lumea asta m-a tachinat de când eram mic cu acest nume, ştiind că prefer să mi se spună Sasha aşa cum o

făcea toată lumea, în special tata care avea rădăcini ruseşti.

O singură fiinţă: fata cu ochii verzi alături de care am crescut, dar pe care nu am mai văzut-o de mulţi ani. Fata la care am ţinut ca la o soră, chiar dacă adoram să mă pierd în ochii ei verzi şi să o fac să râdă. Iar azi sunt cel care o face să sufere.

Îmi trec mâinile prin păr, strângând tare şi, când reuşesc să clipesc, realizez că ea a plecat deja.

Cu mâinile încă în păr, o strig disperat, cât pot de tare:

— NATALIA!

Capitolul 3

Regrete amare

Natalia

Am făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele culcându-mă cu el. Ştiu asta. Am cedat prea uşor, mult prea uşor… Dar nu am putut să rezist dorinţei pe care el mi-a stârnit-o mai repede decât oricine. Am picat în plasa perfect ţesută, pentru a-mi reaminti la final că sunt doar o altă victimă a farmecelor lui.

La naiba! La naiba!

Ce credeam? Că o să îşi amintească de mine şi o să mă strângă la pieptul lui, jurându-mi dragoste eternă?

Ce naivă am fost…

Cu lacrimi în ochi, cobor repede scările, iar la parter o găsesc pe Oana, râzând alături de noul ei prieten, Radu, şi încă un tip.

— Eu plec. Acum! îi spun, întorcând-o cu faţa spre mine brusc, pentru a-şi da seama cât de serioasă este afirmaţia mea.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă îngrijorată, aproape speriată când îmi vede lacrimile pe care nu mi le mai pot stăpâni.

— Vii cu mine acum sau rămâi!

Şi mă întorc pe călcâie, moment în care, prin muzica ce răsună de lângă piscină, aud un urlet disperat venind de la etaj.

— *Natalia!*

Mă opresc o secundă. Atât. Strâng din ochi, strâng din pumni, apoi îmi continuu mersul şi mai grăbit spre ieşirea din casă.

În spatele meu aud tocurile Oanei pe podea cum grăbeşte pasul pentru a mă prinde din urmă şi, din fericire, ajungem la maşină în acelaşi timp, trântind cu putere portierele la Mercedesul meu negru.

Pornesc nervoasă motorul, dar în acea clipă, în pragul uşii, apare el, îmbrăcat doar cu perechea de blugi, lăsându-şi bustul dezgolit. E desculţ, ca şi când s-a grăbit foarte tare să vină după mine, luându-şi doar pantalonii pe el.

Nu pare furios, ci panicat. Vine hotărât spre maşină, iar când dau cu spatele să ies din parcare, grăbeşte pasul, aproape fugind spre noi.

— Natalia, stai! urlă la mine, dar mijesc ochii şi deschid geamul cât să îmi poată auzi mesajul.

— Du-te dracu', Alexandru!

— Opreşte maşina!

Îşi pune palmele pe capota maşinii în clipa în care eu,

pentru a ieşi din parcare, trebuie să merg acum în faţă.

— Dă-te la o parte sau dau peste tine! ţip la el nervoasă.

— Coboară din maşină, Natalia! urlă tot mai furios.

Apăs puţin acceleraţia, făcând maşina să înainteze câţiva centimetri, forţându-l să facă un pas în spate. Mă priveşte şi mai furios, în ochi citindu-i-se şi uimirea gestului meu.

— Dacă dau peste tine cu maşina primesc recompensă, nu puşcărie, nenorocitule!

Şi mai apăs o dată pe acceleraţie pentru a-l speria.

— Încetează şi hai să vorbim!

— Stai liniştit, că nu o să le spun alor tăi, chiar dacă mi-aş dori să îţi văd pielea agăţată în gard de Sebastián sau de tata!

Nu pare impresionat când amintesc de taţii noştri, dar nici nu dă impresia că vrea să se dea din faţa maşinii.

— Natalia, nu mă interesează de ei! Te rog, vino să vorbim! Îmi pare rău…

— Îţi aminteşti cuvintele mele de mai devreme?

— Poftim?

— Aia a fost tot ce aveam de vorbit! Ţine minte ce ţi-am spus, pentru că eu nu o să uit niciodată cuvintele tale, Alexandru!

Închid geamul şi dau drumul la muzică tare, blocând orice cuvânt mai are de spus. Forţez maşina să înainteze până când el este nevoit să se dea într-o parte.

Plec în viteză, fără să mă uit o secundă în urmă, dar în clipa în care ies din parcare şi intru pe drumul principal, las lacrimile să îmi ude din nou obrajii. Încerc să mă concentrez la drum, pentru că nu vreau să mă opresc. Vreau să ajung

acasă şi să uit de el, măcar atât cât pot.

— Vrei să conduc eu? mă întreabă Oana, iar eu dau negativ din cap.

— Mă descurc, spun, înghiţind cu greu nodul din gât.

— Vrei să îmi povesteşti ce s-a întâmplat?

— Nu acum, răspund cu glasul frânt.

Telefonul începe să îi vibreze şi ceva îmi spune că e prietenul ei de la petrecere.

— Dacă e cineva de la vilă, nu răspunde, îi cer cu hotărâre. Nu vorbeşti cu nimeni despre mine şi nimeni nu trebuie să afle unde stau.

Ceva îmi spune că el o să încerce să mă găsească, iar Oana este singura noastră legătură de la care ar putea afla informaţii.

— Bine, aprobă, lăsând telefonul în poală. Vrei să rămân la tine în seara asta?

Dau afirmativ din cap. Chiar dacă vreau să plâng, simt că am nevoie să o fac alături de prietena mea cea mai bună, care mă va înţelege şi nu mă va judeca pentru fapta mea pripită.

Telefonul ei continuă să vibreze, dar ea îl opreşte de fiecare dată.

— La cât de mult insistă, bănuiesc că altcineva sună de pe numărul lui Radu. Din ce mi-am dat seama, cei doi se cunosc, zice ea gânditoare.

— Sunt prieteni, realizez eu, iar Oana rămâne tăcută câteva clipe, apoi înjură tare şi foarte colorat pentru o domnişoară.

— Nenorociţii dracului! Tu ştii că Radu mereu insista ca, la petrecerile la care am fost cu el, să îmi aduc şi

prietena? Iar acum două zile, când mi-a spus de petrecerea asta, chiar a amintit de o fată cu părul roşcat şi cu ochii verzi, pe care, chipurile, a văzut-o o dată în preajma mea şi mi-a sugerat să o aduc cu mine!

Mijesc ochii.

— Nu m-ar mira dacă Radu s-a apropiat de mine doar ca să te aduc pe tine la petrecere, unde rusul ăsta nenorocit te aştepta ca să ţi-o tragă, aşa cum ţi-a promis în seara aia lângă maşina ta!

Nu mă surprinde că îşi aminteşte discuţia, pentru că a fost şi ea acolo. Dar concluzia ei are sens.

— Nimic nu ar trebui să mă mai surprindă din partea lor… spun cu dezamăgire.

Telefonul mai sună o singură dată, iar acum Oana răspunde furioasă, punând telefonul pe difuzor, dar foarte aproape de gură, pentru a părea că este singura care aude conversaţia.

— Ce mama dracului vrei?

— Hei! Unde ai plecat aşa repede? se aude vocea lui Radu, clară.

În jurul lui e prea linişte acum, ţinând cont că era la o petrecere unde muzica se auzea destul de tare, deci sigur s-a retras într-o cameră. Întrebarea e: alături de cine?

— Să ne cumpărăm pantofi cu vârf ascuţit, să dăm suturi în cur la unii. Vrei şi tu? Şi aici mă refer la şut, nu la pantofi.

— Oana, cu ce te-am supărat de îmi vorbeşti aşa? auzim vocea nevinovată a acestuia, dar prietena mea nu pare deloc impresionată.

— Nici măcar nu sunt blondă, ca să mă iei de proastă şi,

cu toate astea, ai făcut-o. Era doar o noţiune de timp să îmi dau seama că te-ai folosit de mine, doar pentru ca prietenul tău idiot să ajungă la Naty.

Se aude o voce pe fundal şi, uitându-ne pentru o secundă una la cealaltă, ne dăm seama că vocea aceea este a lui Sasha. Clatin din cap, nevenindu-mi parcă să cred până unde a mers tupeul lui Alexandru şi fixaţia de a se culca cu mine, din moment ce s-a folosit şi de prietena mea pentru a mă avea.

— Oana, vreau să vorbesc cu ea, se aude deodată vocea groasă a lui Sasha. Sunt pe difuzor?

— Eşti pe lună, deci complet aerian, dacă îţi imaginezi că o să te las să vorbeşti cu ea! Nu ştiu ce i-ai făcut, dar ştiu cum m-ai implicat pe mine în nebunia asta. Eşti dus cu capul şi, dacă tu sau prietenii tăi vă mai apropiaţi de mine sau de Naty, eu nu o să ezit să vă calc cu maşina şi o să intru în voi ca bila în popice! Duce-ţi-vă toţi la dracu'!

Şi îi închide brusc telefonul, apoi văd cum opreşte aparatul de tot, bombănind înjurături urâte în bărbie.

Oftez. Ştiu că începuse să îi placă de Radu, tocmai pentru că acesta nu insistase să o ducă în pat în săptămânile în care ieşiseră aproape constant la întâlniri. Era unul dintre puţinii ţipi cu care Oana ieşise în ultima vreme, ce părea cu adevărat interesat de persoana ei, să vorbească cu ea despre toate nimicurile amuzante, nu doar să i-o tragă.

— Trebuie să bem, îmi spune încet. Opreşte la o benzinărie sau un magazin, dacă găseşti pe drum.

Acum amândouă suferim.

Din fericire, zăresc un magazin, iar Oana sare din maşină.

— Mai vrei şi altceva?

— Nu, spun scurt. În seara asta merg pe mâna ta.

Este aproape zece noaptea şi magazinul pare gol, aşa că Oana iese cu o plasă în mai puţin de cinci minute, după care ne îndreptăm spre complexul de apartamente unde locuiesc.

Părinţii mei mi-au cumpărat acest apartament când am intrat la facultate, pentru că ei s-au mutat în Timişoara în urmă cu cinci ani. Din acest motiv nu l-am mai văzut pe Sasha în ultimii ani, chiar dacă părinţii noştri s-au mai vizitat şi au păstrat constant legătura.

Acum, ai mei urmau să revină în casa lor din complexul unde am copilărit, însă eu aveam locul meu aici, în acest apartament pe care mi l-am decorat după pofta inimii şi l-am transformat în colţul meu privat.

— Sunt atât de furioasă, încât îmi vine să mă întorc la vila aia şi să le dau în cap cu toate sticlele, spune Oana când intrăm în livingul spaţios al casei mele.

Lasă plasa pe jos şi se duce spre bucătărie de unde revine imediat cu două pahare mari.

Eu mă prăbuşesc pe canapeaua gri şi iau în braţe una dintre pernuţele albastre ce o decorează, lăsând-o pe Oana să se simtă ca la ea acasă, fiind destul de familiarizată cu locul. De-a lungul timpului, în cei doi ani de când suntem colege şi prietene, a rămas de multe ori peste noapte la mine şi ştie locul fiecărui obiect în casă.

Dar, deodată, mirosul lui Sasha îmi inundă nările, făcând ca toate amintirile momentelor intense petrecute în ora care nici nu a trecut, atingerile lui şi pasiunea cu care m-a posedat, să îmi explodeze în faţa ochilor, oprindu-mi respiraţia.

— Trebuie să fac un duş. Acum.

Sar de pe canapea şi fug spre baie, dar o aud pe Oana în spate:

— Nu încep fără tine!

Este mesajul subtil să nu stau o oră în baie pentru a-mi lăsa lacrimile să se prelingă în linişte. Nu are rost să mă agonizez pentru ceea ce am făcut, iar în seara asta, alături de Oana, va trebui să trec peste cele întâmplate. Mă bazez pe alcool şi pe ea.

Câteva minute mai târziu sunt înapoi pe canapea, cu aceeaşi pernă în braţe şi învăluită de mirosul meu vanilat, fără o altă urmă a actului depravat de mai devreme.

Oana desface o sticlă Cola şi una de whisky, pentru că a luat două, de parcă urmează să trăim numai din alcool în următoarele luni, punând din fiecare în pahare. Nu sunt expertă în cocktailuri, dar ştiu şi eu că pune mai mult alcool decât cere reţeta.

— O să ne facem praştie după prima înghiţitură, spun, ridicând o sprânceană spre combinaţia fatală din paharul pe care mi-l întinde.

Cola şi alcool. Exact ce nu îmi place, dar am decis să mă las pe mâna ei, aşadar mă abţin de la mai multe comentarii.

— Avem nevoie! zice hotărâtă. Trebuie doar să ne asigurăm că nu punem mâna pe telefoane după aceea, că altfel o să iasă urât. Ori îi dau mesaj lui Radu că îl iubesc, ori sun la poliţie şi îl dau în gât că e hoţ.

Mă încrunt, cerându-i din priviri explicaţii prietenei mele.

— Ce a furat?

— Inima mea! zice nervoasă şi întinde paharul spre

mine să ciocnim.

Aproape râd, dar mă abţin, lovind uşor paharul de al ei şi beau o gură. Are atât de mult alcool, încât şi un copac ar începe să cânte dacă i-aş turna tot conţinutul ăsta.

Mă strâmb, dar nu comentez. Dacă am zis că merg pe mâna ei, acum mă ţin de promisiune şi înghit.

— Deci, ce ţi-a făcut rusul?

— Tu ce ştii despre el? o întreb, punând paharul pe masă, lângă al ei.

Stăm amândouă pe canapea, dar suntem întoarse una spre cealaltă, cu câte un braţ pe spătarul mobilierului.

— Îţi mai aminteşti când vorbeam, acum ceva timp, prin mesaje despre un tip că e curvă sau homosexual, pentru că nu se uitase la mine?

— Da, răspund, amintindu-mi replicile ce ne-au rămas celebre după acea discuţie.

— Despre el era vorba. Doar că Radu mi-a furat imediat privirea şi am uitat de rus.

Oftez.

— L-am văzut la toate petrecerile la care am fost în ultimele două săptămâni, îmi răspunde. E cam greu să nu îţi sară în evidenţă cu fizicul lui… Doar că dispărea repede după ce eu ajungeam. Mi-am amintit că îl ştiam din vedere de mai multe luni, căci de fiecare dată era cu câte o tipă. Mi-am dat seama că nu e gay, ci doar o curvă de om, tocmai de aceea am fost foarte surprinsă când am văzut că ai dispărut cu el, amintindu-mi azi că v-am mai văzut împreună acum o lună, când mă aşteptai să vin de la petrecerea aia. Nu e genul tău, dar am crezut că vrei să încerci, să vezi şi tu cum e o aventură de o noapte.

— Nici eu nu știu ce am crezut că vreau, șoptesc amar. Este un vechi prieten din copilărie, dar nu m-a recunoscut până când i-am dat de înțeles cine sunt.

— Și asta a fost înainte sau după ce te-ai culcat cu el?

Stomacul mi se strânge, iar Oana mă privește cu compasiune.

— După.

Mai beau din paharul cu alcool și ea la fel.

— Ți-a făcut ceva? Te-a forțat sau te-a rănit? mă întreabă deodată panicată.

— Nu! Nu! spun repede, liniștind-o. Nimic fizic. Ba chiar mi-a oferit cel mai intens orgasm al vieții mele. Dar m-a rănit aici, mărturisesc, lovindu-mi cu palma locul în care inima mea îmi provoacă durere cu fiecare bătaie și îmi aduce din nou lacrimi în ochi.

— Ce naiba ți-a spus nenorocitul?

— Să te chem și pe tine să ne-o tragem toți sau, dacă mă tentează mai mult, să își cheme un prieten pentru o partidă în trei.

Maxilarul ei cade și mă privește șocată.

— Ăsta e cel mai nesimțit om din toată lumea! Cred că îi dădeam cea mai tare palmă pe care a primit-o în viața lui!

— La ce fel de om mi-am dat seama că e, sunt sigură că a avut parte de multe palme din partea femeilor… așa că m-am ridicat și am plecat. Nu mai voiam să îl ating nici măcar cu o palmă peste față.

Mai bem din pahar și realizez că am consumat deja jumătate. Lacrimile sunt cu greu estompate de lichidul arzător, chiar dacă sufletul meu plânge.

— Însă părea foarte afectat când a apărut în ușa vilei și

când a venit spre maşină…

— Pentru că îşi dăduse seama cine sunt.

— Aţi fost apropiaţi în copilărie?

— El era băiat, eu fată… fiecare cu ale lui. Nu am rămas peste noapte unul acasă la celălalt, dar părinţii noştri erau foarte apropiaţi şi încă sunt, aşa că petreceam mult timp împreună, mai ales că eram şi vecini. Însă acum cinci ani noi ne-am mutat în Timişoara şi de atunci nu l-am mai văzut, chiar dacă eu de doi ani am revenit în Bucureşti la facultate. Până acum o lună.

Nu îi dau detalii despre ceea ce făcea Sasha când l-am revăzut prima dată, pentru că sunt prea rănită să îmi amintesc acel moment şi felul cum eu stăteam şi mă uitam la el, dezbrăcat, în timp ce şi-o trăgea cu două fete.

— Dar cinci ani nu sunt atât de mult… mai ales după ce aţi copilărit împreună, spune ea confuză.

Însă îi zâmbesc amar şi îmi iau telefonul de pe masă, iar după ce răsfoiesc un pic galeria cu fotografii, întorc spre ea o poză cu mine la acea vârstă.

— Aşa arătam acum cinci ani, îi spun, zâmbind tristă, arătându-i poza în care o fată cu părul şaten deschis şi ochi acoperiţi de ochelari de vedere, zâmbeşte timidă spre cameră.

Aveam şi câteva kilograme în plus, iar hainele mele constau mai mult în fuste şi pantaloni largi, pentru a-mi acoperi şoldurile măricele.

— Nu pot să cred că eşti tu! exclamă şocată. Nu ai nimic în comun cu cine eşti acum!

— Doar ochii, spun încet.

— Care ochi? Că nu se văd din cauza ochelarilor!

— Știu…

— Dumnezeule, cât te-ai schimbat! spune, luându-mi telefonul din mână pentru a se uita mai bine, apoi mi-l înapoiază. Nu e de mirare că nu te-a recunoscut!

— Nu contează asta, ci felul cum s-a purtat cu mine, ca și femeie. Niciuna dintre noi nu merită să fie tratată astfel.

— Și acum îi e teamă că o să le spui părinților?

— Cred că știe și el că nu am să o fac. Nu vreau că ai noștri să se certe din cauza lui. Plus că tata l-ar omorî, doar pentru ca tatăl lui să îl readucă la viață și apoi să îl omoare și el pentru felul în care s-a purtat cu mine. Tatăl lui este un om deosebit, care din prima clipă a adorat-o pe Maria, mama lui Sasha, și a făcut pentru ea ceea ce niciun alt bărbat nu ar fi făcut. A tratat-o cu respect și iubire și ar fi foarte dezamăgit dacă ar afla că fiul lui este complet diferit de el, mai ales față de mine.

— O să încerce să dea de tine, spune ea, aproape golind paharul. Presimt că nu o să renunțe așa ușor.

— Problema lui. Dacă nu o să am altă soluție, o să îl las să vorbească, dar sigur nu o să îi mai permit să pună mâna pe mine.

Și îmi golesc la rândul meu paharul cu alcool, apoi îl întind spre Oana, dându-i de înțeles că e cazul să pregătească o nouă rundă. Am prea multe lacrimi de oprit și mă bazez pe alcool să îmi amorțească toate simțurile, dar, mai ales, durerea pe care o simt constant în piept.

Capitolul 4

Oficial şi neoficial

Sasha

Oricât de mult am încercat să dau de ea, nu am reuşit. Eram la un pas să apelez la părinţi, ştiind că ei îmi pot afla informaţii, dar era prea riscant. Nu voiam să îi implic, mai ales că mintea lor ageră ar fi devenit imediat suspicioasă, mai ales dacă, după cinci ani de zile, le ceream să îmi afle unde locuieşte Natalia. Pentru că la telefon, dacă făceam rost de numărul ei, sigur m-ar fi blocat în secunda doi şi nu aş fi rezolvat nimic. Trebuia să o am faţă în faţă pentru a-i putea vorbi.

Am încercat să rezolv singur problema, dar, după vreo două săptămâni, căutările mele erau la fel de inutile. Am luat la rând toate sălile de curs şi toate clădirile Universităţii, unde ştiam că învaţă Oana, care îi era şi colegă. Măcar informaţia asta aflată de Radu era utilă şi reprezenta un punct de plecare.

După săptămâni întregi de nervi şi sute de ţigări fumate mă aflam în faţa uneia dintre clădiri, cu David şi Radu alături. Cel din urmă voia să îi ceară scuze Oanei pentru că s-a folosit de ea, dar toţi trei ştiam că în perioada în care ieşiseră împreună începuse să o cam placă. Acum dorea o nouă şansă, dar era conştient că procentul de reuşită era foarte mic.

Eu, eram sigur că rata mea de succes se apropia de zero.

Natalia nu mai era fata timidă din copilărie, ci se transformase într-o femeie cu personalitate puternică, la fel ca mama ei.

Voiam să îmi cer scuze. Voiam să mă ierte, pentru că lacrimile din ochii ei şi durerea pe care i-am provocat-o mă apăsa în fiecare zi.

Nu mai era sursa fanteziilor mele, ci a regretelor puternice şi a mustrărilor de conştiinţă pe care nu ştiam că o am.

Acum aveam ocazia să îi cer scuze. Nu îmi păsa ce ar putea spune lumea, aceasta fiind lecţia numărul unu învăţată de la părinţii mei. Eu, rusul dur şi serios, cu reputaţie de mare crai, fiind acum la un pas de a face orice pentru iertarea acestei femei de faţă cu oricine.

O văd ieşind din clădire cu o geantă pe umăr, alături de Oana. Este îmbrăcată într-un pulover subţire roşu care îi face părul să pară mai aprins ca niciodată şi o pereche de blugi negri, strânşi pe picioarele subţiri ce perfect evidenţiate de o pereche de ghetuţe scurte cu toc. Ştiu că mă uit ca o bestie la cea mai frumoasă pradă, dar mă simt tot mai atras de imaginea ei divină.

Însă lângă ele se mai instalează imediat doi tipi, pe unul dintre ei cunoscându-l de la un curs comun pe care îl avem. Brusc, sunt scos din transa mea euforică.

Ce caută ăsta aici?

Clădirea noastră este în altă parte şi, uitându-mă mai atent la celălalt, îmi dau seama că şi acela este coleg cu mine, dar la un alt curs.

Realizez că sunt veniţi aici pentru ele, iar asta nu îmi place. Lângă mine îl simt imediat pe Radu, privind fix şi la fel

de furios în aceeaşi direcţie.

— Îi ştiu pe ăştia, zice încruntat. Ce caută aici?

— Sunt cu ele, răspund încet, mai mult pentru mine.

— Le rup capul.

Face un pas spre ei, dar îl prind imediat de braţ, oprindu-l din a face vreo prostie.

— Pe ce motiv? îi spun, încercând să îmi ascund furia, chiar dacă fiecare fibră a corpului meu este încordată şi doreşte acelaşi lucru ca şi prietenul meu.

— E cam nasoală treaba din ce văd, zice cu nonşalanţă din spatele nostru David, care îşi aprinde relaxat o ţigară, în timp ce eu şi Radu ne uităm ca proştii neputincioşi la cei doi „feciori", cum unul îşi împreunează degetele cu Oana, iar celălalt îşi pune mâna pe după umerii Nataliei.

Din doi paşi sunt în faţa lor, scoţând fum pe nas şi ignorând avertismentul dat de mine acum nici cinci secunde lui Radu. Prietenii mei sunt imediat lângă mine, dar ochii mei sunt fixaţi imediat pe fata cu ochii verzi, care mă priveşte surprinsă şi… furioasă.

— Ce vrei? îmi zice tăios.

— Trebuie să vorbim, răspund hotărât.

Se încruntă.

— Au trecut săptămâni bune. Mergi mai departe. Eu am făcut-o.

Se uită drăgăstoasă spre idiotul care îmi rânjeşte arogant şi nu ştiu de unde găsesc atâta putere în mine să nu îi sparg dinţii.

— Aţi fost împreună? ne întreabă idiotul al cărui nume nu îl ştiu şi nici nu mă interesează, dar pare intrigat de discuţia noastră.

— Nu, spune scurt Natalia. Este ultimul om cu care aş avea o relaţie.

— Asta pentru că îmi eşti ca o soră, îi adresez cuvintele.

Mă taie cu privirea veninoasă şi o văd cum se înfurie, spre mulţumirea mea că am reuşit să obţin o reacţie sinceră.

— Dacă ea nu se mişcă, toată lumea să facă cinci paşi în spate, le spun amenințător celorlalţi, dar nu îmi dezlipesc privirea din ochii ei verzi. Acum!

Vocea mea, la final, e ca un tunet şi, ca prin minune, cu o mică intervenţie din partea prietenilor mei, toţi ceilalţi ne oferă spaţiul necesar unei discuţii private. Cu coada ochiului îl văd pe Radu care încearcă să o convingă pe Oana să îi asculte explicaţiile. David se pune în faţa celor doi băieţi rămaşi singuri, privindu-i amenințător, în timp ce fumează relaxat.

David şi Radu nu sunt cei mai firavi tipi pe care i-am cunoscut, corpurile lor fiind la fel de bine făcute ca al meu, iar toţi trei suntem destul de intimidanţi când suntem împreună. Adăugăm la această imagine zvonurile unor bătăi epice din care am ieşit victorioşi, dar şi femeile care ne-au trecut prin pat şi rezultă o reputaţie ruşinoasă şi demnă de a ţine lumea la distanţă.

Natalia pufăie nervoasă, observând ceea ce se întâmplă în jurul ei, dar ochii ei vezi nu se dezlipesc din ai mei nicio secundă, provocându-mă şi mai tare.

— Soră? mă întreabă ironică când toată lumea e la distanţă, dar greaţa din glas îi este şi mai evidentă, întotdeauna îţi prezinţi aşa fetele cu care ţi-o tragi?

— E valabil doar în cazul tău. Şi să fiu sincer mi-a plăcut al dracului de mult să i-o trag „surorii” mele.

Nu știu ce e în capul meu când spun asta. Planul era să o fac să mă ierte, nu să o enervez şi mai tare. Dar ceva din mine vrea să îi reamintească cum a fost în acea noapte şi cum sunt sigur că idiotul ăla nu o să o facă niciodată să se simtă.

Dar dacă… idiotul o face deja?

Nu am timp să întreb ceva, pentru că îmi lipeşte o palmă peste obraz, care îmi face capul să se întoarcă până la umăr.

Vrea să se întoarcă, dar o prind de braţ repede, întorcând-o cu faţa spre mine.

— Iartă-mă, îi cer repede, dar ea se desprinde din mâna mea, privindu-mă furioasă.

— Ţi-am spus să nu mai pui niciodată mâna pe mine, Sasha!

— Tu m-ai atins prima!

— Meritai palma asta încă din seara aia!

— Ştiu! De aceea vreau să îmi cer iertare!

— Ce ar fi ca data viitoare să faci în aşa fel, încât să nu mai fie cazul să îşi ceri iertare? Şi aici mă refer la alte fete, pentru că tu cu mine ai terminat-o, oricum, definitiv!

Cuvintele sunt ca pumnale înfipte în pieptul meu. Mă dor mai tare decât mă ustură obrazul lovit de palma ei micuţă.

— Nu vreau să dau cu piciorul la toţi anii în care am copilărit împreună, îi spun, încercând să joc cartea amintirilor din copilărie. Am fost prieteni…

— Iar acum suntem doi necunoscuţi, mi-o taie dur. Care au făcut cea mai mare greşeală din viaţa lor. Nu e vina ta, pentru că nu ştiai cine sunt. Eu sunt cea care a greşit cel mai mult.

— De ce ai făcut-o? o întreb cu adevărat intrigat de comportamentul ei de atunci. Dacă ştiai cine sunt, de ce nu mi-ai spus şi ai acceptat avansurile mele?

— De proastă, bine? îmi răspunde cu ochii îndureraţi. A fost o greşeală pe care o regret amarnic, aşa că te rog să mă laşi în pace şi să îţi vezi de viaţa ta ca şi până acum!

— Nu este un răspuns mulţumitor, Naty, spun printre dinţi, apropiindu-mi chipul de al ei pentru a o privi adânc în ochi.

Pupilele i se dilată, iar răspunsul pe care corpul ei îi are la apropierea mea, îmi face sângele să fiarbă. Ce s-a întâmplat în seara aia între noi nu a fost o greşeală, ştiu asta. A fost o atracţie care încă există, dar care nu prea îşi are locul aici, între noi doi şi ar trebui să o ignor cu fiecare celulă a corpului meu. Dar din păcate corpul meu reacţionează total opus.

— Crezi că în clipa asta îmi pasă dacă eşti mulţumit sau nu de răspunsul meu, Alexandru? îmi şuieră printre dinţi.

— Ar trebui să îţi pese. Pentru că ar fi necesar să mă crezi când îşi spun că îmi pare rău că te-am rănit. Eşti ultima persoană pe lumea asta căreia am vrut să îi aduc suferinţă, Naty.

Dau să îmi pun mâna pe braţul ei, dar ea se retrage imediat, de parcă mâinile mele sunt murdare şi nu vrea să îi ating pielea albă.

Gestul ei mă doare.

— Ok. Îţi accept scuzele.

Şi nu mai spune nimic altceva, doar îşi împreunează braţele peste pieptul plin, care acum îmi aminteşte de gustul sfârcurilor ei întărite. Mari şi moi, sânii ei mă atrag acum ca

un magnet, dar reuşesc cu greu să îmi ridic privirea spre chipul rece al acesteia.

— Atât? zic, înghiţind în sec, fără să o las să îşi dea seama de scăparea mea de moment.

— Ce vrei mai mult? Să îţi dau o coroniţă şi un pupic, pentru că ţi-ai cerut scuze?

— Accept pupicul, spun, zâmbind un pic în colţul gurii, sperând ca gluma mea să o mai relaxeze.

Dar nu pare că apreciază încercarea mea, încruntându-se şi mai tare.

— Eşti chiar idiot…

— Tu mă faci să mă port ca unul.

— Ce mai vrei de la mine, Sasha? mă întreabă exasperată.

— Să fim prieteni.

Nu ştiu de unde mi-a venit răspunsul ăsta. Nu e chiar ceea ce vreau, dar în clipa asta nici eu nu ştiu care e alegerea corectă pentru întrebarea ei. Cert este că nu îmi doresc să o las să plece atât de repede de lângă mine. Poate chiar deloc.

— Prieteni? pufneşte ironică. Nu, mulţumesc.

— Hai, Naty, o îndemn zâmbindu-i cu căldură. Vreau să îmi povesteşti ce ai mai făcut în ultimii ani, de când nu te-am mai văzut, ce mai fac ai tăi…

— M-am mutat înapoi în Bucureşti după ce am intrat la facultate. Ai mei s-au întors şi ei săptămâna trecută, sunt bine, sănătoşi. Sfârşit. Acum, hai să ne vedem fiecare de viaţa lui.

— Nu vrei să laşi deloc de la tine.

— Nu cu tine.

— Atât de tare te-am rănit?

— Nici nu îţi imaginezi.

Stomacul mi se strânge. Seriozitatea ei îmi face inima să mă doară în piept.

Chiar am rănit-o.

— Ce pot să fac să mă ierţi?

— Am făcut-o. Asta nu înseamnă că mai vreau să îţi dau ocazia să mă rănești din nou.

— Nici măcar prieteni nu vrei să fim?

— Oricum, altceva nu am putea fi. Dar e cam imposibilă şi o simplă amiciţie. Suntem din medii diferite: tu petreci cu alcool şi femei, în timp ce eu stau acasă şi citesc. Nu prea avem lucruri în comun ca să continuăm o prietenie. Lăsăm loc de „bună ziua", dar cam atât.

Oftez. Nu reuşesc să o scot la capăt cu ea deloc.

Momentan.

— Bine, răspund ca şi când accept înfrângerea, dar sunt decis să nu pierd războiul. Atunci te las cu prietenii tăi şi tot ce sper este să ne mai întâlnim şi altă dată.

— De ce speri asta?

— Pentru că vreau să te mai văd.

— Eu nu vreau asta.

— Tu chiar mă urăşti, nu-i aşa?

— Nu chiar, dar nu mai ai nimic în comun cu cel alături de care am copilărit. Acum eşti genul de om de care încerc să păstrez distanţa.

— Chiar dacă ştii că nu vreau să te mai rănesc vreodată?

— Mi-a fost de ajuns o dată să îmi doresc să stau departe.

— Prieteni, Natalia. Atât îşi cer.

— Am fost prieteni, Alexandru, zice cu lejeritate. Din

copilărie. Dar nici atunci nu eram cei mai apropiaţi, aşa că nu văd de ce acum, când suntem şi mai diferiţi, am forţa lucrurile. Acum suntem două cunoştinţe şi atât.

Cedez.

— Deci lăsăm totul la voia sorţii.

— Cam aşa ceva.

Aprob din cap dezamăgit că nu am obţinut mai mult. De fapt, nu am obţinut nimic. Decât un loc în viitorul ei, lăsat la mâna destinului.

Asta s-o creadă ea.

Se întoarce spre tipul cu care era mai devreme, uitându-se şi spre prietena ei, Oana.

Aceasta încă vorbeşte cu Radu, dar lucrurile par mult mai liniştite între ei. În cele din urmă şi aceasta se îndepărtează de prietenul meu, alăturându-i-se Nataliei şi celor doi băieţi, iar toţi patru pleacă, în timp ce Radu şi David vin lângă mine.

— Cum a mers? ne întreabă David, suflând arogant fumul pe lângă noi.

— Eşec total, răspund cu ochii spre cei patru, care se îndepărtează fără să privească în urmă.

Văd cum idiotul îşi împreunează degetele cu ale Nataliei şi un val de căldură îmi cuprinde corpul, făcându-l să se încordeze tot.

Cândva, eu am fost cel care şi-a împletit degetele cu ale ei, luând-o de lângă piscină şi ducând-o după aceea în dormitor.

— Băga-mi-aş… înjur printre dinţi, văzând toată faza. Îi rup capul.

Apoi îmi mut privirea spre Radu, în timp ce acesta se

uită la fel de nervos spre Oana, care se ţine de mână cu idiotul ei.

— Tu ce-ai făcut?

— Am convins-o să ne vedem zilele astea la o cafea să îi explic mai multe. Pula mea, nu prea ştiu ce să îi mai spun, iar măscăriciul ăsta îmi cam încurcă treburile, zice cu amărăciune, frecându-şi fruntea agitat.

Oftez.

— Le rupem capetele? întreb, întorcându-mă cu spatele la cei patru care acum nici nu se mai văd printre oamenii de pe trotuar şi îmi aprind o ţigară.

— Vrei să îi speriem? mă întreabă repede David, cel mereu dornic de scandal.

— Oricât de tentantă ar fi ideea, nu cred că ne ajută prea tare, le spun celor doi, în timp ce ne îndreptăm spre maşina mea.

Urc la volan, cu Radu cel Morocănos lângă mine, iar David cel Plictisit în spate.

— Dar, până la urmă, tu ce vrei de la Natalia? mă întreabă Radu confuz şi un pic cam nervos, lăsându-mă să sesizez o urmă de reproş în vocea lui.

— Eşti aşa curios? îl iau peste picior, simţindu-mă atacat.

Ştiu că din cauza planului meu stupid el şi-a cam ratat şansa cu Oana, dar în acelaşi timp, dacă nu era planul meu, el nici nu cred că s-ar fi uitat la ea.

— Sunt sigur că Oana o să mă întrebe.

— Atunci îi spui varianta oficială: vreau să fiu aproape de Natalia, ca prieten, de dragul familiilor noastre, dar mai ales pentru că îmi pasă de ea.

— Şi varianta neoficială?

Nu răspund. Tac. Ezit să dau glas cuvintelor interzise.

Adevărul neoficial este că o vreau. Mă vrea. Ştiu asta, am văzut în ochii ei. Dar ştiu la fel de bine că tata şi mai ales tatăl ei m-ar omorî dacă ar afla că m-am atins de ea.

Încă din copilărie erau glume între părinţii noştri, ce vizau o eventuală relaţie între mine şi Natalia. Sebastián, adică tata, era amuzat, însă Cătălin, tatăl ei, devenea foarte agitat, spunând că el va accepta în viaţa fiicei lui doar un bărbat care o va aprecia şi o va trata ca pe o regină.

Aşa că, ce îmi imaginez legat de momentul în care el ar putea afla că eu am tratat-o pe aceasta ca pe orice femeie cu care mi-o trag, propunându-i să îmi chem şi un prieten pentru o partidă în trei? O să mă omoare! O să mă taie bucăţele şi o să mă arunce la peşti. Iar tata, cel care mereu mi-a făcut morală despre cum trebuie să mă port cu o femeie, o să îl ajute.

În timpul ăsta, mamele noastre le vor face galerie, încurajându-i să mă toace mai mărunt, pentru că le-am dezamăgit şi pe ele.

În afară de cei doi prieteni ai mei, nu am niciun aliat. Sunt într-un mare rahat şi am două variante: îmi văd mai departe de viaţa mea şi las soarta, aşa cum a zis şi ea, să ne ghideze calea, sperând că într-o zi ne vom mai întâlni, ca doi amici vechi sau a doua variantă… să îmi bag coada.

Dar ce vreau să obţin cu asta?

I-am spus că vreau să fim prieteni, varianta oficială, dar ce vreau de fapt? În afară de corpul ei cald în braţele mele? Să mă pierd în miezul ei catifelat? Să îi produc din nou orgasme memorabile? Natalia nu este genul de femeie care

să accepte ceva pur sexual. Sau poate că ar accepta?

Deci, ce vreau?

Ştiu ce vreau, dar sunt pregătit să lupt cu adevărat pentru asta? Sunt pregătit să accept ceea ce am simţit în noaptea în care ea mi-a strigat numele cuprinsă de pasiune, dar, ca un laş, am preferat să fug şi să o rănesc, speriat fiind de ceea ce mă făcuse să simt?

Atâtea întrebări şi un singur răspuns.

La dracu' … Da!

— Sasha, mă aduce la realitate Radu. Neoficial, ce vrei de fapt?

— O vreau pe ea.

— Ca să… ce? Să o faci din nou să plângă?

— De când îţi pasă ţie aşa tare?

— De când mi-am dat seama că obsesia ta pentru ea mai mult a rănit-o, îmi aruncă cuvintele cu duritate. Eu am văzut-o în ce stare era când a oborât de la etaj în noapte aia. Tremura toată şi avea lacrimi în ochi! Nu sunt deloc surprins că Oana mă urăşte, pentru că am fost implicat în povestea care i-a adus prietenei ei atâta suferinţă! Dar nu mai vreau să iau parte la aşa ceva.

Sunt pe cale să îmi pierd încă un aliat.

— Nu vreau să o fac din nou să sufere, Radu, îi spun cu hotărâre. De asta poţi să fii sigur.

— Atunci ce vrei? Să o faci iubita ta azi, doar ca să o înşeli mâine? Nu ai avut o relaţie stabilă în viaţa ta, nici măcar când ai încercat asta, crezând că eşti cu adevărat îndrăgostit.

Îmi dau ochii peste cap, amintindu-mi de tipa care credeam că îmi luase minţile în vara trecută, doar ca să mă

trezesc în pat cu alta la două zile după aceea.

David chicoteşte de pe bancheta din spate.

— Cam are dreptate, frate, zice el, făcându-se comod cu genunchii desfăcuţi spre cele două scaune din faţă, unde mă aflu eu şi Radu. Mai ales că sunteţi prieteni din copilărie, iar părinţii voştri se cunosc, nu e frumos să îţi baţi joc de ea.

— Dar nu vreau să fac asta! le strig revoltat, accelerând maşina pentru a trece de un semafor care e pe cale să se facă roşu.

— Păi cam asta îţi e natura, craiule, îmi zice el, bătându-mă pe umăr. Mi-e greu să cred că eşti dispus să îţi schimbi felul de a fi şi să renunţi la toată distracţia ce vine la pachet cu câte una sau două femei deodată, doar ca să îţi petreci restul zilelor cu o singură femeie.

Cuvintele lui mă fac să îmi amintesc de Natalia, cum mă privea când eu eram cu cele două studente. În acel moment, ea era mai interesantă pentru mine decât distracţia ce avea loc în patul din faţa mea. Dar oare sunt capabil să o aleg pe ea întotdeauna? Sau sunt mai apt să o rănesc din nou, asta dacă într-o zi ea m-ar accepta?

Înjur în gând. Înjur printre dinţi şi apoi înjur tare, lovind bordul maşinii şi uşa laterală, până când durerea e mult mai puternică decât gândurile care îmi spintecă capul.

Totul e imposibil. Trebuie să accept asta.

Discuţia asta este absurdă, oricum. Ea nu o să mă mai lase să o ating, aşa cum mi-a spus destul de clar şi cum am văzut în ochii ei repulsia atunci când am atins-o. Dar şi dacă m-ar accepta în viaţa ei, inevitabil o voi răni şi mă voi simţi mai vinovat decât mă simt acum pentru nişte cuvinte urâte spuse în noaptea în care m-am culcat cu ea.

Sunt un nenorocit. Un prost, cum mi-a spus şi ea.

Şi ştiu că trebuie să o las să îşi găsească fericirea alături de altul, pentru că eu nu mă simt pregătit să îi ofer cu adevărat acest lucru.

Cei doi prieteni ai mei mă fac să realizez că, de fapt, prima variantă este cea mai bună. Pentru ea, cel puţin. Trebuie să îmi văd şi eu de viaţa mea şi să las soarta să ne ghideze drumurile mai departe.

Capitolul 5

Planul de atac

Sasha

După întâlnirea cu Natalia simt nevoia să beau. Nu sunt cel mai mare fan al beţiilor, rezumându-mă de obicei la câteva beri, dar nu mai multe, fiindcă apoi nu mai pot conduce. Însă singurul meu viciu sunt ţigările pe care încerc să le răresc, dar azi vreau să îmi pierd minţile în băutură. Şi să fut. Nu am mai făcut-o din noaptea în care am avut-o pe Natalia sub corpul meu gol, fiind obsedat de imaginea sa: ea gemând sub mine, ea având orgasmul minunat, apoi ea cu chipul îndurerat, spunându-mi să mă duc la dracu'.

Ei bine acolo am ajuns acum. Cu o sticlă de whisky în mână, nu mai mă deranjez să murdăresc un pahar, ci tom direct pe gât, amintindu-mi cum ea mi-a spus că nu vrea să mai mă vadă. Mi-a refuzat până şi prietenia.

Este a treia zi de băută, dar azi chiar sunt decis să depăşesc toate recordurile mele, aşa că uite-mă prezent la o

petrecere amărâtă, în apartamentul unui coleg din acelaşi an cu mine. Când David mi-a spus de cheful ăsta, am acceptat fără reţinere, ştiind că am nevoie de ceva care să îmi ia gândurile de la ea, o dată pentru totdeauna.

Acum, o tipă brunetă şi creaţă, cu şolduri mari, îmi stă în poală şi se freacă de erecţia mea pe jumătate trează, în timp ce cu limba îmi linge şi îmi muşcă lobul urechii, încercând să obţină o reacţie mai vehementă din partea mea.

Am venit cu intenţia de a bea şi de a găsi pe una care să mă ajute să o uit pe Naty, dar acum îmi dau seama că nu prea am chef de sex. Sunt lipsit de vlagă, aşa cum am fost în toate zilele astea. Nu cred că m-am trezit din mahmureala de trei zile, alimentându-mi constant corpul cu alcool.

David e mai nou şoferul meu, dar se bucură că are ocazia să îmi conducă maşina mare şi scumpă primită de la tata când am intrat la facultate.

Au trecut trei zile de când am văzut-o ultima dată pe Natalia şi sunt la fel de confuz ca în acea zi.

O vreau, dar nu o vreau.

Şi, în toată plictiseala acestui moment… o văd.

La început am impresia că alcoolul îmi ia în sfârşit minţile, iar în faţa mea este o nălucă, cu buze roşii şi părul portocaliu căzându-i în valuri peste sâni, iar rochia scurtă, verde şi perechea de sandale cu toc ascuţit în aceeaşi nuanţă, nu fac decât să îi evidenţieze şi mai tare picioarele subţiri, dar şi ochii verzi hipnotizanţi.

Da, ochii care se fixează în ai mei la câteva clipe după ce a intrat în living, uitându-se spre mine cu durere, sunt cât se poate de reali.

E durere? Imediat devin conştient de tipa care mă

călărește. O doare să mă vadă cu o altă femeie în brațe, să o vadă pe aceasta cum îmi linge gâtul? Ultima dată când m-a văzut cu o femeie era dorință în acei ochi, acum de ce nu mai văd același lucru?

Sau poate că sunt eu prea beat și nu o citesc așa cum trebuie. Poate că îi place ce vede. Pentru că, sub masca ei de fată inocentă, știm amândoi că se ascunde o ființă perversă și extrem de pasională.

Și dacă nu îi place ce vede, este treaba ei, pentru că oricum nu vrea să fim nici măcar prieteni.

Dar ce mă revoltă și mai tare e măscăriciul care o ține de mână, același fraier de zilele trecute care acum e în vârful listei mele negre.

Cu ochii fixați pe Natalia o prind de păr pe brunetă, dându-i capul pe spate și îmi înfig limba în gura ei, oferindu-i ceea ce își dorește de minute întregi. Creața îmi răspunde imediat, ondulându-și șoldurile în poala mea, dar excitația îmi e adusă tot de ochii verzi care mă privesc în continuare cu durere.

Natalia este cu adevărat superbă și, fără să mă pot controla, îmi imaginez că pe ea o sărut, că ea e cea care geme printre buzele mele flămânde și ea e cea care se freacă de mine.

Cu o mână sub fundul brunetei, o ridic odată cu mine de pe canapea, aceasta având picioarele încolăcite în jurul taliei mele și o port în brațe în direcția noilor sosiți.

Mă opresc lângă ea și fraierul care o însoțește, apoi îi spun:

— Vrei să ni te alături, Naty? Sau să privești? Avem și băutură, adaug rânjind ca un prost beat ce sunt, ridicând

mâna în care am sticla de whisky.

Mă priveşte cu tristeţe şi în secunda următoare îmi blestem limba slobodă care vorbeşte numai tâmpenii.

— Eu am o idee şi mai bună: ce-ar fi ca tu să stai pe bară şi să mă priveşti pe mine cu… el, zice, mângâindu-i braţul idiotului. Poate învеţi ceva.

Dinţii mi se încleştează într-o secundă. Şi nu că aş avea ceva de învăţat, pentru că mai bun ca mine fraierul ăsta ştiu că nu are cum să fie, mai ales că nu îl ajută faţa, dar să o văd pe ea atinsă de el? Sărutată de el, pătrunsă de el? Aproape că îmi vine să îl omor aici şi acum, doar ca să fac imaginea să dispară.

Îi spune ceva la ureche iubitului ei, apoi se întoarce pe călcâie şi iese din sufragerie, fără să îmi aştepte răspunsul, urmată îndeaproape de Oana, pe care nici nu am observat-o până acum şi care mă priveşte cu dezgust, înainte de a-mi întoarce şi ea spatele.

Între mine şi Naty au rămas cei doi idioţi, iubitul ei şi-al Oanei, dar şi creaţa din braţele mele, care se uită confuză de la mine la ei.

— Voi ce dracu’ vreţi? îi iau la zor pe aceştia.

— Să o laşi în pace, îmi spune presupusul ei iubit.

— Şi cine, pula mea, eşti tu să îmi ceri mie asta? Habar n-ai care e povestea dintre mine şi ea.

— Poate că ştiu mai multe decât îţi imaginezi. Şi tocmai pentru că ţin cu adevărat la ea am tot dreptul să îşi cer să stai departe de ea.

Idiotul a devenit atât de apropiat de ea?

Furia îmi face sângele să fiarbă şi mai tare, dar bruneta din braţele mele mă sărută pe maxilar, amintindu-mi unde

aveam de gând să merg cu ea.

— Baby, hai să mergem în cameră, îmi şopteşte lasciv aceasta. Lasă-i pe fraierii ăştia!

Măcar gagica gândeşte ca mine. Aşa că îi urmez îndemnul şi, trecând pe lângă ei, mă duc cu gagica al cărui nume nu mi-l amintesc într-un dormitor, trântind uşa cu piciorul în urma mea. O aşez pe pat, iar ea se crăceşte imediat în faţa mea, dar se ridică repede şi se întinde după cureaua blugilor mei, grăbindu-se să îmi desfacă nasturii pantalonilor.

Mă uit de sus la ea cum îmi trage blugii şi boxerii peste fund şi îmi scoate penisul pe jumătate întărit, băgându-l aproape tot în gură. Mi-l linge şi acesta, ca orice muşchi stimulat, se trezeşte, dar mintea mea e la fata cu ochii verzi. Duc sticla la gură şi beau până rămân fără aer, simţind gura celei din faţa mea cum mă suge ca un aspirator, scoţând gemete demne de filme porno. Mă uit în jos la ea şi văd cum mă înghite aproape tot, înecându-se când capul membrului meu îi atinge fundul gâtului, aducându-i lacrimi în ochi de la efortul pe care îl depune pentru a mă satisface.

Cum ar fi ca cea din faţa mea să fi fost Natalia? Să mă guste cu atâta poftă, iar eu să îi simt buzele moi în jurul meu? Cum ar fi, ca după aceea, să o întind pe spate şi să îi aduc un nou orgasm minunat ca ultima dată?

Clipesc şi valul de pe ochii mei visători se risipeşte. Acum nu ea geme în faţa mea fără să o ating. Nu ea îmi atinge sacul şi mă înghite cu totul pentru a-mi provoca orgasm. Nu. Natalia e cu idiotul ăla care acum probabil o ţine în braţe şi o sărută, îi atinge pielea fină şi îi savurează aroma vanilată. În locul meu.

Nu pot să accept asta. Mi-e greaţă şi mă încordez tot la gândul că altcineva e lângă ea şi o atinge, aşa cum, brusc, îmi e greaţă şi de studenta care mi-o suge ca o profesionistă.

Mă retrag din gura ei şi o privesc furios.

— Am făcut ceva greşit? mă întreabă încurcată, ştergându-şi buzele de excesul de salivă care s-a prelins pe lângă ele.

— Nu pot să fac asta…

Mă dau un pas în spate şi pun sticla pe comoda de lângă pat, băgându-mi repede membrul deja lipsit de entuziasm în pantaloni.

Buimac şi ameţit ies din cameră, ignorând protestele ei nervoase, şi mă întorc în sufrageria plină de studenţi, uitându-mă agitat în toate părţile. O caut apoi în bucătărie unde Radu vorbeşte cu un amic, dar îşi întrerupe convorbirea când mă vede.

— Ce ai mai făcut? mă întreabă încruntat.

— Ai văzut-o pe Natalia?

— A plecat, mulţumesc, îmi zice tăios. Era şansa mea să reintru în graţiile Oanei, dar nici nu am apucat să o salut, pentru că a plecat îndată ce au văzut spectacolul pe care l-ai oferit cu creaţa aia şi după replica de doi bani pe care i-ai aruncat-o Nataliei.

Prietenul meu este foarte supărat pe mine şi e ultima picătură de care am nevoie în paharul meu deja plin de nervi.

— Am luat foc când am văzut-o cu ăla!

— Şi să o inviţi la o partidă în trei e o idee bună de a-i câştiga încrederea, aşa cum a fost şi ultima dată? îmi strigă ironic, dar extrem de furios.

— Lasă-mă dracu' şi tu cu morala ta! urlu la el nervos pe predica pe care mi-o poartă.

Chiar dacă are dreptate, nu mă ajută cu nimic să îmi arunce în faţă greşelile pe care le fac.

— Ce se petrece aici? apare David care nu înţelege de ce eu şi Radu urlăm unul la celălalt cum nu am făcut-o niciodată.

Apoi se uită la colegul cu care Radu vorbea şi îi aruncă o privire urâtă.

— Tu. Ieşi afară.

Acesta iese repede, iar David închide uşa de la bucătărie, cu noi trei rămaşi în încăperea respectivă.

— Ultimul lucru de care am nevoie este să îmi spui cât de tare greşesc faţă de ea! îi spun lui Radu continuând cearta.

— Poate că aşa o să îţi intre în cap că eşti un idiot care nu ştie cum să îşi gestioneze sentimentele!

— Vorbeşti tu, care ai devenit expert după ce ai ieşit de câteva ori cu Oana?

— Măcar eu ştiu ce vreau!

— Şi eu ştiu ce vreau, dar nu am voie!

— Ai voie, fraiere, doar că ştii la fel de bine ca toată lumea că nu eşti capabil să o faci fericită prea mult timp! Bei ca boul de trei zile, iar când îţi apare în cale îi ceri să te însoţească la o partidă de sex cu alta! Cât de idiot să fii? Nu vezi că o răneşti chiar şi când nu ai nicio relaţie cu ea?

Orbit de furia pe care mi-o produc cuvintele lui şi ameţit de alcoolul care încă îmi tulbură judecata, nici nu îmi au seama când pumnul meu pleacă spre faţa lui, lovindu-l în gură şi spărgându-i buza.

Se dezechilibrează, dar când e pe punctul de a riposta, David se pune imediat între noi, oprindu-ne.

— Gata! Până aici, amândoi! urlă tare şi, privind spre Radu şi la buza lui care sângerează, îmi dau seama cât de departe am mers.

Îmi acopăr faţa cu palmele, trecându-mi apoi mâinile prin păr.

— Îmi pare rău, îi spun acestuia cu sinceritate. Frate, chiar îmi pare rău! Sunt un dobitoc. Se pare că îi rănesc pe toţi cei la care ţin, spun încet, realizând gravitatea faptelor mele.

El nu îmi răspunde, fiind preocupat să îşi apese cu mâna buza vătămată.

Vreau să plec, să fug de ruşinea pe care o simt şi de vina care îmi strânge inima.

Pe fata la care ţin o rănesc prin cuvinte răutăcioase, pe prietenul meu cel mai bun îl lovesc cu pumnul, spărgându-i buza… Sunt un nenorocit care merită să rămână singur pentru tot restul vieţii.

Mă întorc să ies din bucătărie şi să îi părăsesc pe cei doi care sunt prea buni pentru a-mi fi alături, dar David mă prinde de braţ şi mă opreşte.

— Unde îşi imaginezi că pleci?

— Departe.

— Asta s-o crezi tu! Ai tăi au mai pierdut pe cineva drag într-un accident de maşină, iar eu nu am de gând să îi las să treacă din nou prin aşa ceva, doar pentru că eşti tu prost.

David şi Radu cunosc povestea din trecut a părinţilor mei şi a celui care a murit în accidentul de maşină, fiind dornic de a gusta adrenalina. Era cel mai bun prieten al

tatălui meu, dar totodată primul soţ al mamei mele. După decesul lui, părinţii mei s-au apropiat unul de celălalt şi, la scurt timp după aceea, s-au căsătorit, eu fiind rodul iubirii lor judecate de prea multe persoane.

Acum David mă opreşte să risc şi să aduc părinţilor din nou o durere imensă, mult mai puternică decât prima.

Aprob din cap şi mintea mea e din ce în ce mai lucidă, mai ales după ce am plecat din dormitorul în care am lăsat-o pe bruneta creaţă. Ochesc o sticlă de apă de jumătate de litru şi o beau aproape pe toată, dintr-o răsuflate. Trebuie să mă trezesc din mahmureala asta şi să îmi repun viaţa pe drumul cel bun.

Care o fi ăsta? Nici eu nu ştiu, dar primul pas e să scap de senzaţia de creier amorţit pe care mi-o dă alcoolul din sânge.

— V-aţi liniştit? ne întreabă David încruntat, uitându-se de la mine la Radu.

— Da, răspund vinovat.

— Eu eram liniştit, zice şi Radu bosumflat.

— Erai pe dracu', i-o retează David. Dădeai cu acuzaţii mai tare decât dă ăsta cu pumnul. Amândoi aţi exagerat. Acum pupaţi-vă şi faceţi pace, ca doi proşti ce sunteţi, altfel nu ieşiţi din bucătăria asta.

Mă uit la Radu, el la mine, dar amândoi cu vină în priviri. Apoi ne apropiem şi ne strângem mâinile, ca după aceea să ne strângem în braţe, ca doi prieteni adevăraţi ce suntem, acceptându-ne scuzele nerostite ale fiecăruia.

— Acum că am rezolvat-o p-asta, ce dracu' aveţi de gând să faceţi cu fetele alea două? Că, dacă pizdele astea v-au făcut să vă purtaţi aşa când nici măcar nu sunteţi însuraţi cu

ele, nu vreau să mă gândesc cum aţi reacţiona faţă de alţii mai ales dacă ele devin nevestele voastre.

— Ho! Ho! Ho! exclamă Radu, ridicând mâinile în semn de apărare. Cine dracu' a adus vorba de măritiş? Nici măcar nu mi-am tras-o cu Oana!

— Exact ce ziceam, răspunde David relaxat, aprinzându-şi o ţigară plictisit. Nici măcar nu ţi-ai tras-o cu ea şi te cerţi cu cel mai bun prieten al tău pentru aceasta!

Eu chicotesc, abţinându-mă să nu râd în hohote de prietenul meu pus pe bară de bruneta cu ochi căprui care are acelaşi caracter încăpăţânat ca şi prietena ei cea mai bună cu ochii verzi.

— Tu de ce râzi? se uită cu o sprânceană ridicată la mine David, tăindu-mi brusc amuzamentul de pe chip. Crezi că eşti mai breaz? Ţi-ai tras-o cu prietena din copilărie şi apoi i-ai propus o partidă în trei. Nu o dată, ci de două ori, chiar. Mami şi tati ar fi tare mândrii de tine, nu crezi?

Îmi strâng buzele într-o linie încordată şi nu răspund.

— Concluzia e că sunteţi în rahat amândoi. Tu, se adresează dur lui Radu, ce ai vorbit cu Oana ieri când v-aţi văzut la cafea?

Am fost atât de pierdut în beţia mea, încât am şi uitat de întâlnirea celor doi.

— I-am mărturisit că principalul motiv pentru care am intrat în vorbă cu ea a fost pentru a o aduce pe ea împreună cu Natalia la petreceri, pentru că Sasha voia să o reîntâlnească pe roşcată şi nu ştia cum să dea de aceasta. Dar i-am spus şi că, petrecând timp alături de ea, am început să o plac din ce în ce mai mult şi să îmi doresc cu adevărat să o cunosc mai bine.

— Fătălăule, mormăi în barbă. Puteai foarte bine să îi zici că ţi-am pus şi un pistol la cap şi să îi aduci o coroniţă de flori.

— Nu mai comenta! mă ceartă David, încruntându-se. Mâine, poimâine te văd şi pe tine în genunchi şi cu un trandafir în dinţi, cerându-i iertare Nataliei.

— Cam greu să se întâmple asta…

— Zici acum, dar cu trei zile în urmă erai la un pas să o faci, când ai văzut-o de mână cu ăla.

Nenorocitul, cam are dreptate. Dar nu recunosc nici dacă mă arde cu ţigara pe care o are între degete. Amintindu-mi de viciul urât, îi iau pachetul din buzunar şi îmi aprind o ţigară. Radu e nefumător, aşa că se rezumă la o sticlă de apă, apoi îmi aruncă şi mie una, parcă citindu-mi în ochi nevoia de a mă hidrata în continuare.

— Ce altceva aţi mai vorbit? revine David la subiect.

— Mi-a zis că şi-a cam pierdut încrederea în mine şi, când i-am cerut o şansă să îi dovedesc că poate să aibă din nou încredere, mi-a zis că are nevoie de timp, dar asta nu înseamnă că o să pună momentan punct relaţiei pe care o are cu fraierul ăla.

— Dar o să se mai vadă şi cu tine, concluzionează David.

— Ca prieteni, momentan, mărturiseşte Radu.

— Fătălăule, şopteşte David amar, iar eu încep să râd, spre nemulţumirea lui Radu.

Însă David mă reduce din nou la tăcere cu privirea lui tăioasă, înainte de a-i vorbi din nou celuilalt prieten al nostru:

— Fata joacă la două capete. Azi cu ăla, mâine cu tine. Şi, sincer, aşa meriţi. Acum stai la coadă şi aşteaptă ca ăla să

iasă din peisaj.

— Sau scoate-l tu din peisaj, spun, gândindu-mă la situaţia mea cu Naty.

— Sau aşa, zice şi David. Dar cu cât laşi timpul să treacă, cu atât te ia de prost mai tare. Aşa că pune mâna pe telefon acum, ia-o de o toartă pe mândră şi sărut-o cum poţi tu mai pătimaş, iar apoi îi spui că, de mâine să nu o mai prinzi cu ăla, că altfel toţi trei îi rupem idiotului picioarele, apoi ea să se prezinte cu una dintre rochiţele ei scurte şi sexy la tine la apartament să vedeţi un film împreună. Mai departe te descurci singur sau împreună cu ea.

Radu ridică sprâncenele, vizibil intrigat de planul propus de David, care sună chiar bine. Radu nu e genul de om care să se lase moale, mai ales în faţa unei femei, dar acum e un pic speriat de ceea ce simte pentru Oana şi nu ştie cum să reacţioneze.

La fel ca mine.

— Şi eu? Fac la fel? îl întreb entuziasmat pe noul guru al dragostei, mentorul celor pierduţi şi cu inimile frânte.

— Tu… eşti mult mai în căcat, zice zâmbind fals. La tine nu o să meargă planul ăsta, ba cred că o să îţi mai iei o palmă de la roşcată.

Să te fut, David…

Capitolul 6

Regrete din copilărie

Natalia

Părinţii mei decid să organizeze o petrecere restrânsă, cu prietenii apropiaţi, pentru a sărbători revenirea lor în cartierul New Moon, unde au locuit dinainte de a mă naşte eu şi încă mai bine de cincisprezece ani după aceea.

Vila în care am copilărit are un living imens la parter, care dă spre o bucătărie deschisă, iar la etaj sunt două dormitoare mari, unul dintre ele fiind camera în care am crescut.

După anii petrecuţi în Timişoara, mi-am exprimat dorinţa de a mă reîntoarce în oraşul în care am crescut, adică în capitală. Chiar dacă Timişoara este un oraş minunat şi are farmecul lui aparte, Bucureştiul rămânea locul meu de suflet unde doream să mă reîntorc. Aşa că mi-au luat un apartament aproape de centru, într-un complex cu câteva blocuri noi, pentru a evita deplasarea zilnică cu maşina tocmai din New Moon, care era situat în afara oraşului. Fiind şi începătoare, doreau să mă ştie în siguranţă şi oricând puteam să iau metroul de acasă până la facultate, decât să mă chinui cu locuri de parcare imposibil de găsit în anumite zone.

Acum reveneam în casa pe care o mai vizitasem doar de câteva ori în cei cinci ani de zile de când plecasem din cartierul acesta rezidenţial. O singură dată am stat tot weekendul şi atunci îi revăzusem şi pe părinţii lui Sasha. Dar el nu fusese prezent, pentru că era plecat cu bunicii într-o vacanţă în Moscova. Asta se întâmpla în urmă cu doi ani, când eu deja începusem să mă schimb şi să mă maturizez.

Dacă ne-am fi întâlnit atunci, sigur acum lucrurile între noi ar fi stat altfel.

La această petrecere speram toţi să o avem alături şi pe

Mihaela, fiica tatălui meu din prima lui căsătorie, însă aceasta este mutată în Londra, împreună cu mama ei şi nu a reuşit să vină. Dar i-am promis că o să o vizitez eu cât mai curând, fiindu-mi dor de ea, aşa cum ştiu că şi ei îi este dor de mine. Chiar dacă avem mame diferite, tata ne-a arătat amândurora aceeaşi iubire, iar noi am fost foarte apropiate încă din copilărie, împărţind fără probleme această cameră când ea venea aici.

S-a mutat la Londra împreună cu mama ei, Geanina, şi soţul actual al acesteia, Lucian, cu aproape un an înainte de mutarea noastră la Timişoara. În tot acest timp relaţia noastră s-a menţinut caldă datorită telefoanelor destul de dese, dar şi a vizitelor pe care le făceam unii altora, părinţii noştri fiind în relaţii destul de bune.

— Hei, eşti bine?

Vocea celui de lângă mine mă aduce din nou în peisaj şi îi zâmbesc cald. Nu ştiu ce a fost în capul meu de l-am adus pe Vlad cu mine la aceasta mică reuniune, unde toţi prietenii apropiaţi ai familiei sunt prezenţi. Este un tip de treabă şi folosesc această expresie pe care nu o suport, pentru că nu ştiu cum altfel să îl descriu. Este un băiat cu suflet bun, politicos, care, de aproape două luni, stă după fundul meu, răbdător cu mofturile mele. Nu ne-am culcat împreună, iar eu deja încep să cred că Sasha m-a stricat pentru orice alt bărbat, însă în acelaşi timp cred că e de vină şi lipsa de atracţie dintre mine şi băiatul cu părul şaten cu ochi verzui, care mă priveşte cu drag de fiecare dată şi… cam atât.

Dacă aş fi simţit faţă de el chimia pe care am avut-o în preajma lui Alexandru, sunt sigură că aş fi sărit pe el de mult timp. Dar, cum aceasta a lipsit şi Vlad nu a părut să insiste

sau să ceară mai mult decât săruturi, nu am de ce să comentez relaţia dintre noi. Este o fire jovială, care mă face să zâmbesc tot timpul, ajutându-mă să mă relaxez imediat după zilele obositoare de la facultate. Este mai mult un prieten decât un iubit, dar las timpul să ne ghideze drumul mai departe, atât timp cât amândoi suntem mulţumiţi de ceea ce avem împreună.

— Da, îi răspund într-un final, după ce acesta mă găseşte în dormitorul unde am locuit când eram mică. M-au cuprins puţin amintirile.

— Este o cameră frumoasă, spune, privind în jur încăperea cu draperii mov închis, iar pe pereţi încă mai există câteva postere cu trupele mele preferate de la acea vreme, însă şi o tablă albă unde sunt lipiţi aproape o sută de magneţi, adunaţi din toate locurile unde am călătorit cu părinţii mei.

Privirea lui e spre acel panou, încercând să citească numele tuturor oraşelor scrise pe ele. Însă sunt prea multe.

— Wow, declară încet. Ai călătorit mult.

— Din toate locurile luam minim doi trei magneţi, aşa că nu îţi imagina că am trecut prin toate ţările lumii.

— Oricum ai fost în multe locuri. Eu am apucat să vizitez doar patru ţări din Europa.

Mă uit spre el, aşteptând să îmi spună care sunt acelea.

— Spania, Italia, Grecia şi… România.

Încep să râd.

— Am auzit de România, glumesc eu. Cum e pe acolo?

— Junglă! spune cu ochii mari, intrând în jocul meu. Mai ales Capitala, traficul e nebunie! Pericol la orice pas. Sălbăticie!

Eu râd tot mai tare, mai ales că el şi gesticulează în acest timp, de parcă mi-ar descrie o junglă Amazoniană plină de pericole.

— Multe vipere şi maimuţe la tot pasul! mai continuă, strâmbându-se foarte tare.

Încearcă să îşi ascundă amuzamentul şi să pară serios, chiar dacă eu râd cu poftă.

— Pe trecerile de pietoni mereu vezi câte o căprioară cu picioare subţiri, povesteşte, imitând mersul elegant al domnişoarelor la care face referire. Iar după ea un urs grăbit să o înhaţe!

Ursul îmi aminteşte brusc de cineva cu aceasta statură, dar parcă Dumnezeu adoră să se joace cu inima mea şi îl scoate din pământ pe acesta, exact în acea clipă, aducându-l în cadrul uşii camerei mele.

— A cerut cineva un urs? întreabă Sasha zâmbitor, de parcă nimic nu s-a întâmplat în ultimele luni între noi.

Îl privesc blocată, de parcă am înghiţit un cactus şi mi-e frică să respir… Este îmbrăcat în negru, ca de obicei, cu blugii strânşi pe coapsele groase, amintindu-mi de masculinitatea pe care o emană prin simpla lui prezenţă. Aşa că inima mea bate atât de tare, încât cred că o aude şi el.

Am ştiut că părinţii lui vor veni la petrecere şi am sperat că el nu îşi va face prezenţa. Dar, ca să fiu sinceră cu mine, cred că acesta este motivul principal pentru care l-am invitat azi pe Vlad să îmi fie partener, pentru a-l avea pe post de scut. E greşit să mă folosesc de el, dar ştiu că nu îl deranjează, ba chiar se bucură să îmi fie alături şi să mă ţină departe de Sasha, aşa cum a făcut-o şi la petrecerea unde l-am văzut pe acesta din urmă ultima dată.

Nu pot să uit nici acum acea seară. Felul în care o săruta pe bruneta cu părul creţ, în timp ce mă fixa pe mine cu privirea. Apoi a venit spre mine cu ea în braţe, dându-mi de înţeles că urma să o ducă într-o cameră şi să se culce cu ea. În seara aia l-am rugat pe Vlad să mă lase direct acasă, unde am plâns din nou din cauza lui, după ce o făcusem destul de mult cu trei zile înainte, când m-a aşteptat la ieşirea din clădirea Universităţii.

Mă durea enorm când îl vedeam cu alta, dar mă rănisem singură când i-am cerut să stea departe de mine şi i-am refuzat prietenia. Dar tocmai acesta e motivul pentru care ştiu că e bine să îl vreau cât mai departe de mine, pentru că, dacă rămân prietenă cu el, trebuie să îl privesc zâmbitoare cum se sărută cu altele, iar inima mea nu mai poate să treacă prin aşa ceva.

Aproape am plâns când l-am văzut cu acea fată în braţe, iar gândul că urma să o atingă şi să o sărute, aşa cum ceva din mine încă îşi dorea să fi fost eu în locul ei… m-a torturat enorm, urmărindu-mă şi în zilele care au urmat.

Vlad m-a ajutat să trec peste acele clipe, dar şi Oana. El cu glumele lui nevinovate, iar ea înjurându-l pe Sasha şi amintindu-mi de fiecare dată că nu merită lacrimile mele.

Acum acesta era din nou în faţa mea, senin şi jovial, nepăsându-i probabil de suferinţa pe care mi-a adus-o de fiecare dată când ne-am întâlnit.

Reuşesc să ies din starea de şoc mai repede decât aş fi crezut, sperând ca el să nu fi observat momentul meu de slăbiciune.

— Nu sunt o fană a blănilor de urs pe care să le pun pe jos, pe post de covor, dar cred că mi-ar face plăcere să te calc

în picioare, îi spun, zâmbindu-i fals.

— Atât timp cât sunt la picioarele tale, nu mă supăr, flirtează el, făcându-mi cu ochiul şi ignorându-l complet pe partenerul meu.

— Hai să mergem în grădină, Vlad, îi spun acestuia, luându-l de mână, dar Sasha se propteşte în cadrul uşii, blocându-ne ieşirea, cu privirea tăioasă coborâtă spre mâinile noastre împreunate.

— Ce s-a întâmplat cu „lăsăm loc de bună ziua”? mă întreabă, schiţând un zâmbet fals.

Mă priveşte în ochi când ajung în dreptul lui, dar nu se clinteşte deloc.

— Nu a mai rămas loc din clipa în care te-ai purtat din nou ca un porc şi m-ai invitat la o partidă în trei cu noua ta iubită, şuier printre dinţi.

— Nici măcar nu mi-am tras-o cu ea, spune deodată serios. Naty, vreau să vorbim!

— Iar eu vreau să nu te mai văd! Încetează, Alexandru, cu toate abordările tale forţate! aproape strig la el. Tu nu te saturi să mă răneşti de fiecare dată când mă vezi? Mă faci să blestem ziua în care am dat cu ochii de tine la petrecerea aia din cămin!

— Nu te las să faci asta! îmi zice cu hotărâre. Hai să vorbim calmi, amândoi… singuri, adaugă, uitându-se tăios la prietenul meu. Şi să rezolvăm tensiunea asta care ne face să explodăm de fiecare dată când ne întâlnim.

— Eu nu explodez decât când mă provoci tu! Nu eu ţi-am făcut propuneri deplasate care să îţi lase de înţeles că vreau să îmi bat joc de tine!

— Natalia, dar nu vreau să îmi bat joc de tine! Spune,

făcând ochii mari. Ceea ce îmi doresc este total opusul! Te rog să îmi dai o şansă să îţi explic!

Îmi trec nervoasă mâinile prin părul lung, aproape trăgând de el, dar mă opresc când ochi lui par pierduţi pe şuviţele lungi ce îmi curg printre degete, de parcă ar vrea să facă acelaşi lucru părului meu.

— Altă dată, pufăi agitată, inima mea luând-o la galop, încercând totodată să ignore vocea lui rugătoare.

— Am mai auzit genul acesta de cuvinte, îmi reaminteşte. Nu vreau să mai aştept o lună de zile ca să am din nou ocazia de a vorbi cu tine.

— Ei bine, aici e cel mai nepotrivit loc şi cel mai nepotrivit moment. Asta dacă nu vrei să afle părinţii noştri toată povestea.

— Observ că micul tău prieten o ştie foarte bine, zice cu răceală în ochi când îl priveşte pe Vlad.

Nu e cel mai mic om, dar e adevărat că Vlad nu este la fel de înalt ca ursul cu sânge de rus. Însă Sasha continuă să fie foarte răutăcios la adresa lui, purtându-se de parcă ar fi gelos.

Absurd.

— Normal că ştie, doar e prietenul meu.

Sasha oftează adânc, iar pumnii i se strâng pe lângă corp.

— Normal… murmură nervos în barbă, trecându-şi apoi o mână prin păr. Deci, când ne putem vedea pentru a discuta?

— Nu ştiu, Sasha. Nu pot să mă gândesc acum…

— Cred şi eu că nu poţi, când pulifriciul ăsta îţi suflă în ceafa! explodează nervos, făcându-mă să îl privesc cu ochii

mari.

Oftează din nou şi după ce respiră adânc i se adresează lui Vlad:

— Frate, ia ieşi tu afară două minute, până termin eu de vorbit cu Natalia. Du-te şi bea un suc sau o limonadă cu umbreluţă şi te caută ea după aceea!

Simt cum capul îmi explodează de nervi, dar Vlad se uită la mine, aşteptând indicaţiile mele. Aprob încet din cap, iar el se apleacă spre mine, sărutându-mă scurt pe buze înainte de a ieşi din cameră.

Rusul trânteşte uşa în urma lui, apoi se întoarce spre mine, punându-şi palmele pe şolduri.

La naiba… Pare şi mai mare acum.

— Mâine, îmi zice scurt şi hotărât.

— Rămân la ai mei azi şi mâine.

— Atunci luni seara.

— După cele două zile, cred că o să vreau să ies şi eu la o întâlnire luni seara cu iubitul meu, îi spun tăioasă.

— Natalia, te joci cu nervii mei, mârâie ameninţător, dar nu mă las impresionată.

— Şi asta ar trebui să mă sperie, pentru că…

— Pentru că nu ştiu ce sunt capabil să îţi fac dacă mai îmi aminteşti de fraierul ăla.

— De ce te porţi ca un gelos?

— Pentru că nu îmi place de el.

— Nu ţie trebuie să îţi placă, ci mie.

— Iar eu nu cred că îţi place atât de mult de el. Te-a atins până acum?

Sunt luată prin surprindere de întrebarea lui, inima mea dând semne că e pe cale să explodeze.

La fel și capul.

— Asta nu este treaba ta, Sasha, și chiar încep să cred că ești gelos pe Vlad.

— Poate că sunt.

Clipesc, chiar dacă sunt blocată de replica lui.

Absurd. Din nou.

— Luni seara, punctează din nou cu hotărâre. Dacă te iubește așa de tare, mai rezistă o zi fără să te vadă, îmi lansează ironic cuvintele.

Oftez epuizată și îmi las umeri să cadă obosiți.

— Bine. Luni după-amiază. La patru termin ultimul curs și ne vedem după aceea, dacă ești liber.

— Sunt liber, zice repede. Unde?

— Este o cafenea vizavi de clădirea Universității unde ne-am văzut ultima dată…

— Exclus un loc public, mă întrerupe cu seriozitate. Nu vreau ca lumea să tragă cu urechea la discuția noastră, mai ales că sunt sigur că cel puțin unul dintre noi va ridica tonul la un moment dat.

— Și ce propui? O cameră de hotel? întreb ironică.

— Mă așteptam să îmi propui să ne vedem într-un parc, dar văd că mintea ta merge într-o direcție mai bună, rânjește drăcește, enervându-mă din nou. Dar și în parc e multă lume, așa că rămâne să ne vedem la mine sau la tine.

— Exclus! exclam la rândul meu.

— De ce, Naty? întreabă cu vocea deodată exagerat de blândă. Ți-e teamă că nu o să îmi rezișți?

— Ești imposibil, pufăi, mutându-mi privirea spre colțul opus al camerei.

— Obrajii tăi îmi spun altceva.

— Şi încă nu ai învăţat să citeşti în stele? îl întreb ironică.

— Doar în ochii tăi. Şi ei îmi spun mai multe decât o face gura ta.

Privirea îi coboară peste buzele mele şi îl văd cum îşi linge cu vârful limbii buza de jos. Gura lui frumos conturată are buzele întredeschise şi pot să îmi amintesc cu claritate gustul de tutun pe care l-am simţit când ne-am sărutat.

Amintirea îmi face inima să bată tot mai tare, iar stomacul să simtă fluturii care se zbat ca nebunii. Respiraţia mi se precipită, în timp ce el micşorează imediat distanţa dintre noi şi aproape că îi simt căldura trupului, chiar dacă nu mă atinge.

— Scrie-mi adresa unde stai, îmi spune încet, cu vocea hipnotizantă, iar eu parcă sunt vrăjită de el şi iau telefonul pe care mi-l ţine întins şi îi notez adresa completă.

Apoi, cu un deget sub bărbia mea, îmi ridică cu delicateţe chipul pentru a-l privii în ochii albaştri.

— Nu îmi place să ştiu că el te sărută, îmi şopteşte. Nu vreau să te mai atingă.

Şi se apleacă spre mine, lipindu-şi buzele de ale mele, lingându-mi încet buza de jos, ca apoi limba lui să se strecoare printre buzele lipite şi să se atingă senzual de a mea, tachinându-mă, dar după aceea dominându-mă cu dorinţa pe care o emană. Nu îi pot rezista nici acum, dar vocile de la parter mă ajută să îmi recapăt puterea şi echilibrul şi să mă desprind din sărutul păcătos.

— Nu vreau să repet aceeaşi greşeală, îi spun încet. Ţi-am spus să nu mai mă atingi niciodată.

— Mi-ai zis să nu mai pun mâna pe tine, nu buzele.

— M-ai atins cu degetul, îi punctez.

— Nu m-am putut abţine. Să zicem că degetele mele au mintea lor proprie, adaugă, lăsând în aer o urmă de aluzie sexuală.

Fac un pas în spate oftând. Nu am suficientă energie să mă cert din nou cu el pe subiectul ăsta.

— Am nevoie de numărul tău de telefon, adaugă. În cazul în care intervine ceva, să ne putem contacta.

— Nu are ce să intervină şi nu vreau ca tu să ai numărul meu. Ne vedem, vorbim şi aia e tot.

— Eşti absurdă, Naty, răspunde, încordându-şi maxilarul. Îmi dai adresa ta de acasă, dar nu îmi dai numărul de telefon?

— Cine a spus că este adresa mea?

Ridică imediat o sprânceană, dar după câteva secunde oftează.

— Este a Oanei, realizează dezamăgit.

— Exact. Sunt sigură că o să ne ofere spaţiul de care avem nevoie pentru a încheia povestea asta, spun, arătând cu degetul între mine şi el.

— Luni la ora patru jumătate, atunci. Rămâne stabilit?

— Rămâne stabilit, spun cu hotărâre.

Ieşim amândoi din încăpere, dar, în dreptul scărilor ce duc la parter, el îmi şopteşte cu o urmă de regret în glas:

— Trebuia să te fi sărutat în camera asta cu mulţi ani în urmă.

Capitolul 7

Suport moral

Natalia

Ignor cuvintele lui ce îmi dau o stare şi mai agitată în trupul răscolit de sărutul de mai devreme. Şi mie mi-ar fi plăcut să mă fi sărutat când eram o adolescentă de treisprezece – paisprezece ani şi începea să îmi placă de băiatul din vecini.

Îmi amintesc că eram foarte îndrăgostită de el, însă nu avea ochi pentru mine. Deja se uita, împreună cu ceilalţi băieţi, după alte fete mai subţirele şi mai frumoase.

Nimeni nu ştie că, din cauza lui, am acceptat fără comentarii să plec cu ai mei în Timişoara, când ei mi-au propus acest lucru. Decizia finală urma să fie luată în funcţie de răspunsul meu, dacă eram dispusă să renunţ la prietenii mei, la colegi, şcoală şi tot ce aveam aici. Însă eram prea rănită, văzându-l pe Sasha cum nici nu mă observa şi mă trata ca pe o soră obositoare. Aşa că mi-am dorit să plec din cartier cât mai repede.

La scurt timp după aceea a început să mi se facă mult mai dor de viaţa mea din Bucureşti, dar părinţii mei erau blocaţi cu afacerile pe care le porniseră acolo. Aveau nevoie de timp, iar eu am decis să mă întorc în capitală, urmând ca ei să mi se alăture când reuşeau să încheie afacerile din Timişoara şi să le readucă în oraşul meu natal, unde şi ei se simţeau mult mai bine.

Iubirea mea din copilărie se stinsese, dar, în clipa în care l-am recunoscut, sentimentele mele au reînviat, maturizate de experienţa anilor trecuţi, însă şi de imaginea trupului său gol, care trezise în acel moment în mine un altfel de sentiment pentru băiatul din vecini.

Grăbesc paşii pentru a mă îndrepta spre grădină, unde Vlad se află în compania tatălui meu, dar şi a tatălui lui Sasha.

Nu pot să nu observ asemănarea dintre acesta şi fiul lui. Amândoi au ochii albaştri şi părul şaten deschis, dar şi statura impunătoare, aceştia fiind de aproape un metru nouăzeci înălţime. Sasha este cu doi-trei centimetri mai înalt decât tatăl său, dar cu mult mai înalt decât Vlad şi pot vedea diferenţa când aceştia sunt la un loc împreună cu alţi câţiva bărbaţi.

Mă opresc lângă Vlad, care îmi zâmbeşte un pic forţat şi îşi împreunează degetele mâinii cu ale mele. Sasha observă gestul, iar privirea lui rece îmi face inima să bată mai tare.

— Carina, o strigă pe mama mea care este alături de mama lui, Maria, şi de încă o prietenă. Mă tem că trebuie să o părăsc pe Natalia.

Atât mamele, cât şi taţii se opresc din vorbit şi îşi îndreaptă atenţia spre mine şi spre el, aşteptând clarificări. Eu îmi simt inima sărind din piept şi mă întreb ce pune la cale nebunul.

— Nu vrea să îmi dea numărul ei de telefon, spune pe un ton nevinovat. Cică nu vrea să îşi supere iubitul. Dar i-am zis că nu vreau să îi creez probleme, doar că mi se pare normal ca doi prieteni vechi să aibă numerele de telefon, mai ales că ne-am mai intersectat şi pe la facultate de câteva ori.

— Nu știam că v-ați întâlnit, se sesizează mama, privindu-mă acuzator că i-am ascuns acest lucru.

Doar că simt cum furia mă cuprinde din nou și îmi vine să arunc cu ceva în capul lui Alexandru.

— Nu prea aveam ce să spun, zic eu senină. Mai ales că el nici nu m-a recunoscut primele dăți.

— Nu te-a recunoscut? întreabă uimită Maria, fiind rândul lui Sasha să se uite stânjenit către mama sa. Așa repede ți-ai uitat prieteni cu care ai crescut de când te-ai dus la facultate?

— Nu e vina mea că e total diferită de cum era acum cinci ani… mormăie el încet.

— Sper că nu a avut un comportament nepotrivit față de tine, Naty, îl aud pe Sebastián, tatăl lui Sasha vorbind cu vocea groasă ca a fiului său.

Dacă aș fi o fire diabolică, le-aș spune cum s-a purtat Sasha cu mine, dar știu că asta ar strica relația de prietenie dintre părinții noștri. I-am punctat asta și lui Vlad înainte de a veni aici, menționându-i că ei nu trebuie să afle nimic despre ceea ce s-a întâmplat între mine și fiul lor.

— Din contră, spun cu reținere. Abia m-a observat, fiind mai captivat de jocurile cu alți studenți, decât să mă vadă pe mine.

— Și totuși te-am văzut, mi se adresează el serios.

Râd forțat pentru că altfel îmi vede toată lumea obrajii cum se înroșesc. Discuția asta merge într-o direcție în care nu îmi place, pentru că trebuie să mint, iar eu urăsc acest lucru. Mai ales când trebuie să îmi mint părinții, cu care am avut mereu o relație deschisă.

— Natalia nu e o mare fană a petrecerilor din campus,

intervine Vlad. Preferă să stea acasă şi să citească, aşa că cei doi nu au avut ocazia să se intersecteze prea des, le explică el zâmbind.

— Vlad şi Sasha sunt colegi la câteva cursuri, adaug repede. Dacă vreţi să aflaţi cât de activ este la seminarii, puteţi să îl întrebaţi pe el, şi arăt spre băiatul de lângă mine, rânjind cu toţi dinţii.

— Sau mai bine nu, adaugă Sasha serios, împreunându-şi braţele peste piept. Dacă aveţi ceva de întrebat, ştiţi unde să mă găsiţi.

— Uite, zice mama, întinzându-i telefonul ei. Notează numărul şi haideţi să lăsăm copii în pace.

— Mamă! o cert imediat pentru că este o trădătoare.

— Nu înţeleg de ce faci atâta caz, Natalia, este doar un număr de telefon. Sunt sigură că Vlad nu are motive de gelozie dacă ieşi la o cafea cu un vechi prieten, mai zice ea privindu-l pe Vlad cu un zâmbet frumos, iar acesta încearcă să pară cât mai relaxat, zâmbind politicos.

Îmi dau ochii peste cap, rugându-mă ca petrecerea asta să se termine cât mai repede sau eu să dispar din peisaj înainte ca alte discuţii neplăcute să mai înceapă.

Îl strâng uşor de degete pe Vlad, dorind să îi transmit regretul meu că e prins în tot acest haos, dar el îmi zâmbeşte călduros şi mă sărută pe frunte.

Nu ştiu de unde are atâta răbdare. Altul ar fi plecat de mult de lângă mine.

Sasha înjură încet, dar nu cred că îl bagă cineva în seamă şi se întoarce pe călcâie, dispărând de pe terasă.

Restul după-amiezii trece agonizant de greu. Sasha este mai tot timpul taciturn, aruncând constant priviri tăioase în

direcţia mea şi a lui Vlad, când ceilalţi nu sunt atenţi. Tot timpul stau cu un nod în gât, de parcă îl simt că este pe punctul să explodeze în orice clipă şi toată lumea să afle secretul nostru.

Respir abia când aproape toţi invitaţii se retrag la casele lor, dar mai ales când Sasha îşi anunţă plecarea. O pupă pe mama pe ambii obraji, promiţându-i că o să o revadă cât mai curând, mai ales că acum părinţii noştri locuiesc din nou în acelaşi cartier şi urmează să petreacă din nou mult timp împreună. Dar vine şi spre mine, iar eu nu am cum să refuz apropierea lui, fără a ridica semne de întrebare. Aşa că îl las să se aplece pentru a mă săruta pe obraji, când îmi şopteşte promiţător „luni".

Cine mai doarme până luni?

La scurt timp după aceea, Vlad pleacă, iar eu mă retrag în camera mea pentru o mică pauză. Camera îmi pare străină după cei cinci ani în care nu am mai stat aici, noul meu apartament devenind locul în care sufletul şi-a găsit liniştea, însă după sărutul primit de la Sasha, locul acesta a devenit brusc foarte deosebit, scoţând la suprafaţă amintiri de când eram mică şi mă jucam cu el în camera asta sau când mă uitam pe geam şi îl vedeam cum se plimba cu gaşca lui de băieţi, în timp ce se ţineau după două fete frumuşele care locuiau la câteva case distanţă.

După ce ultimii musafiri pleacă, cobor din nou pentru a-i ajuta pe părinţii meu cu strânsul lucrurilor şi curăţenia de după mica reuniune. Este sâmbătă seara, iar menajera nu vine până luni, aşa că ne mobilizăm toţi trei, iar în mai puţin de o oră casa străluceşte din nou.

Tata preferă să se odihnească la televizorul din

sufragerie, uitându-se la un meci de fotbal, în timp ce mama mă ia de mână şi ieşim pe terasă, fiecare dintre noi cu câte un pahar de vin în faţă.

Chiar dacă nu îmi place să consum alcool, paharul de vin alături de mama este un moment plăcut şi relaxant care îmi creează de fiecare dată amintiri minunate, mai ales când stăm ca acum precum fetele pe canapeaua confortabilă de afară.

— Cum merge relaţia ta cu Vlad? mă întreabă după prima gură de vin, dar nu mă surprinde că deschide subiectul, aşteptându-mă la acest lucru încă de când i-am spus că vin cu cineva la această reuniune.

— Este ok, zic simplu. Este un băiat tare amuzant şi relaxant.

— Am observat asta. Dar ce simţi pentru el?

Stau o secundă să mă gândesc cum formulez răspunsul, fără să o mint.

— Îmi place de el.

— Dar nu eşti îndrăgostită… concluzionează mustăcind, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Nu ştiu. Îmi place compania lui şi vedem mai târziu dacă vin şi alte sentimente.

Ea zâmbeşte şi bea o gură de vin înainte de a vorbi.

— Dacă nu ai avut fluturii până acum, puţine şanse să mai apară.

— Fluturii sunt depăşiţi. Acum raţionamentul este la putere.

— În dragoste nu funcţionează aşa, draga mea. Şi am un sentiment că ştii foarte bine despre ce vorbesc.

Mă priveşte cu subînţeles, iar ochii ei verzi, la fel ca şi ai

mei îmi cer să îi mărturisesc totul. Dar nu am puterea să îi spun, chiar dacă ştiu că secretul nu ar părăsi această terasă, dacă i-aş cere, iar mama mea nu m-ar judeca şi nu mi-ar ţine morală nicio secundă.

— Ce se întâmplă între tine şi Sasha?

Oftez. Mama e prea deşteaptă să îi ascund aşa ceva. Mai beau o gură din paharul de vin pentru a întârzia răspunsul complicat.

— Multe. Şi nimic.

— V-aţi îndrăgostit unul de celălalt, declară cu calm.

— Eu da, el nu.

Zâmbeşte încrezătoare.

— Aşa crezi tu.

— Adică?

— Seamănă atât de tare cu tatăl lui… spune ea parcă pierdută în amintiri. Şi pe Sebastián l-am citit din prima clipă că o iubea pe Maria la nebunie, doar văzându-l cum o privea. Azi am văzut exact aceeaşi privire la fiul lui când se uita la tine.

— Greşeşti, mamă, îi spun cu amar. Vrea doar să mai treacă încă o dată prin patul meu şi apoi să mă trateze ca pe restul aiuritelor cu care şi-o trage şi pe care le abandonează fără să se mai uite în urmă.

— Încă o dată?

Îmi dau seama de ceea ce am spus abia când aud întrebarea ei plină de uimire.

— S-a întâmplat o singură dată. El nu ştia cine sunt, zic de parcă asta ar fi o scuză bună pentru mine… sau pentru el.

— Dar tu ştiai.

— Da, recunosc vinovată. Dar nu am putut să îi rezist.

— Mereu am avut impresia, mai ales înainte de a ne muta la Timişoara, că eşti cam îndrăgostită de el. Deveneai mai ruşinoasă în prezenţa lui. Am dreptate?

— Ai perfectă dreptate. Doar că în cinci ani lucrurile se mai schimbă şi viaţa merge mai departe. Dar când am dat din nou cu ochii de el, m-am blocat. Efectiv nu am putut să nu cedez seducţiei.

Îşi freacă încet fruntea cu degetele, dându-şi seama că povestea este destul de încurcată.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— A zis nişte chestii care m-au supărat şi de atunci încerc să îl ţin la distanţă, dar el continuă să insiste să mă caute, să vorbim.

— Normal, pentru că te iubeşte.

— Nu mă iubeşte, punctez din nou apăsat. E doar o chimie enervantă între noi, dar atât.

Mama zâmbeşte ca şi când ştie ceva, dar nu zice nimic despre acest subiect.

— Te-a supărat atât de tare, încât nu vrei nici măcar să mai vorbeşti cu el?

— Este mai bine să îl ţin la distanţă. Oricum avem stiluri de viaţă diferite şi aspiraţii total opuse. El pierde nopţile pe la petreceri, eu prefer să stau acasă la linişte şi să citesc sau să mă uit la un film. El vrea aventuri de-o noapte şi lipsite de obligaţii, eu vreau o relaţie bazată pe încredere. Iar Sasha nu îmi inspiră deloc încredere şi nici nu cred că o va face vreodată.

— Tatăl lui era cam la fel până să întâlnească femeia potrivită. La naiba, până şi tatăl tău era acelaşi gen de bărbat afemeiat, chiar dacă avea deja o familie, cu toate astea eu am

fost cea care l-a făcut să pună stop la toate nebuniile şi, din clipa în care am fost împreună, am avut siguranţa că sunt singura femeie din viaţa lui. Sebastián s-a schimbat enorm datorită Mariei şi nu a trecut o zi din viaţa lor în care să nu îi dovedească cât de mult o iubeşte. Nu îl subestima pe Sasha. Poate pare pierdut şi haotic, dar asta se întâmplă până când îşi va da seama ce vrea, însă, dacă îşi va da seama că te iubeşte cu adevărat, să nu crezi că o să mai renunţe vreodată la tine.

Spune cuvinte frumoase, care mă fac să sper la ceva minunat, însă Sasha m-a făcut să sufăr de fiecare dată şi cred că această latură a lui mai are nevoie de mulţi ani pentru maturizare.

— Sebastián a făcut-o vreodată pe Maria să sufere?

Mama stă un pic pe gânduri înainte de a-mi răspunde.

— O singură dată, dar a fost o neînţelegere.

— Eh, bine, Sasha m-a rănit de prea multe ori şi de fiecare dată a fost cu intenţie. Nu mai am încredere în el, mamă, spun încet, dorind să închei acest subiect în care ea vrea să mă convingă că el este un băiat cu potenţial în materie de relaţii.

— Dar măcar eşti dispusă să îl laşi să îţi recâştige încrederea?

Acum e rândul meu să rămân pe gânduri. Respir adânc, încercând să îmi dau seama care este răspunsul la această întrebare. Creierul îmi spune să renunţ de tot la el, dar inima mea îmi aminteşte că am acceptat să mă văd cu el luni, tocmai pentru că sper ca el să îmi dea un strop de speranţă şi să reuşească să îmi lipească la loc măcar câteva bucăţi din inima pe care mi-a frânt-o.

— Nu știu. Vedem cum decurge următoarea noastră întâlnire.

— Când vrei să mai vorbim despre acest subiect, sunt aici. Mereu o să te susţin şi o să îţi fiu alături, draga mea.

— Nu ai niciun sfat pentru mine?

— Cred că te-am crescut destul de bine, cât să nu ai nevoie de sfatul nimănui. Eşti capabilă să suporţi consecinţele propriilor alegeri, iar noi vom fi mereu lângă tine când vei avea nevoie.

— Nu știu ce părere ar avea tata despre acest subiect.

Mama strânge din buze şi mustăceşte ca un complice.

— Tocmai de aceea este mai bine ca el să nu știe de povestea asta, până nu capătă un contur clar totul. Dar el este responsabilitatea mea şi nu trebuie să îţi faci griji în privinţa sa… Momentan.

Încep să râd, dar, totodată, suportul primit din partea mamei aproape că îmi aduce lacrimi în ochi, aşa că vin mai aproape de ea pe canapea şi mă cuibăresc în braţele sale primitoare, în timp ce mă strânge puternic şi, mângâindu-mă pe păr, îmi presare sărutări pe creştet, aşa cum făcea când eram mică.

Capitolul 8

Nopţi călduroase

Natalia

Discuţia cu mama se lungeşte până aproape de miezul nopţii, când ne simţim amândouă cuprinse de epuizarea

acestei zile agitate şi decidem să mergem la somn. Tata este încă la televizor, captivat de ultimul serial pe care îl urmăreşte ca un obsedat, fericit că i-a apărut un nou episod. Îl lăsăm pe copilul cel mare să îşi vadă filmul, iar noi ne retragem în dormitoare.

După un duş scurt şi o pregătire rapidă ce implică curăţarea tenului şi a dinţilor, mă îmbrac, ca de obicei, într-o cămăşuţă de noapte satinată şi scurtă de la Victoria's Secret, după care mă bag în patul de o persoană în care am dormit ani la rând. Din fericire, încă mai am loc în el. Mă uit la telefon şi am un mesaj de la Vlad primit acum câteva ore, în care mă anunţă că a ajuns cu bine acasă, iar eu îi răspund abia acum că am fost pe terasă cu mama şi nu am avut telefonul cu mine. Îi urez noapte bună şi, bănuind că deja doarme, aşez aparatul pe comoda mică de lângă pat.

Vibrează din nou, doar că, aruncând o privire pe ecran, îmi dau seama că am un mesaj de la un număr necunoscut.

„Nu dormi?"

Mă încrunt, întrebându-mă dacă este Vlad care îmi scrie de pe un alt număr. Dar el nici măcar nu pare că a citit mesajul meu iniţial.

E ceva dubios în treaba asta, aşa că răspunsul meu este direct: „Cine eşti?"

„Sufletul tău pereche. Ieşi la geam".

Inima începe să îmi bată ca nebuna.

Cine naiba face glume proaste la miezul nopţii?

Dar tot inima mea pare că ştie răspunsul. Strâng din dinţi şi înjur în gând. Apoi sar din pat şi mă duc la geamul camerei mele care are vedere spre strada principală. După ce dau draperiile la o parte şi deschid uşa de la balcon, îl pot

vedea clar pe nebunul care stă sub geamul meu.

— Ce cauţi aici? îi strig nervoasă, dar cu glasul scăzut pentru a nu fi auzită de cineva din casă sau din vecini.

— Pietre să arunc în geam, în cazul în care dormeai. Ai scăpat, fiindcă tot ce găsisem era asta.

Şi îşi ridică mâna în care îmi arată o piatră aproape cât un ou de raţă. Dacă lovea cu aia geamul meu, îl făcea bucăţele.

— Eşti nebun! îi şoptesc făcând ochii mari.

Aruncă piatra pe gazonul din faţa casei, apoi îşi înclină capul într-o parte, uitându-se la mine încruntat.

— Ce e aia de pe tine?

Mă uit pentru o secundă la cămaşa mea de noapte neagră. Este ca un furou, dintr-un material satinat şi un pic lucios, foarte plăcut la atingere, care, pe marginile ce îmi depăşesc cu puţin fundul, are o fâşie subţire de dantelă roză.

Mijesc ochii şi îl privesc furioasă.

— Blană de unicorn, ce să fie?

Dar nu se lasă mai prejos şi chipul lui e şi mai turbat.

— Natalia, tu aşa dormi de obicei?

— Da! mă strâmb ironică la el, de parcă mă întreabă dacă Pământul este rotund.

— Şi cine te-a mai văzut îmbrăcată aşa?

Nu răspund.

— Fraierul ăla te-a văzut vreodată cu chestia aia pe tine? întreabă nervos, arătând cu degetul spre cămaşa mea de noapte.

Îmi împreunez braţele peste sâni şi oftez plictisită.

— Ţi-am mai spus că nu este treaba ta ce fac eu cu Vlad, aşa că spune repede ce vrei sau lasă-mă să dorm!

— Îi rup capul… bombăne nervos în barbă, mutându-şi pentru o secundă privirea de pe corpul meu.

— Sasha, îmi pierd răbdarea! Zi ce vrei!

— Pe tine!

Mă blochez, dar el adaugă repede, rânjind acum drăceşte.

— Să te scot la o plimbare.

— E miezul nopţii!

— Aşa… şi? mă întreabă relaxat. Nu ne vede nimeni. Ieşim la o plimbare plăcută sub clar de lună, după ce tu te furişezi încet din casă, să nu te audă ai tăi.

— Tata e jos, nu am cum să ies din casă!

— Unde jos? priveşte panicat înjur.

— Nu vezi că e lumina aprinsă la parter? Se uită la un film şi o să mai dureze ceva până se bagă la somn, aşa că ai grijă să nu te audă! îi şoptesc la fel de răstit ca până acum.

Îl aud mormăind din nou câteva înjurături şi îşi pune palmele pe şolduri.

— Atunci sari. Te prind eu.

— Ai luat-o razna de tot?

— Vreau să vorbim!

Nu înţeleg de ce se poartă ca un copil, dar mai are un pic şi începe să dea din picioare sau să se pună în fund şi să plângă de nervi.

— Parcă rămăsesem să ne vedem luni!

— Am decis să rămân la ai mei, pentru că am băut câteva beri la petrecerea voastră. Dar ştiind că eşti atât de aproape de casa mea, m-am gândit că era o ocazie frumoasă să ieşim la o plimbare prin cartier, ca în copilărie.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu prea îmi amintesc plimbări cu tine în miez de noapte.

— Nu ieşeam nici eu noaptea, dar ai uitat cum ne plimbam pe aici cu bicicletele?

Încearcă să mă ducă pe drumul amintirilor frumoase, dar nu mă las impresionată.

— Sasha, nu cobor, îi spun pe un ton decisiv. Nu am cum, aşa că va trebui să aştepţi până luni.

— Promiţi că luni ne vedem?

— Da! Acum pleacă până nu te prinde tata!

— Dar dacă urc eu?

— Sasha! Pleacă acasă!

Oftează tare, privind în stânga şi în dreapta, apoi îşi ridică din nou privirea spre mine.

— Am să mă întorc!

— Ba nu ai s-o faci! vorbim luni!

— Mâine ce treabă ai? insistă din nou, enervându-mă şi mai tare.

— Sunt aici să petrec weekendul cu ai mei, nu cu tine! Plus că mâine mergem la bunici, aşa că nu încerca să îmi strici planurile! îi zic tăioasă. Ne vedem luni sau nu ne mai vedem deloc!

— Mamă, dar ce rea te-ai făcut! îmi strigă cu ochii măriţi. Bine, nu îţi stric planurile…

Încheie cu vocea tristă, lăsându-şi privirea în jos.

Chiar se poartă ca un copil…

— Noapte bună! îi spun la final, făcându-l să îşi ridice ochii în direcţia mea.

— Noapte bună, Naty.

Mă priveşte câteva clipe lungi, apoi se întoarce cu

spatele la mine şi cu mâinile băgate în buzunarele blugilor negri pe care îi poartă, se îndreaptă spre casa lui, care este la doar câteva sute de metri de a mea.

Îl urmăresc cu privirea, în timp ce sufletul meu tânjeşte după el şi l-ar vrea înapoi. Aş vrea să mă pierd în ochii lui albaştrii, în atingerile lui pline de pasiune şi în visele dulci pe care acestea mi le aduc. Dar mintea mea este mult mai lucidă şi mă îndeamnă să intru la loc în dormitor şi să mă bag la somn. Să nu mai mă mint că el ar putea fi capabil să îmi ofere fericirea adevărată în fiecare zi şi să îmi amintesc cât de uşor poate să mă facă să sufăr.

Doar că în pat mă foiesc minute, ore şi cu greu reuşesc să adorm abia spre dimineaţă.

Când mă trezesc cu cearcăne şi mai obosită decât atunci când m-am culcat, primul om pe care îl înjur în gând este Sasha. Pentru că mi-a stricat somnul, pentru că mi-a bântuit gândurile atât când eram trează, cât şi când dormeam. Pentru că m-a făcut să îl visez cum intră adânc în mine cu membrul lung şi gros, făcându-mă să gem tare şi să am din nou un orgasm cutremurător. M-am trezit transpirată şi cu senzaţia că totul a fost atât de real, încât parcă puteam încă să îl simt în mine.

Pe cuvântul meu că îl urăsc şi vreau să îl rad în cap, pentru a-i distruge podoaba capilară perfectă pe care o are!

Profit de compania părinţilor şi de vizita la bunici pentru a-mi limpezi gândurile şi de a trece peste senzaţia stranie pe care corpul meu o are mult timp după ce mă trezesc din visul năucitor. Din fericire, spre după-amiază mă simt din nou în formă şi mă pot bucura de restul vizitei pe care o facem, fără să mă port ca o ciudată.

Petrecem aproape toate ziua la casa bunicilor, savurând pe deplin soarele călduros al primăverii. Este o zi frumoasă şi relaxantă în care telefonul nu îmi sună, din fericire, nici măcar o secundă.

Până revenim în complexul rezidenţial New Moon, aproape că uit incidentul din seara precedentă şi, mai ales, starea de după aceea. Împreună cu ai mei mai stăm câteva ore de vorbă pe terasa acoperită din spatele casei noastre, savurând o băutură uşoară şi povestind diverse lucruri relaxante şi amuzante. Aşa că, atunci când vine timpul să ne retragem în dormitoare, avem toţi reţineri, mai ales că, în ultimii ani, rar am avut ocazia să mai stăm toţi trei la vorbă ore întregi. Mai ales că eu nu mai locuiesc cu ei.

În camera mea e linişte şi răcoare datorită aerului răcoros al nopţii, aşa că sting lumina de la lampa de pe comodă, mă lungesc pe pat şi trag pe mine pătura subţire.

Din nou mă uit la telefon, care a fost tăcut aproape toată ziua, mai puţin un mesaj de la Vlad pe la prânz, care m-a întrebat dacă mă distrez la bunici. L-am întrebat la rândul meu ce face şi mi-a spus că este cu un prieten la o terasă din Herăstrău şi că are de gând să lenevească pentru restul zilei.

Fiind trecut puţin de miezul nopţii, mă gândesc că este nepotrivit şi prea târziu să îi dau un mesaj de noapte bună, aşa că decid să mă bag şi eu la somn.

Gândul meu fuge pentru o secundă la Sasha.

Oare a rămas şi el în complex sau s-a întors în Bucureşti?

Alung gândul care, în loc să îmi ocupe doar de o secundă din timp, ajunge să se lungească la mai bine de un minut. Mă întorc de câteva ori de pe o parte pe cealaltă şi, când îmi ridic din nou privirea spre ceas, văd că deja a trecut jumătate

de oră. *Cum naiba?!*

Aprind din nou veioza, dându-mi seama că îmi e prea cald şi îmi înlocuiesc pătura cu un o faţă de cearşaf dublu, din sertarul de sub pat. Sting veioza, dar, după două secunde, o aprind din nou, pentru că cearşaful are un colţ care mă deranjează şi trebuie să îl aşez cum trebuie. Apoi o sting din nou.

Telefonul meu vibrează imediat, luminând brusc toată camera.

„Faci discotecă la tine în cameră?”

Mă încrunt, dar inima mea reacţionează imediat când văd expeditorul.

„Să înţeleg că nu ai plecat din complex?”

„Poţi să înţelegi ce vrei, eu văd că e party la tine în cameră şi mă întreb de ce nu sunt invitat”.

Cât tupeu pe el…

Pufnesc furioasă şi îi răspund repede:

„Pentru că nu ai ce să cauţi la mine în cameră!”

„Facem pariu că am ce să caut?”

Până apuc să citesc mesajul, un ciocănit în geam mă face să sar ca arsă. O siluetă mare se întrevede în balconul meu prin perdeaua groasă, făcând ca inima să îmi bată ca nebuna. Nu de frică, pentru că ştiu cine este, dar emoţiile că Sasha este atât de aproape, mă fac să tremur ca o piftie emoţionată.

Cum? Nu ştiţi cum e o piftie emoţionată? E CA MINE!

Cobor repede din pat şi dau perdeaua la o parte pentru a-l vedea, dar el îmi face semne agitate să deschis uşa balconului. Sunt încă sub efectul socului şi nedorind ca vreun vecin să îl vadă pe nebun în balconul meu, mă conformez.

Atât mi-a trebuit…

Intră imediat în cameră, aducând cu el o mie de întrebări care stau acum pe limba mea. Dar şi un iz seducător de tutun amestecat cu parfumul lui suav.

— Cum naiba ai urcat? şoptesc nervoasă, dar mai mult uimită.

— Cu greu, dar sunt norocos să am picioare lungi, răspunde relaxat, făcându-mi cu ochiul poznaş şi scuturându-şi hainele, în timp ce eu nu ştiu cum să gestionez situaţia, cât să nu ne audă părinţii mei, care sper că deja dorm în camera alăturată.

— Nu eşti normal la cap! Dacă te prindea tata?

— Păi am văzut că sunt luminile stinse peste tot şi am bănuit că nu se mai uită la televizor. Iar la tine era discotecă, aşa că m-am gândit să îţi fac o vizită.

— Vizitele se fac intrând pe uşă, nu furişându-te pe balcon ca Romeo!

— Ne descurcăm şi noi cum putem, Julieta mea, zice chicotind.

— Nu sunt Julieta şi nici nu sunt a ta, îi arunc pe un ton răutăcios, trecând pe lângă el pentru a lua un pic de distanţă.

— Iar porţi cămaşa asta de noapte păcătoasă…

Nu îmi scapă vocea lui scăzută şi serioasă, căreia nu îi rezist şi mă întorc să-i văd chipul în acest moment. Mare greşeală din partea mea, pentru că mă lovesc de dorinţa pură emanată de ochii albaştri care îmi dezbracă şi ultima bucată de material existentă pe mine.

— Dacă ştiam că o să am musafiri, împrumutam nişte pijamale de la bunicul.

— Sunt sigur că aveai acelaşi efect şi cu ele, aşa cum ai

fără ele.

Înghit în sec. Încep deja să rămân fără ziduri care să îi reziste şi fără replici care să îl facă să se îndepărteze. Orice aş spune, el vine tot mai aproape de mine, până când am în spate un perete rece, iar în faţa mea un corp la fel de dur, dar foarte fierbinte.

— Vorbeşti de parcă aş fi complet dezbrăcată.

— Nu folosi astfel de cuvinte în momentul ăsta, că nu ştiu cum reacţionez, îmi şopteşte venind cu buzele aproape de obrazul meu, învăluindu-mă din nou cu mirosul lui de tutun amestecat cu parfumul răcoros. Iar cu furoul ăsta eşti mai mult goală decât îmbrăcată şi, dacă tu crezi că pot să rezist să nu te ating, te înşeli amarnic.

— Poate că ar trebui să încerci să rezişti, spun cu glasul frânt, savurându-i respiraţia caldă pe faţă, pe gât, pe claviculă.

— Crede-mă că încerc, zice serios. Dar nu prea mai găsesc motive să stau departe, ci doar motive să fiu cât mai aproape.

În aceeaşi clipă buzele lui îmi ating suav vena de pe gât, care pulsează puternic, în timp ce, cu vârful degetelor, îmi mângâie clavicula dezgolită.

Îşi ridică capul la nivelul tâmplei mele, respirând adânc şi îmi şopteşte:

— Mi-a fost dor de mirosul tău vanilat. Din noaptea în care am vorbit lângă maşina ta m-a urmărit constant ca o nălucă.

— De ce faci asta? reuşesc că pun întrebarea care mă macină de când a intrat pe geam. De ce te joci cu mine?

— Nu mă joc, Natalia, îmi şopteşte, ridicându-mi chipul

pentru a-i vedea privirea serioasă, dar brăzdată de aceeaşi durere care se citeşte, probabil, şi în ochii mei. Dar nu mai pot sta departe de tine. Am rămas la ai mei doar pentru că am vrut să profit de distanţa mică dintre noi, sperând că o să îmi apari în cale la un moment dat. Apoi am ieşit la plimbare în miez de noapte ca un nebun doar ca să mă liniştesc, dar nu am făcut decât să mă învârt ca un obsedat prin faţa casei tale, sperând că o să ieşi la geam pentru o secundă.

— Vorbeşte reacţia chimică din tine, spun încet, privindu-l cu regret. Tu nu eşti capabil să iubeşti cu adevărat o femeie, ca să te porţi acum ca un îndrăgostit.

— Nu ştiu ce simt, Naty, dar mă las purtat de acest sentiment puternic pe care tu îl numeşti chimie. Iar acum reacţia asta îmi spune că trebuie să te sărut.

Dau din cap că nu vreau să mă sărute, dar tot corpul meu dă semne că vrea.

— Te rog, Natalia, şopteşte, venind mai aproape cu buzele de ale mele, atingându-le precum aripile unui fluture. Te rog, lasă-mă să te sărut.

Vocea lui frântă este atât de seducătoare, încât singurul răspuns pe care îl pot da acum este să îmi închid ochii, aşteptând atingerea mult râvnită.

Nu pierde nicio secundă şi, înfigându-şi degetele în părul meu, îmi susţine scapul cu ambele mâini, în timp ce gura lui flămândă o acoperă pe a mea, smulgându-mi un geamăt de surpriză din cauza pasiunii cu care mă atinge. Nici dacă aş vrea să îl resping, nu aş avea cum, deoarece corpul meu este prins între perete şi trupul zvelt al lui Sasha. Limba lui se împleteşte dornică cu a mea, dominându-mă şi făcându-mă să îi cedez complet. Dorinţa tot mai mare îmi

aprinde fiecare milimetru al pielii.

Mă agăţ cu mâinile de talia lui, strângându-i cu degetele carnea de pe şolduri. Îl trag mai aproape, el se împinge cu pelvisul în mine. Eu gem încet, el mârâie printre buzele noastre lipite.

Zice că nu se joacă, dar ştiu că este un joc al pasiunii, o luptă a orgoliilor, iar cel care o să piardă va ajunge primul pe culmile plăcerii.

Mâna mea coboară încet peste şoldul lui, dar revine pe sub tricoul negru pe care îl poartă, mângâindu-i cu buricele degetelor abdomenul încordat şi descoperind totodată marginea blugilor la fel de închişi la culoare ca restul hainelor de pe el. Dar şi umflătura pe care aceştia o ascund şi pe care o frec încet cu podul palmei.

Sunetele guturale pe care le scoate mă înfierbântă şi mai mult, împingându-mă să îi desfac primul nasture al blugilor.

Mâinile lui nu mi-au părăsit scalpul, forţându-mi capul să se lase pe spate pentru a-şi adânci sărutul lacom.

— Nu e corect, şopteşte printre buzele lipite.

— Ce? rup cu greu întrebarea.

— Că mi-ai interzis să mai pun mâna pe tine, iar acum nu ştiu dacă am voie să fac asta sau nu.

Aşteaptă permisiunea mea, chiar dacă ştie că mă poate atinge aşa cum deja o face. Ştie că nu îi pot opune rezistenţă şi că nu am să îl opresc, dar el aşteaptă ca eu să îmi declar înfrângerea cu voce tare.

— Te urăsc, îi şoptesc, dar cuvintele mele sunt opuse de reacţia corpului şi îmi expun gâtul sărutărilor pătimaşe.

Îi pot simţi zâmbetul pe buzele umede ce coboară spre

valea dintre sânii acoperiţi de materialul moale şi subţire.

— Aştept, Natalia.

Arogantul încrezut şi nesuferit!

Nu vreau să îi cedez, chiar dacă vreau să îi cedez! Conflictul interior mă sfâşie, dar un lucru este cert: nu trebuie să pierd şi mai mult teren în faţa lui decât o fac deja. Dacă îi cedez cu totul azi, o voi face şi mâine, iar apoi chiar o să fiu încă una de pe lista lui, pe care o va părăsi la fel de uşor cum a făcut cu restul.

— Aşteaptă mult şi bine, Alexandru, spun cu vocea lascivă, strângându-i întăritura îndată ce o simt prin materialul boxerilor pe care tocmai i-am dezvăluit, desfăcându-i şliţul. Poţi să mă atingi, dar eu nu am să fac sex cu tine atât timp cât ai mei sunt la nici zece metri distanţă. Hainele mele rămân unde sunt. Şi ale tale la fel.

Mă simt victorioasă şi colţul gurii mele se ridică cu mândrie, însă sentimentul de încredere se risipeşte repede când Sasha îşi ridică privirea triumfătoare şi îi văd zâmbetul diabolic.

— Oh, iubito, mi-ai oferit mai mult decât aveam nevoie. Ai uitat că tu eşti ca şi goală?

Înghit din nou în sec şi zâmbetul îmi dispare, iar el, privindu-mă de sus, îşi trece buricele degetelor peste sfârcurile ce străpung ţesătura subţire.

— Sânii tăi plini sunt la fel de moi prin cămăşuţa asta fină.

Îmi apucă cu două degete un sfârc, iar cu cealaltă mână îmi mângâie maxilarul, trecându-şi degetul mare peste buza de jos. Cu ochii fixaţi pe gura mea, îşi coboară cealaltă mână de pe sfârcul excitat peste abdomen şi mai jos, între pulpele

mele dezgolite, atingându-mi cu delicateţe locul fierbinte şi acoperit doar de o pereche de chiloţi dantelaţi.

— Te simt cât eşti de udă şi prin ăştia, îmi şopteşte devenind mai serios, iar zâmbetul răutăcios este înlocuit de o privire flămândă.

— Parcă nu aveai voie să mă atingi, spun încet, copleşită de degetele lui care îmi freacă apăsat locul acela.

— Nu te ating pe tine, ating rufele de pe tine. Asta nu mi-ai interzis.

— Trişezi.

— Din câte ştiu, totul e permis în iubire.

Pufăi ironică la auzul acestui cuvânt plin de iluzii, spus printre buzele lui mincinoase, dar ironia momentului se risipeşte când gura lui ajunge din nou pe corpul meu, pe sâni şi pe sfârcuri, sugându-i prin materialul subţire şi făcându-mă să gem, cuprinsă de flacăra arzătoare pe care el o manevrează cu atâta talent.

— Încet, Naty, şopteşte când îşi desprinde buzele de pe materialul udat în dreptul pieptului meu. Nu vrem să ne audă ai tăi.

Ştiu că are dreptate, dar nu îmi pot stăpâni icnetele care îmi ies printre buzele întredeschise. Ar trebui să fiu din piatră, să nu am astfel de reacţii la ceea ce îmi face omul ăsta. Şi acum regret că i-am spus că hainele noastre să rămână unde sunt, pentru că am o dorinţă enormă de a-i scoate membrul gros din boxeri şi de a-l gusta.

Şi cred că o să fie o tortură delicioasă pentru el să îi aduc asta la cunoştinţă, nu-i aşa?

— Dacă erai băiat cuminte, acum m-aş fi lăsat în genunchi şi mi-aş fi pus buzele pe capul rozaliu al penisului

tău gros, sugându-l cu poftă şi l-aş fi lins de sus în jos ca pe o îngheţată delicioasă.

Îşi ridică imediat capul şi îi văd chipul chinuit.

— Naiba să te ia, femeie! Acum cine se joacă?

— Nu mă joc, Sasha, doar îţi spun ce s-ar fi putut întâmpla.

— Şi, mai exact, cu ce am greşit atât de tare de spui că nu am fost băiat cuminte?

Îmi dau capul pe spate, pentru că întrebarea lui a fost însoţită de două degete care mi-au strâns sfârcul, în acelaşi timp în care alte două degete mi-au prins clitorisul prin materialul chiloţilor.

— Ai lăsat pe alta să facă asta îl locul meu.

Corpul lui îngheaţă şi pare că totul se opreşte în loc:

timpul, Pământul, el. Îmi deschid ochii pentru a-l vedea şi pentru a înţelege de ce nu se mai mişcă.

— Nu s-a întâmplat asta, spune serios după câteva secunde în care cred că îşi dă seama că fac referire la creaţa de la petrecere şi nu la restul femeilor care i-au trecut prin pat.

Ridic o sprânceană, pufnind uşor.

Mă crede proastă?

— În seara aia eram atât de ameţit de imaginea ta, încât mi se scula doar dacă mă gândeam la tine, îmi spune, venind din nou cu buzele aproape de maxilarul meu. Nu am putut să merg până la capăt cu ea.

— Dacă nu a fost aia, au fost altele, spun încercând să îmi menţin tonul rece, chiar dacă am capul lăsat într-o parte pentru a permite buzelor lui să îmi savureze din nou gâtul, în timp ce degete lungi şi-au reluat jocul fierbinte între

picioarele mele.

— Dacă vrei să îmi cer iertare pentru ce a fost înainte de a fi cu tine, o fac, dar nu pot să schimb trecutul. Cât despre ce a urmat după tine, nu am pentru ce să fiu pedepsit, îmi şopteşte seducător, venind cu buzele peste ale mele, atingându-le încet. Eşti singura femeie pe care am atins-o din ziua în care ai fost a mea.

Acum înţeleg de ce aceste cuvinte încărcate de posesivitate impresionează femeile. *„A mea"*. Pentru că ne oferă un sentiment cald şi liniştitor, că aparţinem cuiva cu adevărat, că acel cineva ne doreşte atât de mult, încât vrem să îşi pună amprenta pe noi.

Nu pot să ignor căldura pe care mi-o infiltrează şi mie în suflet. Dar mai uimită sunt de ceea ce îmi spune el de fapt.

— Singura? întreb surprinsă, deschizând ochii pe jumătate copleşită încă de tachinarea prelungă pe care o primesc din partea degetelor lui, ce amână tot mai mult inevitabilul, menţinând un ritm lent, dar apăsat.

— Singura, Naty, îmi răspunde înainte de a-şi lipi buzele de ale mele, gura mea fiind imediat invadată de limba lui dornică să guste mai mult. Acum spune-mi că vrei mai mult, iubito. Că am voie să fac mai mult.

Dar nu aşteaptă răspunsul meu, că se lasă imediat în genunchi în faţa mea, ascunzându-şi chipul între coapsele mele. Îşi trece limba fierbinte peste labiile mele încă acoperite de materialul subţire al chilotului îmbibat acum în umezeala mea, dar şi în saliva lui. Îi simt buzele ca şi când nu ar fi nicio fâşie de material între noi. Îi simt limba şi degetele atingându-mă ca şi când ar fi piele peste piele, iar, când mă pătrunde cu limba cu tot cu materialul textil, simt că îmi

pierd minţile.

— Sasha, şoptesc aproape la limita răbdării. Te rog!

— Ce mă rogi, Naty? Să te ating? Să te fac să îţi dai drumul?

— Da! ŞI DA!

— Îmi pare rău, iubire, dar nu am voie să te ating.

— La dracu', înjur printre dinţi decizia mea stupidă şi sunt aproape sigură că l-am auzit chicotind.

Ar putea să ignore regula mea de mai devreme, mai ales că îi şi cer asta acum, dar nu vrea.

Pentru că şi lui îi place jocul acesta fierbinte. Dar şi mie îmi place.

Deodată simt că pic şi îmi dau seama că m-a tras în poala lui, dar deja suntem în pat. Atât de pierdută am fost în momentul intens, încât nu am realizat când ne-am deplasat până acolo, iar eu sunt acum deasupra lui, cu picioarele de-o parte şi de alta a coapselor musculoase, frecându-mă apăsat de întăritura din spatele blugilor lui. Capul rozaliu şi umflat este aproape ieşit din spatele benzii elastice a boxerilor, ceea ce mă face să îi desfac şi fermoarul blugilor, însă mă opreşte, punându-şi mâinile peste ale mele.

— Trişezi? mă întreabă cu o sprânceană ridicată, dar cu o fărâmă de speranţă în ochi.

— Am zis că hainele rămân unde sunt, dar nu am specificat nimic despre capse sau fermoare, îi răspund alungându-i mâinile şi descoperind, aşa cum bănuiam, capul penisului ieşit pe sub elasticul boxerilor strâmţi, în timp ce picături apetisante de lichid îl umezesc.

Îmi trec degetul mare peste lichidul excitaţiei lui şi apoi îl duc la gură, lingându-l încet.

Sasha îmi urmăreşte lacom gestul şi înjură printre dinţi.

— Într-o zi o să mă adâncesc atât de mult în gura aia a ta, încât o să simţi timp de o săptămână că am fost acolo, îmi promite, privindu-mă ca un animal de pradă, pregătit de atac.

Îşi lipeşte o palmă de şoldul meu, ghidându-mi şoldurile să vină în întâmpinarea mişcărilor lui, iar cu cealaltă îmi freacă clitorisul, în timp ce simt cum membrul lui gros şi tare ca o bucată de fier se freacă de miezul meu tot mai excitat. Într-o secundă, boxeri lui dezgolesc aproape tot membrul gros, iar eu nu fac decât să mă frec cu locul meu umed şi fierbinte de el, între noi existând încă lenjeria mea subţire.

Îmi pun palmele pe pieptul încordat, în timp ce el se lasă cu spatele pe marginea patului şi îmi apasă mai tare clitorisul, ducându-mă din ce în ce mai aproape de orgasm. De data asta şi şoldurile capătă un ritm în acest joc nebunesc, ce, în sfârşit, duc la atingerea climaxului care îmi face tot corpul să tremure, cu greu reuşind să nu ţip de plăcere.

Dar în clipa în care cred că s-a terminat, mă întoarce pe spate şi se repoziţionează cu faţa între coapsele mele. De data asta îmi dă într-o parte chiloţii şi mă pătrunde cu două degete lungi, în timp ce limba lui îmi soarbe bumbul sensibil şi mă ridică din nou spre acel pisc ascuţit, care mă face să îmi pierd controlul.

— Dă-ţi drumul, Natalia, mă îndeamnă cu vocea groasă.

Şi atunci explodez din nou. Tare, nimicitor, încât aproape că leşin. Geamătul surd mi-l opresc cu pumnul din care muşc cu putere, conştientă de cei care dorm în camera alăturată, în timp ce Sasha îmi linge fiecare strop de plăcere

care se scurge din mine.

Pare că tot momentul durează o veşnicie, mintea mea fiind prea ameţită să mai simtă noţiunea de timp.

Apoi se ridică în genunchi între picioarele mele şi, cuprinzându-şi cu o mână membrul îngroşat, şi-l freacă deasupra mea de câteva ori, apoi îşi dă drumul între picioarele mele, peste chiloţii dantelaţi şi umeziţi.

Gâfâim amândoi ca doi maratonişti şi ne privim în ochi fără să mai scoatem vreun cuvânt.

Ce mai poţi spune în acest moment?

Şi cu hainele pe noi mă face să am cele mai memorabile orgasme şi să simt din nou fluturii care se zbat ca nebunii, atunci când ochii lui albaştrii mă privesc cu satisfacţie, mai ales când coboară între picioarele mele, acolo unde sămânţa lui pare că şi-a marcat teritoriul.

— A mea, îmi spune încet şi hotărât.

Capitolul 9

Ping pong

Sasha

E a mea. Să fiu al dracului dacă o mai las. Ochii ei verzi sclipesc în lumina difuză dată de lampa cu lumină slabă din dormitorul în care ea şi-a petrecut primii cincisprezece ani din viaţă.

Eram un adolescent ameţit şi nu o puteam vedea aşa cum o fac în momentul ăsta: frumoasă, sexy, apetisantă, marcată de mine. O vreau azi. Mâine. Poimâine. Am devenit

dependent de ea şi acum, în clipa asta, mă cred capabil de a-mi petrece tot restul vieţii mele numai cu ea. Vreau asta. Mai ales că nu aş suporta gândul ca altcineva să se bucure de gustul ei.

E a mea!

— Dacă tata intră acum peste noi, o să te tranşeze, o să te facă friptură pe grătarul lui faimos, iar pe mine o să mă oblige să te mănânc la cină, îmi spune cu un zâmbet în colţul gurii.

Dar are dreptate.

— Sunt cam aţos.

— Vrei să spui că eşti fiţos.

— Nu mai rău ca tine, zâmbesc, întinzându-mă după un pachet de şerveţele aflat pe o comodă şi după ce mă şterg rapid, mă ocup şi de seva mea aflată acum între picioarele ei.

Niciodată nu am mai făcut asta… să mă ocup de femeia de lângă mine după o partidă de sex. Dar cu ea lucrurile stau altfel şi e timpul să îmi accept soarta pe care simt că o să o am alături de ea.

De mic mi-a fost menit să îi fiu partener, de când părinţii noştri făceau glume pe seama noastră, dar acum încep să cred că aveau dreptate şi eu sunt pe Pământul ăsta pentru a o face fericită şi, mai ales, pentru a o satisface pe ea şi doar pe ea.

— Eu nu sunt fiţoasă! se apără, ridicându-se în coate, dar eu nu pot decât să ridic o sprânceană.

— Tu nu ai idee cât timp mi-a luat să dau de tine. Şi prima dată şi a doua oară. Nu numai că nu te ştie lumea, dar şi cine te ştie mi-o tăia direct că nu eşti de nasul meu.

— Ţi-a zis cineva acest lucru?

— Aproape, răspund, amintindu-mi cuvintele prietenilor mei.

— Nu sunt cea mai sociabilă femeie, dar asta nu mă face fiţoasă, spune ea serioasă. Doar pentru că am alte preferinţe faţă de cei de vârsta mea, asta mă aruncă în conul de umbră al figuranţilor?

— Scumpa mea, răspunsul este „da", îi zic amuzat, aşezându-mă pe marginea patului lângă ea. Fiecare e liber să facă ce vrea, dar asta nu o să îi împiedice pe cei care nu pot ajunge la tine să te considere figurantă, doar pentru că preferi să stai pe o bancă şi să citeşti decât să bei o bere ieftină cu ei.

Se ridică încet în fund şi faţa ei este acum la acelaşi nivel cu al meu.

— Şi tu mă consideri fiţoasă?

Mijesc ochii. Întrebarea ei este rostită cu o voce puţin mai serioasă şi ştiu că părerea mea contează. Sau aşa sper.

— Din punctul meu de vedere poţi să fii ce vrei. Poţi să fii fiţoasă, să îi priveşti de sus pe fraierii care încă nu şi-au găsit locul în lumea asta şi îşi pierd zilele şi mintea prin băutură, poţi să ignori pe toată lumea şi să citeşti liniştită o carte, dar atât timp cât mă laşi să fiu acolo lângă tine, să îţi cumpăr cărţi noi când nu mai ai ce să citeşti, să stau cu capul în poala ta şi să îţi ascult respiraţia, eu sunt fericit.

Nu ştiu de unde a venit asta. Ca şi cum gura mea a vorbit fără ca eu să fiu conştient. Sau, mai bine spus: ca şi cum inima mea a spus aceste lucruri fără să se mai consulte cu creierul, care era pregătit cu o sită foarte măruntă.

Este prima dată când zic astfel de cuvinte unei femei. Sau oricui. Nici măcar unui câine nu i-am spus că îl iubesc,

dar uite-mă cum fac declaraţii de dragoste acestei femei cu părul portocaliu şi ochii ca smaraldul. O ador în clipa asta şi nu mă sfiesc să îi spun cuvinte venite din inimă.

Ceva din mine se aşteaptă ca, după secundele de tăcere, să îi văd ochii umezindu-se, să se arunce asupra mea, cu braţele în jurul gâtului meu şi să mă sărute cu drag.

Adică şi tu te aştepţi la o asemenea reacţie din partea femeii după care tocmai ţi-ai dat seama că te-ai aprins mai rău ca oricând, nu?

Fiecare celulă a corpului meu îmi spune că ea simte la fel, poate cu mult înaintea mea, iar eu, ca un prost, nu am văzut-o, însă acum drumurile noastre s-au intersectat şi vom continua împreună.

Aşa că, ce îmi imaginez? Că de azi vom ţopăi ca doi copii, ţinându-ne de mână şi vom păşii cântând?

Mda. Nu cu ea. Reacţia ei e ca un polonic din metal lovit în creştetul capului meu, ca o unghie care zgârie tabla sau ca un rahat de pasăre care îţi cade fix pe frunte când aceasta zboară pe deasupra capului.

Natalia ridică o sprânceană şi pufăie ca şi cum cuvintele mele o scârbesc.

— Cine te aude, te şi crede. Sau urmează să spui că lângă noi, pe canapeaua ta imaginară, mai este întins un tip sau o tipă?

— Naty…

Cuvintele mele se risipesc în aer când ea se ridică de pe pat şi se duce spre sertarul unui dulap prin care începe să cotrobăie, în timp ce eu îmi închid rapid şliţul. În secunda următoare sunt în spatele ei şi o prind de braţ, pentru a o întoarce cu faţa spre mine. Privirea ei furioasă este opusul a

ceea ce mă aşteptam să primesc ca şi reacţie pe chipul frumos.

— Nu mă crezi, sesizez cu dezamăgire.

— De ce aş face-o? Crezi că, ceea ce s-a întâmplat în seara asta, schimbă cu ceva situaţia dintre noi?

— Eu nu i-aş mai spune situaţie, ci relaţie. Ce zici?

Şuier printre dinţi, încercând cu greu să îmi păstrez calmul şi să nu mă fac auzit până în camera alăturată.

— Eu zic că am deja o relaţie, cu altcineva. Cu tine este o situaţie care se tot repetă, dar care, într-o zi, o să te plictisească atât de tare, încât o să mă laşi în pace.

Ar vrea ea să o las în pace. Dacă aş face asta, ar dispărea din viaţa mea, şi-ar petrece zilele şi serile cu un idiot, iar eu aş pierde singura fărâmă de sentiment pe care doar ea mă face să o simt.

Dacă eu renunţ la ea şi nu o mai caut, ea nu ar face-o şi într-o zi m-ar uita.

— Niciodată.

Nu este o simplă afirmaţie, ci o promisiune.

— Sasha, începe să vorbească, dar oftează şi îşi trece degetele prin părul lung şi ciufulit, căutându-şi cuvintele potrivite.

Ochii mei sunt încă pe şuviţele rebele şi îmi întind degetele spre una, pentru a-i găsi locul printre părul ei moale. Dar Naty îmi înlătură mâna aproape imediat.

— Nu face asta.

— De ce?

— Lucrurile au mers mai departe decât era cazul, Sasha. Hai să încheiem acum şi aici povestea asta. Nu cred că mai e cazul să ne vedem mâine.

Inima mi se opreşte câteva secunde, în timp ce tot corpul mi se încordează. Strâng din maxilar, dorindu-mi să muşc din încăpăţânata asta care continuă să se lupte cu mine la fiecare pas.

— Atât? Ai spus trei propoziţii şi vrei ca eu să le accept fără comentarii?

— Da. Este alegerea mea şi nu am nicio obligaţie să îţi dau mai multe explicaţii. Nu vreau să te mai văd!

Rânjesc ca un drac, pentru că fiecare cuvânt spus de ea îmi aduce în mintea mea bolnavă câte o idee.

— Şi ce nu mai vrei? Sau ce mai vrei? Spune-le pe toate ca să fac o listă pentru Moş Crăciun, şuier printre dinţi nervos, lovindu-mă cu degetul arătător în tâmpla unde o să stochez toate afirmaţiile ei.

— Atât. Vreau să stai departe de mine şi de prietena mea care suferă din cauza planului tău bolnav. Vreau să îmi văd de viaţă mai departe, ca şi când toate astea sunt un capitol încheiat.

— Ca şi când nimic nu s-a întâmplat.

— Exact.

Continuu să rânjesc.

— Dar s-a întâmplat, Natalia. Poate că la început eu am fost personajul negativ, nemernicul care a greşit, dar se pare că rolurile s-au cam inversat.

Îmi frec cu degetele faţa acoperită de barba ce a cam crescut în ultimele zile, gândindu-mă la ce aş putea să îi fac fetei cu ochii verzi care mă priveşte cu capul ridicat, orgolioasă, încercând să îşi apere onoarea şi sufletul rănit de mine în tot acest timp. Ochii ei sclipesc în lumina difuză şi aproape pot vedea durerea pe care încearcă să o ascundă.

— Nu sunt făcută pentru aventuri de acest gen, Sasha. Te rog să nu mă atragi în acest joc bolnav care nu îmi va aduce decât suferinţă.

— Joc bolnav?

Deja sunt uimit de ceea ce spune.

— Profiţi de atracţia chimică dintre noi, ca să obţii ceea ce vrei. Sex. Dar eu nu vreau doar asta. Vreau mai mult, dar nu cu tine.

Lovitura primită acum e mai dureroasă decât cea primită mai devreme.

— Sunt chiar atât de îngrozitor?

— Nu pot să am încredere în tine! Mai are puţin şi strigă, dar din fericire vocea ei a fost aproape la limită să fie auzită de părinţi. Tu vrei aventuri, eu vreau stabilitate. Suntem prea diferiţi, iar asta o să mă facă pe mine să sufăr dacă toată treaba asta va continua. Eu mă voi ataşa, voi dezvolta sentimente, în timp ce tu te vei distra copios la petreceri, alături de cine vrei tu! Nu eşti ceea ce îmi doresc la un iubit, iar tu oricum nu vrei să fii iubitul nimănui! Aşa că nu are rost să mai repetăm la nesfârşit aceste greşeli şi să lăsăm timpul să stingă chimia dintre noi, iar pentru asta e nevoie să păstrăm distanţa unul faţă de celălalt.

— Cum te-ai gândit tu la toate… spun ironic, scoţând fum pe nas şi pe urechi, în timp ce cuvintele îmi ies tăioase şi reci printre dinţi. Ai grijă ce îţi doreşti, Natalia.

— Pentru că s-ar putea întâmpla? Mă bazez pe asta!

— Pentru că s-ar putea întâmpla exact opusul.

Ochii ei mari îmi aduc satisfacţia de care am nevoie.

Mă întorc pe călcâie şi când ajung în dreptul uşii de la balcon, mă întorc pe jumătate spre ea, spunându-i cu vocea

rece:

— Ai numărul meu. Dacă vreodată vrei să vorbim, ştii cum să dai de mine.

Briza rece a nopţii mă loveşte în faţă şi îmi învăluie corpul din momentul în care păşesc pe balcon. Sunt la etajul unu al vilei ei, dar, uitându-mă în jos, nu îmi vine să cred că am reuşit să urc până aici ca o maimuţă, ajutându-mă de pervazul geamului de la parter şi de burlanul din colţ. Îmi fac cruce şi, agăţându-mă de grilajul balconului, reuşesc să reduc distanţa până jos, iar când îmi dau drumul, aproape cad în fund, însă, din fericire, reuşesc să nu îmi rup nimic. Înjur printre dinţi, bombănind toate cele, dar mai ales adresate viperei despre care nici nu vreau să văd dacă are curiozitatea să verifice dacă mai trăiesc sau mi-am rupt un picior.

Poate că asta îşi şi doreşte.

Îmi scot pachetul de ţigări din buzunarul de la spate, care s-a cam turtit de la tăvăleala noastră şi scot una pe care o aprind nervos, în timp ce mă îndrept cu paşi apăsaţi spre casa mea. Plănuiam să mă las de ţigări, dar nu am şanse de reuşită atât timp cât ea continuă să îmi dea bătăi de cap.

Cum să o conving că sunt cât se poate de sincer în ceea ce o priveşte şi că tot ce vreau este să o am aproape? Doar pe ea. Cum să o conving, când ea crede că scot pe gură numai texte ieftine, menite să o aducă în patul meu pentru o noapte sau două? Ce pot să fac să o iau de lângă idiotul ăla care o curtează şi care are voie să o atingă, în timp ce cu mine se joacă, impunându-mi reguli care îmi fac mintea creaţă şi corpul să tremure după gustul ei?

O doresc. Nu neg acest lucru. Dar îmi doresc şi mai mult.

Cred. E ceva în sufletul meu care mă face să o vreau lângă mine noaptea în pat, dar şi a doua zi când mă trezesc. Cum ar fi să îi gătesc micul dejun? Oare ce mănâncă de obicei dimineaţa? Un corn şi cafea sau preferă ouă ochiuri sau omletă, cu mult caşcaval şi legume proaspete? Sau merge pe varianta cea mai simplă de unt pe pâine prăjită?

Ajuns în camera mea, mintea încă îmi este în jurul acestor întrebări mărunte, dar care brusc au o mare importanţă pentru mine. Ca un ameţit mă duc la baie, unde dau drumul la duş şi, absent, mă dezbrac de haine pentru a mă răcori un pic. Apa călduţă îmi mângâie corpul încă încordat după cele întâmplate cu Naty.

Atât de dulce că încă îi simt gustul pe buze, iar amintirile mă fac să închid ochii şi să rememorez fiecare clipă trăită mai devreme. Cum îi răspundea corpul la atingerile mele, cum sfârcurile i se întăreau sub asaltul buzelor mele, cum fiecare celulă mă chema să o gust şi să o fac să tremure.

Mai vreau. Ştiu sigur că mai vrea. Dar, în acelaşi timp, o altă realitate mă loveşte: nu ştiu mare lucru despre Natalia cea de acum. Nu ştiu nici măcar ce cărţi îi place să citească, aşa cum nu am idee ce preferă la micul dejun.

Ştiu foarte bine corpul ei, dar nu îi ştiu mintea. Iar eu cred că de aici trebuie să încep cu următorii paşi.

Capitolul 10

Pas cu pas

Natalia

Ziua de luni trece cu greu, inima mea bătând şi mai tare în piept de fiecare dată când telefonul scoate un sunet sau vibrează măcar o secundă, crezând că este el. Dar un sentiment ciudat mă cuprinde când văd că este oricine altcineva, însă nu Sasha. De fiecare dată mă gândesc la ce s-a întâmplat în seara trecută, la ceea ce a spus…

Am rămas confuză după plecarea lui. La un moment dat am avut impresia că nu vrea să renunţe, dar la final mi-a spus clar că eu sunt cea care poate să îl contacteze dacă voi avea nevoie de el.

Şi cum nu dă niciun semn, chiar a lăsat mingea în terenul meu, nu?

Ei bine, eu am de gând să las mingea în colţul terenului, în timp ce îmi văd de treburile mele, de preferat cât mai departe de el.

După cele întâmplate, simt nevoia să fiu singură, aşa că seara de luni mi-o petrec în apartamentul meu, pregătindu-mă pentru cursurile de a doua zi. Sunt uşurată când vorbesc cu Oana pe la zece seara şi îmi spune că nu a avut nicio vizită surpriză, ceea ce îmi dă de înţeles că Sasha nu a încercat să vină la adresa ei, crezând că eu mai am de gând să vorbesc cu el.

Oftez. Poate că ceva din mine îşi dorea ca el să mă caute, să nu renunţe, dar o altă parte se bucură că îmi respectă decizia. O parte e inima, cealaltă e creierul.

Cine să mai mă înţeleagă pe mine, când nici eu nu ştiu ce îmi doresc?

Mă afund în lectură şi adorm bântuită de amintirile momentelor intime dintre noi.

Ca în fiecare noapte.

Zilele trec una după alta, zilele de primăvară se împletesc cu cele care prevestesc vara, dar ploi reci ne reamintesc din când în când că anotimpul călduros încă nu este pregătit să îşi înceapă sezonul.

Liniştea pare că s-a reinstaurat în viaţa mea.

Relaţia mea cu Vlad decurge la fel ca la început, fără evenimente majore, adică ieşim împreună, ne distrăm, râdem, glumim, ne sărutăm, dar atunci când el încearcă să trecem la nivelul următor, mă simt ca o virgină şi îl opresc. Nu mi-a reproşat acest lucru niciodată, deşi au trecut multe săptămâni de când am început să avem această relaţie. Răbdarea lui este admirabilă, dar în acelaşi timp puţin suspectă, trebuie să recunosc.

Ce student întreg la mine, în vârstă de douăzeci de ani aşteaptă aproape două luni după prietena lui ca ea să accepte să facă sex? Poate chiar mai mult, dacă eu nu o să mă simt pregătită să fac acest pas în relaţia cu el prea curând.

M-am grăbit cu Sasha, ceea ce nu îmi stă deloc în caracter, însă nu am de gând să mai repet o astfel de greşeală. Vlad este un tip ce pare dispus să respecte dorinţa mea de a ne cunoaşte mai bine, până ajungem în acel punct al relaţiei, chiar dacă pe zi ce trece simt cum ne transformăm tot mai mult în doi prieteni şi nu în doi iubiţi. Sărutările noastre sunt tot mai caste, iar inima îmi cere de multe ori să renunţ la el şi să îi dau ocazia de a cunoaşte pe cineva mai potrivit. Însă tot inima este cea care îmi spune să îl ţin lângă mine, la fel ca în ziua cu petrecerea părinţilor mei, să îl folosesc pe post de scut împotriva neprevăzutului ce poate veni din partea unui anumit invadator.

Este un gest urât şi egoist din partea mea, ştiu asta, dar este alegerea lui să accepte această relaţie, cu puţinul pe care i-l pot oferi momentan.

Săptămânile trec una după alta şi niciun semn din partea lui Sasha. E ca şi cum a intrat în pământ sau a plecat din ţară, pentru că nu am mai auzit nici măcar o veste de la el sau despre el.

Oana se întâlneşte aproape constant cu Radu şi au reluat relaţia din punctul în care rămăseseră înainte de a afla de planul prietenului său. Fostul ei iubit, care e prieten şi coleg cu Vlad, a ieşit din peisaj, lăsându-i lui Radu ocazia ideală de a fi alături de Oana şi de a recuceri.

În ciuda motivelor pe care le-a avut el la început în privinţa acesteia, Radu a convins-o că sentimentele lui sunt sincere şi chiar îşi dorea să aibă o relaţie cu prietena mea, care mereu are o sclipire în ochi atunci când vorbeşte despre el sau despre întâlnirile lor.

Într-una din zilele în care vin de la cursuri, obosită după o zi lungă şi puţine ore de somn în noaptea precedentă, îl rog pe Vlad să mă înţeleagă că nu am destulă energie să ies cu el în seara respectivă, dorindu-mi să mă prăbuşesc pe canapea şi să stau la televizor sau cu restul de cursuri în braţe până adorm. Ştiu că cel mai probabil voi opta pentru a treia variantă, şi anume o carte, dar alegerea este doar a mea.

Parchez maşina pe locul meu şi mă întind după geanta aruncată pe scaunul din dreapta.

Şi atunci îl văd.

Sau aşa cred…

O nălucă îmbrăcată într-un tricou negru şi blugi la fel de închişi la culoare, dar care îi conturează perfect corpul bine

făcut. Iese din blocul meu, relaxat şi cu o mână în buzunarul pantalonilor, apoi brusc nu îl mai văd din cauza unor maşini.

Sar ca arsă din vehicul, uitându-mă după el în toate părţile, dar nu îl mai văd deloc. Oare l-am confundat? Oare mintea mea este atât de obosită, încât am ajuns să îl văd într-un loc în care nu are ce să caute?

Mai trec câteva zile şi, când cred că totul a fost doar rodul imaginaţiei mele, am impresia că îl văd din nou, de data asta când uşile liftului în care tocmai urcasem se închideau, iar năluca părea că era din nou pe picior de plecare din clădire.

Şi tot aşa încă vreo două-trei astfel de năluci întunecate mă fac să cred că am nevoie de o vacanţă la spitalul pentru nebuni. Urgent.

Mintea mea îmi joacă feste sau rusul şi-a găsit o mândră în bloc şi tot vine să o viziteze. Iar varianta a doua pare că mă deranjează foarte tare, gândindu-mă că el şi-a găsit pe cineva oarecum stabil şi trece pe la aceasta foarte frecvent, ceea ce nu îi stătea în caracter înainte.

Înainte de mine.

Înainte era un fustangiu care nu stătea mai mult de câteva ore în patul unei femei şi nici nu se punea problema de a petrece noaptea la ea sau, şi mai exagerat, de a trece prin acelaşi pat de mai multe ori. Înainte nu concepea să aibă o relaţie, iar acum vine frecvent la o „ea”? Acum a găsit o fată atât de bună care îl face să se reîntoarcă iar şi iar în braţele ei?

Oare Sasha s-a îndrăgostit?

— Naty, eşti bine?

Vocea prietenei mele mă aduce la realitate şi îmi ridic

privirea vinovată spre ea. Îmi rod unghiile de la un deget, în timp ce bat dintr-un picior de minute bune, dar în clipa în care ea vorbeşte, mă opresc brusc.

— Da. De ce întrebi?

Ridică o sprânceană ca răspuns la întrebarea mea stupidă, iar eu oftez. Trebuie să mă descarc, altfel îmi pierd minţile de tot.

Suntem în apartamentul meu şi ne străduim să învăţăm pentru un examen, dar în timp ce ea pare că reuşeşte, eu sunt pe altă planetă. Stăm pe jos, pe un covoraş pufos şi înconjurate de multe foi, cărţi şi cursuri, dar şi de câte o cafea slabă, care să ne mai ţină cu mintea atentă încă câteva ore. Afară s-a înnoptat şi, după ce am mâncat pe fugă o pizza, ne-am reluat activitatea, sperând că vom putea îngrăşa porcul în ziua de ajun. *Puţine şanse.* Sunt o studentă silitoare, dar, de ceva timp, mintea mea fuge mai mult spre năluci şi nu îmi place că sunt scoasă din ritmul meu perfect.

Mâine dimineaţă avem un examen destul de greu, iar eu mă gândesc la Sasha şi la inima lui de gheaţă, dar mai ales la probabilitatea că cineva i-o încălzeşte acum.

— Am impresia că l-am văzut de câteva ori pe Alexandru în blocul ăsta.

Se încruntă, părând nesigură de afirmaţia mea.

— Ai impresia sau chiar l-ai văzut?

— Cred că el era… zic un pic încurcată, dar extrem de frustrată pe nesiguranţa mea. Nu l-am văzut bine şi de fiecare dată a fost pentru o fracţiune de secundă, fugitiv… Nu am avut deloc ocazia să mă duc după el, să mă conving dacă am vedenii sau chiar are drumuri în blocul meu!

— Din câte am înţeles, nu locuieşte în zonă. Şi nici Radu

sau David nu stau pe aici…

— Exact, bombăn când întrebările de mai devreme îmi revin în minte şi îmi cobor privirea spre cursurile împrăştiate prin jurul meu, încercând să îmi fac de lucru cu ele. Probabil că şi-a găsit pe una pe aici, cine ştie…?

— Hopa!

— Hopa ce? îmi ridic privirea din nou spre ea când îi aud reacţia amuzată.

— Eşti geloasă?

Ridicol!

Mă strâmb toată, ca după o lămâie verde stoarsă în colţul ochiului meu.

— Iar tu eşti nebună? înţeleg că e posibil ca eu să am mintea rătăcită şi să am vedenii, dar tu ce ai păţit de mă întrebi aşa ceva?

— Aham. Eu am ceva, clar.

Din tonul ei se observă cu uşurinţă că nu mă crede, ba chiar mă ia peste picior.

— Vorbesc foarte serios, Oana. Mă bucur că a dispărut din viaţa mea şi mi-ar face şi mai mare plăcere dacă ar sta la distanţă. Poate să fie cu cine vrea el, dar să nu apară în faţa ochilor mei.

— Aici ai dreptate, zice relaxată. Nici mie nu mi-ar plăcea ca băiatul de care sunt îndrăgostită să defileze prin faţa mea cu alta. Cui dracului i-ar plăcea? încheie pe un ton teatral, aproape dramatic.

— Îndrăgostită? pufăi nervoasă şi aproape mă face să râd. Să nu confundăm atracţia fizică cu sentimentele. Am crezut că am fost îndrăgostită de el când eram o adolescentă naivă, dar acum, că l-am cunoscut cu adevărat pe noul Sasha,

m-am lecuit de orice sentiment.

— Şi tu ţi-ai tras-o cu el de două ori fără să ai o relaţie stabilă cu acest individ, pentru că nu ai rezistat atracţiei, concluzionează puţin ironică. Tu, cea mai raţională şi mai echilibrată persoană, care nu a avut în viaţa ei o aventură de o noapte, iar cu un tip se culcă doar după ce trec minim trei luni de întâlniri şi pupici fierbinţi, concluzionează şi îţi dă ochii peste cap.

Înghit în sec, dar îmi ridic bărbia serioasă.

— Da. M-am simţit foarte atrasă de el. Dar nu mi-am tras-o decât o dată, punctez ridicând un deget cu care aproape că îi scot ochii prietenei mele.

Ea chicoteşte şi îmi loveşte uşor arătătorul cu palma.

— Lia-Natalia… îmi vorbeşte ca unui copil naiv, punând accentul pe „I" aşa cum face de fiecare dată când mi se adresează astfel. L-ai lăsat pe omul ăsta să îţi ofere, în cele două experienţe sexuale avute, mai multe orgasme decât ai avut cu un alt bărbat şi asta pentru că simţi alături de el ceva ce nu ai mai simţit cu nimeni. Aşa că nu mai încerca să faci pe dura cu mine, dar mai ales cu tine şi recunoaşte-ţi sentimentele.

— Niciodată!

Începe să râdă, dar eu nici nu mai mă uit spre ea şi încerc, din nou, să îmi îndrept atenţia spre cărţile mele.

Refuz să recunosc ceea ce simt. Refuz să accept că Sasha mi-a cucerit şi inima, nu doar trupul. Lupta aceasta nu am de gând să o pierd.

— Pentru că eşti prietena mea cea mai bună şi te iubesc tare mult, o să încerc să aflu de la Radu dacă ai văzut pe Ştim-Noi-Cine sau doar e cineva care îi seamănă foarte tare.

— Nu vreau să faci pe spionul, Oana, îi răspund cu acelaşi ton blând ca al ei. Apreciez, dar nu uita că ei sunt cei care se coboară la un astfel de nivel, aşa cum au făcut la început.

— Tocmai pentru că ei au făcut asta, acum e rândul nostru. Plus, că eu nu mă folosesc de Radu pentru a obţine informaţii şi nu îl fac să creadă altceva decât ceea ce este între noi momentan, doar o să îl întreb.

— Legat de Radu. Cum mai merge relaţia voastră?

— Mi-nu-nat! silabiseşte ea jovială. Din ziua în care a luat atitudine şi mi-a zis să mă prezint imediat la el, totul s-a schimbat în bine. Nu pot să cred că un singur telefon din partea lui m-a făcut să plec de la întâlnirea mea, de unde eram şi să mă duc direct la el acasă. Dar nu regret deloc, mai ales că îmi amintesc ce a urma după aceea.

Chicoteşte.

— Film pe naiba… râde ea în barbă, parcă amintindu-şi acea seară fierbinte pentru cei doi.

Oftez visătoare, bucurându-mă de povestea de dragoste a prietenei mele. Relaţia ei cu Radu nu a avut cel mai frumos început, totul fiind un teatru din partea lui, dar, în timp, sentimentele acestuia s-au schimbat şi acum îi arată în fiecare zi Oanei cât de mult regretă greşelile făcute şi dovedindu-i că o place cu adevărat.

— Mă bucur pentru tine, Oana.

Cu zâmbetele pe chip ne reluăm în scurt timp activitatea şi ne pierdem în cursuri şi cărţi până târziu în noapte.

Adormim spre dimineaţă, dar reuşim să avem câteva ore de somn înainte de examenul pe care îl luăm amândouă

cu notă mare. Eu un pic mai mare, dar tocmai din acest motiv unii mă consideră tocilară chiar şi la vârsta asta.

După câteva zile, Oana mă înştiinţează cu părere de rău că nu a reuşit să afle mare lucru de la Radu despre Sasha. Acesta susţine că în ultimul timp l-a văzut destul de rar, fiind amândoi ocupaţi cu activităţi diferite. Mai multe explicaţii nu a primit nici ea, însă, după îi închid ei telefonul, rămân cu un sentiment mai calm. Totodată, mă împac cu ideea că a fost doar mintea mea şi probabil era cineva care îi semăna destul de mult fizic, rusului.

Cu mintea mai liniştită, respir adânc şi mă aşez pe canapea, unde îmi iau o carte pe care am început-o de curând, fiind foarte entuziasmată să îi aflu deznodământul. Am o pauză de câteva zile până când îmi urmează un nou examen, dar am nevoie de puţină relaxare înainte de a mă reapuca de studiat pentru el şi cărţile îmi oferă întotdeauna refugiul dorit. Vlad este prins şi el cu un examen, iar mintea mea fuge pentru câteva clipe la Sasha, întrebându-mă dacă şi el se pregăteşte pentru vreun examen ca noi toţi cei aflaţi în această perioadă în sesiune.

Parcurg câteva capitole, zâmbind de mai multe ori la scenele amuzante dintre cei doi protagonişti ai romanului meu romantic, dar mă opresc brusc când aud soneria de la uşă.

Nu pot să nu tresar surprinsă că cineva mă deranjează la ora asta, fiind aproape opt seara, dar în acelaşi timp mă îndrept încruntată spre uşă, decisă să iau la întrebări pe oricine are tupeul să mă deranjeze din sesiunea mea de citit, mai ales că acţiunea devenea tot mai interesantă cu fiecare pagină pe care o parcurgeam.

Încruntată, dar și intrigată, deschid brusc ușa și orice cuvânt sau inițiativă de a părui pe intrus dispare o secundă, apoi se amplifică de o sută de ori când ochii mei se intersectează cu ochii albaștri ai rusului.

Zâmbetul strengăresc din colțul gurii îmi face inima să bată mai tare, iar stomacul să se strângă de emoție.

La dracu' mi-a lipsit...

Gândul mă face să mă încrunt și mai tare, încercând să ignor fluturii care zboară fericiți prin abdomenul meu. Îmi încordez corpul, strivind fluturii colorați și îmi recapăt controlul, reușind într-un final să vorbesc:

— Ce cauți aici?!

Mintea mea e mai trează ca niciodată, în ciuda reacției pe care o are inima trădătoare, dar nu pot să fiu prea veselă de prezența lui în fața ușii mele, mai ales că am făcut tot posibilul ca el să nu afle unde stau. Eram pe drumul cel bun și în fiecare zi, pas cu pas, simțeam că mă desprind și mai mult de imaginea ochilor lui impregnată în adâncul sufletului meu, dar și de reacțiile pe care le simțeam în tot corpul când retrăiam momentele noastre fierbinți. Încet, încet uitam de el, de tot ce se întâmplase în ultimele luni, de sărutări, atingeri și orgasme, și îmi recăpătăm echilibrul.

Sau cel puțin așa credeam.

Dar totul s-a năruit într-o fracțiune de secundă, doar privindu-l în ochii limpezi care sclipesc amuzați în fața mea.

— Bună și ție, vecină!

— Lasă-mă cu textele astea, Sasha, spun, încercând să par plictisită. Spune-mi ce vrei.

— Ai niște zahăr? Am uitat să îmi cumpăr zahăr și nu mai vreau să ies la ora asta, iar mâine dimineață plec

devreme la facultate, că am un examen. Aşa că ajută un suflet nevinovat să înceapă ziua de mâine cu o cafea bună. Poate îmi poartă noroc la nenorocitul ăla de examen.

Sunt blocată. Nu înţeleg nimic din ce îmi spune, pentru că îmi vorbeşte pe un ton foarte relaxat nişte lucruri care îmi fac inima să bată şi mai tare.

— Poftim?

Întrebarea mea este un mixt între confuzie şi nervi.

Îşi dă ochii peste cap şi se reazemă cu umărul în tocul uşii, împreunându-şi braţele peste piept.

— Te-am trezit cumva din somn, păpuşă? Am zis că am nevoie de puţin zahăr. Alb, brun, pudră, îndulcitor, chiar şi miere cred că sunt dispus să accept, chiar dacă nu merge cu cafeaua, adaugă, strâmbându-se o secundă. Zahăr.

— Sasha! aproape ţip, oprindu-i turuiala ca de moară stricată. Ce dracu' cauţi aici?! urlu la el, simţind că explodez.

— Zahăr, femeie! strigă şi el. Ce nu pricepi?!

— Sasha!!!

— Da, iubito? tonul lui brusc foarte mieros este picătura care îmi umple paharul.

Dau să îi închid uşa în faţă, dar pune repede palma mare, oprind-o. Oftez zgomotos şi îmi pun palmele pe şolduri, privindu-l cum îşi reia poziţia relaxată rezemat de uşa mea, în timp ce eu scot fum şi flăcări pe nas şi pe urechi.

— Ce cauţi în blocul ăsta? De unde ai aflat unde stau?

Pufăie amuzat şi totodată plictisit.

— Tu crezi că puteai să ţii departe de mine informaţia asta o veşnicie?

— Aşa speram. Deci ce e cu tine aici?

Deschide gura, strâmbându-se de parcă vrea să

amintească din nou de scuza lui stupidă şi completez repede:

— În afară de zahăr! Cu toate că sunt sigură că amica ta, pe care o vizitezi, are ceva prieteni prin bloc de la care poate să îşi facă rost şi nu trebuie să mă deranjezi pe mine…

Îmi muşc obrazul pe interior, înjurându-mă singură că am spus aşa ceva. Trebuia să mă abţin de la orice replică care ar putea să îi aducă pe chip zâmbetul ştrengăresc ce apare deja în colţul gurii.

— Amică? Eşti cumva geloasă, Naty?

— Sunt deranjată de prezenţa ta, atâta tot, mă grăbesc să spun. Ţi-am zis că nu vreau să te mai văd şi, cu toate astea, la nicio lună după ultima noastră discuţie ţi-ai tras iubită în acelaşi bloc cu mine, ceea ce înseamnă că o să am ghinionul să mai mă intersectez cu tine pe aici.

— Îmi pare rău să aud asta, spune, însă regretul nu se simte deloc în cuvintele lui. Dar mă tem că te dezamăgesc. Nu m-aş cupla vreodată cu o tipă, doar ca să vin la ea, sperând că o să te văd şi pe tine în treacăt. Nu, iubito, nu meriţi aşa ceva. Pentru tine mi-am cumpărat un apartament pe acelaşi etaj cu tine. Exact acolo!

Şi îmi arată cu degetul, rânjind drăceşte, o uşă aflată la doar două apartamente distanţă.

În acea clipă tot cerul pică pe mine, cu stele, lună, comete şi asteroizi.

— Aşa că, vecină, dacă nu îmi aduci zahărul ăla, intru singur să mi-l iau.

Capitolul 11

Vecinii vechi şi noi

Natalia

Nu pot să cred ceea ce mi se întâmplă… Lucrurile sunt mai grave decât mă aşteptam!

Ignor, fără pic de ezitare, vocea care îmi spune uşurată că e bine că nu e vorba de o altă femeie, pentru că vocea idioată nu realizează că, avându-l pe Sasha vecin, viaţa mea se va complica şi mai tare.

— Cum adică ţi-ai luat apartament aici? De ce ai făcut asta?

— Că îmi place zona, răspunde, plescăind din buzele cărnoase, dar ştiu şi eu că răspunsul lui este o mare prostie.

— Alexandru…

— Natalia… mă imită cu acelaşi ton obosit.

— De ce te porţi ca un copil?

— Eu mă port ca un copil? Tot ce vreau acum sunt câteva linguriţe de zahăr! Sunt sigur că în scurt timp ne vom înţelege atât de bine, încât vom fi ca Jerry Seinfeld şi Kramer, iar eu voi sta toată ziua pe la tine, uitându-mă la filme sau mâncându-ţi toată mâncarea din frigider. O să ne distrăm de minune!

Entuziasmul lui este vizibil exagerat, în timp ce groaza mea este vizibil evidentă.

— Ai înnebunit de tot!

— Mi-am luat un apartament lângă tine, zice de data asta serios. Cred şi eu că am înnebunit…

— De ce ai făcut asta?!

— Ca să fiu aproape de tine! răspunde aproape exasperat. Ce dracu' nu înţelegi? Vrei să îţi desenez pe asfalt cu cretă colorată că m-am mutat aici ca să fiu lângă tine?

— Dar nu trebuia să faci asta! Trebuia să stai departe de mine şi să mă laşi în pace, nu să te porţi ca un obsedat!

— Obsedat eram când nu ştiam cine eşti. Acum cred că ştim amândoi că este vorba de mai mult.

— De mai mult sex?! întreb, făcând ochii mari, dar chipul lui pare brăzdat pentru o secundă de ceva ce pot interpreta ca fiind durere.

Nu mai înţeleg nimic. Nu îl mai înţeleg deloc. Nu numai că fiecare răspuns al lui este dat ba într-un ton vesel, ba în unul serios, dar şi privirile lui sunt la fel de confuze.

— Nu este vorba despre sex, Natalia, răspunde sobru, cu vocea groasă şi serioasă.

— Atunci despre ce altceva ar putea fi vorba când eşti tu implicat?

Zâmbeşte amar, în timp eu îmi muşc obrazul pe interior, regretând cuvintele dureroase pe care i le-am aruncat din nou. Sunt supărată pe el, foarte nervoasă pe tot ce face, dar asta nu este o scuză pentru replicile mele răutăcioase.

El tace câteva clipe, privindu-mă în ochii, de parcă încearcă să îmi citească gândurile. Îl simt cum depune eforturi colosale să îşi păstreze calmul şi într-un final zâmbeşte amar, chiar dacă tristeţea este încă în ochii lui albaştrii.

— Meritam asta. Dar acum îmi dai şi mie zahărul ăla sau mă apuc să bat la alte uşi? Poate ceilalţi vecini nu sunt la fel de zgârciţi ca tine.

Strâng din dinţi şi mă întorc pe călcâie, reapărând în cadrul uşii după nici treizeci de secunde cu câteva plicuri de zahăr. Întinde mâna şi încerc să i le pun în palmă fără să îl ating, însă contactul este inevitabil.

Un val de fiori îmi străbat degetele când acestea se ating de ale lui, amintindu-mi de atingerile lui pline de căldură. Însă acum ştiu că el şi-a mişcat mâna intenţionat.

— Dacă ai nevoie de ceva, ştii unde mă găseşti, spune încet, privindu-mă în ochi după câteva clipe de tăcere.

Se întoarce cu spatele la mine şi pleacă spre apartamentul lui, lăsându-mă într-un amalgam de emoţii: furie că este aici, fericire că este atât de aproape; nervi că face mereu ceea ce vrea el, ignorând ceea ce i-am cerut, linişte că îl am lângă mine; frustrare că nu pot să îl fac să dispară, fluturi în stomac că vrea să îmi fie aproape.

Nu ştiu care este scopul acestui pas destul de important pe care el îl face, dar sunt sigură că nu o să se lase până când nu va obţine ceea ce îşi doreşte.

O nouă bătălie a început, însă de data asta inima mea este în pericol şi mai mare.

După ce las să treacă câteva ore pentru a-mi limpezi şi linişti mintea, o sun pe Oana şi îi povestesc despre noul meu vecin. Este amuzată, dar în acelaşi timp surprinsă de gestul lui.

— Ce gest? o iau la zor. E o nebunie!

— E un gest… impresionant, Naty, zice melancolică. S-a mutat acolo ca să fie aproape de tine.

— Pentru că este un obsedat!

— Eu cred că aici vorbim de o boală la inimă, nu la cap.

Îmi dau ochii peste cap, înţelegând aluzia ei, care îmi

amintește de cuvintele mamei.

— Te rog să nu uiți despre cine este vorba aici, atunci când formulezi astfel de aluzii legate de el, îi amintesc prietenei mele ușor de impresionat.

— Nu uit cine este rusul, dar nu pot nici să rămân rece la ceea ce face pentru tine. Omul e recunoscut pentru firea lui nestatornică, nu a mișcat în viața lui un pai pentru o femeie, iar acum, cu tine, își cumpără un apartament fix pe același etaj. O fi fost sexul între voi exploziv, dar niciun bărbat nu face așa ceva doar pentru că vrea să mai fie cu tine o noapte.

— Dar ce vrea?

— Să fie cu tine pentru tot restul vieții, poate.

Încep să râd, dar nu e râsul meu.

— Hai că ai băut aceeași apă stricată ca și Alexandru! Cred că Radu v-a aprovizionat pe amândoi.

— Posibil, răspunde și îmi pot da seama că zâmbește. Vezi ce face mai departe și ține-mă la curent. Sunt tare intrigată de cum vor decurge lucrurile cu el atât de aproape.

— Mda… Și eu.

— A, și Lia-Natalia?

— Ce?

— Încearcă să mai lași din orgoliu. Știu că te-a rănit enorm, mai ales în seara aia, dar poate că ar trebui să renunți un pic la mândrie și să încerci să ai un pic de încredere. Poate că nu e chiar atât de rău pe cât îl credem.

Îmi dau ochii peste cap, chiar dacă nu mă vede. Vreau să închei orice discuție despre Sasha sau sentimente, așa că imediat o rog să schimbăm subiectul și, după ce îmi povestește puțin despre Radu, trecem la ceva și mai

relaxant, dar în aceeaşi măsură stresant în această perioadă: examenele. Mai avem foarte puţine, dar destul de grele, însă, oricât de mult aş vrea să am toată concentrarea în acea direcţie, mă tem că mintea mea fuge tot timpul la Sasha.

Gândurile mă fac să pierd noţiunea timpului, în timp ce inima bate mai tare de fiecare dată când mă îmi dau seama că este la doar câţiva metri distanţă de mine, că ne despart doar câteva ziduri. Şi corpul meu parcă îl simte şi mai aproape, dar fac tot ce pot să ignor senzaţia ciudată, dar caldă, care mă cuprinde când mă gândesc la el. Minutele se scurg, orele trec şi, când mă uit la ceas, este aproape trei dimineaţa, iar eu sunt încă cu ochii pe pereţi.

Oh, Alexandru, ce îmi faci?

După o săptămână, îmi dau seama că, atunci când mi-am pus această întrebare, el nici nu făcuse nimic, iar eu nu aveam nici cea mai mică idee ce mă aştepta. Simpla lui prezenţă din acea seară a fost începutul unui joc pe care el îl juca zilnic cu mintea şi cu inima mea. A dispărut complet din raza mea vizuală, dar era peste tot. Mai ales la uşa mea. În fiecare zi, pe preşul de la intrare, găseam câte o floare sau mai multe, de diferite culori. Doar în prima zi, aceste flori au constat într-un buchet simplu, format din trei trandafiri, unul alb, unul roşu şi unul roz, au fost însoţite de un bilet care mi-a dat de înţeles că era din partea lui: „Spune-mi să mă opresc abia când nimeresc florile tale preferate. A”.

Iniţial nu mi-am dat seama la ce se referă, dar, când ziua următoare a venit cu un buchet de lalele diverse culori, la fel de simplu, dar elegant, mi-am dat seama cam ce urmează. Frezii, gladiole, zambile, gerbera, cale, chiar şi garoafe, buchete micuţe, dar frumoase îmi împânzeau sufrageria, iar

eu nu mă puteam gândi la un mesaj care l-ar fi putut opri. Puteam să mă duc la uşa lui, să îl confrunt, dar trebuia să recunosc că jocul îmi plăcea prea mult ca să vreau să îl opresc şi începuse să mă facă să zâmbesc în fiecare dimineaţă cu entuziasm când mă duceam spre uşă să văd ce flori mi-a mai adus. Nu ştiu care era scopul lui, însă nu am putut să nu mă las purtată de această mică bucurie matinală.

Ştiam că era greşit îl las să continue, dar inima îmi cerea să mai aştept o zi şi încă o zi. În tot acest timp pe Alexandru nu l-am mai zărit deloc. Îl simţeam aproape, ştiam că e acolo, în apartamentul lui, dar nu îmi ieşea deloc în cale.

După vreo săptămână şi ceva, imposibilul s-a produs. Doar ce coborâsem din pat, având tălpile goale şi păşeam pe vârfuri pe parchetul rece, dar ştiam că buchetul meu mă aştepta deja. Am rămas blocată când am văzut pe preş hortensia albastră, perfectă. Inima mi s-a oprit şi am tras adânc aer în piept, apoi am luat-o cu grijă, de parcă era o perlă preţioasă şi fragilă. Floarea mea preferată, îşi găsise în sfârşit rândul.

Acum întrebarea pe care mi-o puneam eu era: să spun stop sau să îl las să continue jocul?

Toată ziua m-am învârtit în jurul acestei dileme, dar, într-un final, cu inima bătându-mi nebuneşte, l-am sunat. Soarele se pregătea să apună, iar eu îi aşteptam pe Oana şi pe Radu să vină la o scurtă vizită, aşa că momentul era potrivit pentru a sparge gheaţa.

Trebuie să accept ceea ce se întâmplă şi să sper că de data asta va reuşi să îmi respecte limitele pe care intenţionez să i le impun până cei doi musafiri vor ajunge.

Răspunde aproape imediat, iar inima mea capătă un

ritm pe care nu credeam că o să îl am vreodată.

— Bună, aud vocea lui răguşită, încărcată de speranţă.

— Bună, spun, încercând să par calmă şi stăpână pe situaţie, chiar dacă nu mă simt deloc aşa, mai ales auzindu-i vocea pătrunzătoare. Ce faci?

O întrebare stupidă, dar nu ştiu cum să încep discuţia pe care, de data asta, mi-o doresc cât mai amiabilă.

— Prin casă, mă uitam la nişte rezumate sportive la televizor. Tu?

— Te-am sunat că am primit florile şi… de data asta le-ai nimerit.

— Ştiu că le-am nimerit, mărturiseşte relaxat, dar îi simt zâmbetul pe care îl are acum pe buzele cărnoase şi care îmi fac pântecul să se strângă.

— Ştiai care sunt florile mele preferate?

— Da, răspunde simplu.

— Şi atunci de ce mi-ai mai trimis toate acele flori?

— Pentru că, totodată, ştiu că îţi plac toate florile. Hortensiile în mod special, dar am vrut să îţi colorez fiecare dimineaţă cu câte o floare. Mai aveam câteva pe listă şi intenţionam să le trimit zilele astea, însă florăria a avut probleme de aprovizionare şi mi-a adus hortensia mai repede decât speram.

— De ce te-ai deranjat să faci asta?

— Nu este niciun deranj să îţi trimit flori. Îmi pare rău că nu am început aşa povestea asta şi am dat-o în bară cu atitudinea mea de doi bani.

Închid ochii şi încerc să respir adânc, dar emoţiile îmi cuprind tot corpul, mai ales inima. Oftez.

— Ce-ar fi să lăsăm toate astea în urmă şi să o luăm de

la capăt? îi spun încet. Cred că acum pot să accept propunerea ta de a fi prieteni, mai ales că locuim şi atât de aproape. Asta dacă mai vrei tu să fim prieteni, adaug repede.

— Doar prieteni?

Simt dezamăgirea din glasul lui.

— Asta e regula mea. Să nu mai încerci să depăşeşti această limită. Este posibil să îţi cedez, dar după aceea am să regret atât de tare, încât voi fi nevoită să mă depărtez definitiv şi atunci chiar că nu voi mai vrea să mai am ceva de-a face cu tine.

Liniştea este apăsătoare, dar îi aud într-un final un oftat obosit.

— Acum tu vezi în stele, se pare, şopteşte. Dar… cum vrei tu, Naty. Tu faci regulile, din nou. Dacă asta este singura variantă prin care pot să te am aproape, atunci aşa o să fie. Am să încerc să îmi ţin mâinile acasă.

Aprob din cap, chiar dacă nu mă vede, însă inima mea nu pare prea mulţumită de capitularea lui.

— Ce planuri ai în seara asta? întreb pe un tot puţin mai relaxat.

— Niciunul.

— Atunci poţi să treci pe la mine, dacă vrei? Oana şi Radu trebuie să ajungă şi ei în vreo jumătate de oră să îmi aducă nişte cărţi şi au zis că rămân la cină.

— Doar ei?

— Da, răspund, ştiind că face referire la Vlad.

— Dacă vine şi Radu, atunci chiar stau liniştit că nu încerci să mă otrăveşti. Ce trebuie să aduc?

— Eu mai am câteva beri prin frigider şi o sticlă de vin, dar, dacă vrei să bei altceva, eşti invitatul meu să aduci ce

vrei. Şi promit că nu vreau să te otrăvesc, adaug zâmbind.

— Mă bucur să aud asta. Cât despre băutură, o să văd ce am pe aici. Ajung în câteva minute, este ok?

— Da, desigur.

— Naty, spune chiar când mă pregătesc să închid. Mulţumesc.

— Pentru?

— Doar aşa.

Închide şi mă lasă cu sufletul flămând să aflu pentru ce mi-a mulţumit, dar sigur nu voi afla în seara asta… sau prea curând.

Cu inima toată o furtună, mă întorc spre prima oglindă pe care o am în apropiere să îmi verific chipul. Nu îmi place, dar nu am cum să îl mai schimb, însă hainele de pe mine par prea urâte, aşa că fug spre dormitor. Răscolesc câteva sertare, scot o rochiţă, apoi încă una, le arunc pe pat şi îmi dau seama că nu vreau să îl provoc, din moment ce i-am zis să nu depăşească limitele acelea indecente.

Dar pantalonii mei de trening sunt puţin cam largi, aşa că optez să îi schimb cu o pereche de pantaloni scurţi gri şi să păstrez tricoul larg care îmi cade peste un umăr. Din fericire am o bustieră în loc de sutien, aşa că nu cred că ţinuta mea va atrage prea mult atenţia, dar nici nu o să mă facă să arăt ca o persoană neîngrijită şi plictisită de viaţă.

Vreau să vadă că îmi place să arăt bine, fără să mă străduiesc prea mult. Cred că este starea de spirit pe care trebuie să o aibă fiecare femeie, mai ales pentru ea, nu pentru cei din jur. Dacă noi ne simţim bine în pielea noastră, o simt şi cei din jur, care ne vor vedea la fel de frumoase pe cât ne simţim.

Dar de ce mă tot gândesc la ce va spune Sasha? Că doar ce am zis că fac asta pentru mine, nu pentru altcineva!

Poate pentru că nu l-am mai văzut de ceva timp şi vreau să arăt bine când voi da ochii cu el acum?

Scutur capul repede şi încerc să nu mai mă gândesc la el. Îmi trec nervoasă degetele prin părul vopsit chiar acum două zile şi care acum are o nuanţă mult mai aprinsă şi mai frumoasă, buclele lejere, făcute la salon, păstrându-se şi acum în stare foarte bună.

Soneria se aude şi inima îmi stă în loc. Mai mă uit o secundă în oglindă şi îmi spun cu voce tare:

— Pot să fac asta!

Pot să fiu doar prietenă cu el şi să îl văd ca pe prietenul din copilărie. Pot să stau în preajma lui şi să mă port cât mai normal, fără să mi-l imaginez gol şi intrând în mine, aşa cum visez aproape în fiecare noapte de când a reapărut la uşa mea şi m-a anunţat că vom fi vecini şi aici.

Pot să fiu politicoasă şi relaxată în prezenţa lui. Pot.

Deschid uşa şi dau cu ochii de un Sasha impozant, îmbrăcat într-un tricou albastru închis, ce îi evidenţiază umerii laţi şi braţele tatuate. Pantalonii scurţi de baschet sunt negri, dar picioarele lucrate perfect mă fac să înghit în sec.

Iar ochii… Off, ochii lui albaştri sclipesc când îmi ridic privirea şi îi găsesc fixându-mă şi mocnind de dorinţă.

Tensiunea este palpabilă.

Invitaţia asta a fost idee proastă. Pot pe dracu'!

Capitolul 12

Testul răbdării

Sasha

Dumnezeu se joacă cu mine. Mă testează cum nu a mai făcut-o cu altcineva.

Pune-mă într-o cameră cu zece femei dezbrăcate şi interzice-mi să le ating, iar eu mă conformez fără probleme, ba pot să fumez o ţigară liniştit în timpul ăsta şi chiar să compun o poezie ca în şcoala generală. *Despre sâni şi craci, dar tot scriu ceva poetic…*

Adu-mi-o în faţă pe Natalia, în pantalonii ăştia, blestemaţi de scurţi, şi cu tricoul larg care îi dezgoleşte pielea fină a unui umăr şi cedez mai repede ca un lup flămând în faţa unei căprioare.

Sunt un om terminat.

Cum să fiu prieten cu ea, când fiecare celulă a corpului meu o vrea? Cum să îmi ţin mâinile acasă, când palmele mă mănâncă, iar buricele degetelor îmi cer să o ating? Cum să nu îmi lipesc buzele de ale ei, când gustul dulce, vanilat al acestei fete este tot ce visez şi îmi doresc pe lumea asta?

Nu am poftă de mâncare, nu am poftă de băutură, iar baxul de bere pe care îl am acum în mână zăcea prin frigiderul meu, neatins de mai bine de două săptămâni, de când mi l-a adus David.

Sunt fără leac. Sunt îndrăgostit. Eu ştiu asta. O ştiu şi cei doi prieteni ai mei. Dar ea nu o ştie. Şi chiar dacă îi spun, nu

m-ar crede, tocmai de aceea fac tot ce îmi stă în putere să o cuceresc, să o fac să aibă încredere în mine şi poate că, într-o zi, va ajunge să mă iubească măcar pe jumătate pe cât o fac eu.

Atracţia fizică este tangibilă, dar sentimentele sale le am puse sub semnul întrebării, mai ales că idiotul de iubit al ei încă mai este prin preajmă. Nu ştiu în ce stadiu este relaţia lor, dar gândul că fraierul ăla pune mâna pe ea mă sfâşie.

Sunt decis să am răbdare, să o cuceresc pe cea care m-a vrăjit cum niciuna nu a mai reuşit. Sunt decis, dar, acum, când stau la câţiva centimetri distanţă de corpul moale şi cald, simt că sunt la un pas să arunc toate planurile pe geam şi să sar pe ea.

Înghit în sec şi cred că şi ea o face.

Mă vrea. O vreau. Dar, aşa cum mi-a spus la telefon, dacă sar pe ea, ştim amândoi că nu o să îmi reziste, însă după aceea o să mă urască şi o voi pierde din nou. Posibil definitiv.

Deja am obosit să o alerg şi, de fiecare dată când o am în braţe, în secunda următoare să o pierd printre degete. O doresc. Mult. Dar la fel de mult îmi doresc să o am lângă mine mereu.

Daţi anunţ în ţară: rusul s-a îndrăgostit. Şi completaţi, totodată, că s-a îndrăgostit de o femeie care nu îl vrea.

Îmi dreg glasul, sperând ca asta să împrăştie atmosfera încărcată din jurul nostru.

— Bună! o salut cu colţul guri ridicat într-o tentativă de zâmbet.

Încerc să par în elementul meu şi să afişez un chip relaxat, dar cred că mai mult arăt ca un om constipat sau la un pas de a face o crimă.

— Hei! vine şi răspunsul ei puţin cam prea jovial. Intră!

Se dă într-o parte, făcându-mi loc să intru în holul spaţios, dar, trecând pe lângă ea, nările îmi sunt inundate de aroma vanilată a pielii ei. *La dracu'* … închid ochii pentru câteva secunde, dar, când reapare lângă mine, reuşesc să îmi pun chipul fericit, nu cel al înfometatului aşezat lângă o prăjitură sau al constipatului de mai devreme.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie.

— Cu drag, zice, jucându-se cu degetele mâinilor. Radu şi Oana trebuie să ajungă în curând. Tocmai plecau de la ea de acasă.

— Astea sunt deja reci, dar ar face bine să stea în continuare la frigider, răspund, ridicând baxul de şase beri mici din sticlă.

— A, da! Dă-mi-le mie să le duc în bucătărie!

Zis şi făcut, doar că degetele noastre inevitabil se ating, iar mâna îmi este străbătută de căldura unor fiori delicioşi de care îmi era dor. Îi găsesc imediat privirea împietrită şi am confirmarea că şi ea a simţit ceva în acest moment, dar, din nou, rezist tentaţiei de a ceda impulsurilor animalice şi zâmbesc politicos.

— Stă în zonă? o întreb, revenind cu picioarele pe pământ.

— Cine?

Zâmbesc, de data asta mulţumit de reacţia ei, probabil stârnită de atingerea degetelor noastre.

— Oana. Ai zis că plecau de la ea de acasă.

— Da! zice şi, cu baxul mic de bere în mâini, se îndepărtează, continuând să vorbească, semn că eu pot să o urmez spre bucătărie. Stă la vreo cinci minute distanţă de

mine. Înainte stătea în celălalt capăt al oraşului, dar i se mărise chiria foarte mult, fără vreun motiv anume, aşa că anul trecut, cum devenisem deja foarte apropiate, a decis să se mute în zonă. Credeam că ai verificat adresa pe care ţi-am dat-o.

Mda… Adresa pe care mi-a dat-o ca să ne vedem, dar am ajuns în camera ei şi ne-am frecat unul de celălalt cu hainele pe noi precum doi adolescenţi. Ochii ei îmi spun că ştie la ce seară mă gândesc, dar nu ar fi vrut să amintească de ea.

— Nu am mai văzut sensul, spun scurt, chiar dacă limba mă mănâncă să fac o aluzie despre ce s-a întâmplat în seara aceea.

Nu mai zice nimic, dar se întoarce cu spatele la mine şi, în timp ce pune berile în frigider, mă uit un pic înjur la cum este amenajat apartamentul ei, chiar şi livingul, pentru că bucătăria este un spaţiu deschis spre acesta. Culori calde, multe obiecte care îţi dau senzaţia de confort: pernuţe, o pătură cu împletituri gigantice de culoare albastră pe canapeaua mare în formă de L, mai multe rame cu fotografii de familie pe comoda de sub televizorul imens ce este agăţat pe perete şi… flori. Mici vaze cu flori, câte un fir sau grupate în bucheţele mai mici sau mai mari, toate primite de la mine.

Mă simt împlinit.

— Cred că ar trebui să îţi mulţumesc şi eu pentru flori, nu?

Cuvintele ei blânde mă fac să revin cu privirea pe ea imediat şi îmi dau seama că m-a prins uitându-mă la ele.

— Nu ai pentru ce să îmi mulţumeşti. Îmi place cum ţi-ai amenajat apartamentul.

— L-am făcut pe sufletul meu.

— Se vede.

De data asta ea îşi drege glasul înainte de a vorbi.

— Tu ai terminat cu mutatul?

— Da, dar, uitându-mă acum la ce ai tu pe aici, cred că mai am mult de lucru. De exemplu eu nu am nici măcar suport pentru cuţite. Sau cuţite, completez, încruntându-mă când realizez asta.

Începe să râdă, iar eu zâmbesc un pic mai relaxat.

— Şi tu cu ce mănânci?

— Cu tacâmurile pe care mi le aduc restaurantele care livrează.

Face ochii mari, dar continuă să fie amuzată.

— Chiar nu am glumit când am venit să îţi cer zahăr. Noroc că îmi luasem o cană, că altfel aparatul de făcut cafea îmi turna licoarea în palmă sau într-un castron. A, stai, că nu am nici castron.

— Eşti imposibil! Dar tu nu ţi-ai luat nimic din apartamentul celălalt?

— Doar haine. Şi aparatul de făcut cafea, că este mic. De celălalt apartament s-a ocupat mama, iar eu doar m-am mutat, însă acum mi-am zis că sunt bărbat în toată firea şi că mă descurc. Se pare că m-am înşelat.

Mă strâmb puţin şi îmi trec o mână prin păr.

— Nu pot să cred!

Ea râde de se prăpădeşte, dar eu am o idee şi mai bună.

— Vrei să mă ajuţi cu cumpărăturile?

Zâmbetul îi este încet înlocuit de uimire, cu cât îşi dă seama că întrebarea mea e chiar serioasă.

— Vrei să vin cu tine?

— Da. Văd că ai gusturi foarte bune şi m-ai ajuta enorm.

Vino mâine pe la mine să vezi exact în ce stadiu dramatic sunt, iar apoi, când ai timp, mergem să le luăm. Nu aş vrea să iau o farfurie verde şi una roz, doar pentru că nu am răbdare să mă ocup de aşa ceva singur.

Răspunsul ei întârzie să vină, dar sufletul meu tresare când ea schiţează un zâmbet sincer.

— Ok. Vin mâine să fac un mic inventar şi putem merge în weekend, dacă nu ai alte planuri.

— Eu nu am alte planuri, dar nu ştiu dacă ai tu…

Lansez cuvintele cu subînţeles, dar ea se strâmbă uşor la mine.

— Dacă aveam weekendul ăsta planuri, nu mai veneam cu această propunere.

Nu îmi scapă faptul că punctează „weekendul ăsta", dar nu insist. Nu e cazul, momentan, să agit apele cu subiectul iubitului ei cretin, riscând să o supăr.

— Atunci rămâne stabilit să ne auzim mâine pentru treaba asta.

— E perfect.

Zâmbeşte exact în clipa în care soneria se aude.

— Au ajuns, anunţă, îndepărtându-se de mine şi ducându-se spre uşa de la intrare. Fă-te comod, ia-ţi o bere şi simte-te ca acasă, îmi aruncă peste umăr.

Aş vrea eu, dar stau ca pe ace, de frică să nu mă relaxez prea tare şi să mă lungesc ca un tigru spre ea, ca apoi să îmi înfig dinţi în carnea sa moale, gustând şi sugând pielea fină de pe gâtul dezgolit al acestei gazele.

Respir adânc de două ori şi îmi trec mâinile prin păr, realizând că, până în acea clipă, tot corpul meu a fost încordat. Iau două beri din frigider şi mă duc spre noii

musafiri.

Şocul de pe chipul lor când mă văd este delicios şi mă fac să mustăcesc, dându-mi seama totodată că Naty nu a apucat să îi anunţe că voi fi şi eu prezent.

— Am venit cu gânduri paşnice, îi anunţ, ridicând berile. Iar ea a promis că nu vrea să mă otrăvească.

— Şi ai crezut-o? zice Radu, revenindu-şi primul din şoc şi venind să îmi strângă mâna şi să accepte berea pe care i-o întind.

— Am de ales?

— Nu prea, îmi zice, dar îmi face cu ochiul, zâmbindu-mi ca un complice.

Nu îmi scapă privirea întrebătoare pe care Oana i-o aruncă Nataliei, dar ştiu că trebuie să repar lucrurile şi cu ea.

— Cred că e momentul potrivit să îţi cer scuze, îi spun, blocând-o atât pe ea, cât şi pe Naty, chiar când se pregăteau să se îndrepte spre bucătărie pentru ceea ce cred că urmează să fie o scurtă repriză de bârfa, care mă are ca subiect principal.

Sunt sigur că Oana e dornică să afle ce dracu' caut eu aici.

— Mie? mă întreabă ea confuză.

— Da. Ştiu că nu a fost frumos din partea mea să fac ceea ce am făcut, trimiţându-l pe Radu să te curteze pentru a afla informaţii în interesul meu. Îmi pare rău că ai avut de suferit, dar mă bucur enorm că aţi rezolvat problemele şi că l-ai primit înapoi pe prietenul meu mult prea îndrăgostit de tine. Prea îndrăgostit ca să mai mă pună pe mine pe primul plan vreodată.

— Alo! mă atenţionează Radu din spate, nervos că îi fac

publice sentimentele pe care, probabil, nu le-a împărtăşit iubitei lui atât de direct.

Oana chicoteşte la reacţia acestuia, iar Natalia zâmbeşte.

— Şi eu mă bucur că lucrurile s-au rezolvat şi sper să nu mai fie vreodată cazul să trecem prin alte momente neplăcute de acum înainte.

— Asta sper şi eu, răspund, afişând celebrul meu zâmbet cuceritor îndreptat în special spre Natalia.

Le las pe cele două să se retragă spre bucătărie, în timp ce eu mă aşez pe canapea, lângă Radu care se uită la un film ce deja rulează pe ecran.

— Ce e cu tine aici? mă întreabă şoptit.

Fetele şuşotesc într-un colţ, noi doi aici, pe canapea, toţi discutând acelaşi subiect.

— M-a invitat Natalia. A acceptat să încercăm o relaţie de prietenie.

— Şi tu eşti de acord cu aşa ceva?

— Decât nimic… momentan, mă mulţumesc cu ce pot.

— Unde e rusul şi ce dracu' ai făcut cu el?

Îmi dau ochii peste cap la întrebarea lui retorică şi beau din berea rece câteva guri.

— Serios acum, Sasha. Ce ai de gând să faci?

— Multe, frate, dar de data asta nu grăbesc lucrurile, pentru că risc să o pierd definitiv. De data asta ea va trebui să vină la mine, altfel nu mă ating de ea.

Face ochii mari şi clatină din cap.

— Să o văd şi pe asta.

Respir adânc şi mă uit din nou spre ea. Pentru o clipă privirile noastre se intersectează, dar imediat îşi mută

atenţia şi, la scurt timp după aceea, cele două fete ni se alătură.

Imediat Radu îi face loc Oanei care se aşază lângă el, împreunându-şi degetele mânii cu ale lui, iar eu mă retrag la marginea canapelei, lăsând-o pe Natalia să stea aproape de prietena ei. Canapeaua e destul de mare şi eu am spaţiu să mă întind pe latura scurta a acesteia, dar nu mă simt atât de relaxat pentru a-mi întinde picioarele.

Discuţiile se poartă în jurul examenelor, a cursurilor şi a planurilor de vacanţă pe care le-ar avea fiecare. E un subiect sensibil pentru Oana şi Radu care par că nu şi-au făcut planuri, dar discuţia noastră le dă de gândit, din ce îmi dau seama, şi ar putea fi un pas important în relaţia lor dacă decid să plece pe undeva împreună.

Eu nu am planuri şi nici Natalia, părinţii noştri locuind foarte aproape, în comparaţie cu familiile cuplului de lângă noi.

— Am înţeles că familiile voastre sunt foarte apropiate, spune Radu la un moment dat. Aţi fost şi în vacanţe împreună?

Nu e de mirare că Radu este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ştiu din privirea lui că a deschis acest subiect pentru a-mi da ocazia să scot la suprafaţă amintiri plăcute din copilăria petrecută alături de Naty.

El ştie deja răspunsul la întrebare, pentru că, după prima noapte cu Natalia, le-am povestit celor doi prieteni ai mei toată istoria mea cu fata cu părul roşcat, care în copilărie era total diferită, cu părul şaten deschis, aproape blond vara, tuns scurt şi puţin mai grăsuţă decât media fetelor de vârsta ei.

— De mai multe ori, răspund eu zâmbind. Mai ales când eram mici, până pe la unsprezece, doisprezece ani, apoi s-au mai rărit.

Deodată mă întorc spre Natalia şi o întreb:

— Care a fost vacanţa ta preferată din cele pe care le-am petrecut împreună?

Clipeşte de câteva ori luată prin surprindere de întrebarea mea, dar stă pe gânduri înainte de a zâmbi când îmi răspunde:

— Cea din Tokyo. Mi s-a părut cel mai animat oraş, dar mai ales fiindcă am plecat de acolo cu cele mai inteligente jucării. Încă mai am câteva pe la ai mei pe acasă.

Încep şi eu să râd, amintindu-mi acea vacanţă la fel de frumoasă şi pentru mine.

— Şi eu am fost la fel de fascinat şi de fericit în oraşul ăla. Nu numai că erau clădirile pline de panouri publicitare imense şi foarte colorate, le explic celor doi care ne privesc zâmbitori. Dar erau zeci de magazine pline cu jucării, săli imense de jocuri care se întindeau pe câte un etaj întreg de clădire, roboţi, restaurante în care erai servit de oameni îmbrăcaţi în roboţi şi care la vârsta aceea credeam că sunt reali. Este un loc perfect pentru nişte copii de opt ani, dar nu şi pentru părinţi.

Ultimul comentariu ne face pe toţi să râdem.

— Cam atât aveam, nu? mă întreabă Natalia zâmbitoare, dar încă pierdută în amintiri.

— Cam aşa, îi confirm, privindu-i chipul frumos cu fascinaţie şi, inevitabil, mă pierd în ochii ei verzi.

— Din câte ştiu, sunt şi restaurante în care te servesc nişte fete foarte frumoase, îmbrăcate în costume foarte sexy,

zice Oana, chicotind şi făcându-mă să îmi desprind ochii de pe chipul femeii pe care o ador.

— Nu cred că era un loc potrivit pentru doi copii de opt ani, cu toate că taţii noştri probabil şi-ar fi dorit să ajungă pe acolo, îi răspund râzând.

— Eu nu cred că ar fi fost prea interesaţi de locurile acelea, îmi atrage atenţia Natalia, zâmbind. Nu uita cât de vrăjiţi sunt ei de mamele noastre.

— Ai dreptate, mă corectez, realizând că aşa este. Când îl adori pe cel de lângă tine, nu te mai interesează lucrurile de genul acesta, care cândva poate ţi s-ar fi părut distractive.

Sunt serios când spun asta, chiar dacă încerc să îi zâmbesc şi, din nou, ochii ei verzi par blocaţi în ai mei, din cauza cuvintelor mele sincere. Sunt sigur că vede că nu am strop de minciună în sânge în clipa asta şi aş vrea să ştie că nu am de gând să o mint vreodată.

Clipeşte şi îşi mută imediat privirea, aproape sărind în secunda următoare în picioare.

— Vouă nu vă e foame? Ne-am luat cu vorba şi am uitat să comandăm!

Râde forţat şi se duce spre masa din bucătărie, de unde revine cu câteva pliante de la diferite restaurante. Subiectul se mută spre un teritoriu mult mai relaxant, alegând să comandăm pizza care merge perfect cu berile noastre, în timp ce fetele şi-au deschis câte o sticlă de cidru.

Sunt cele mai grele două ore din viaţa mea. Vreau să o lipesc de pieptul meu şi să o strâng tare, dar nu am voie nici măcar să o ating. Cu toate astea, îi ating „accidental” mâna, braţul sau coapsa, dar aceste mici contacte, ce par nevinovate, nu fac decât să mă aprindă şi mai tare.

Când cele două fete se duc până în bucătărie să arunce ambalajele, Radu mă încurajează, şoptindu-mi:

— Hai că te descurci bine!

— Mă descurc pe dracu', bombăn în barbă. Mai am un pic şi o cer de nevastă, apoi o arunc pe canapeaua asta, indiferent că sunteţi şi voi prin preajmă sau nu.

Imaginea cu ei doi spectatori, mă face să pufnesc deodată, amintindu-mi de prima mea întâlnire cu Natalia în camera de cămin, când ea se uita la mine în timp ce mi-o trăgeam cu cele două studente. Nu ştiu dacă i-ar plăcea să aibă spectatori, însă ştiu că ei îi place să privească, iar gândul ăsta îmi face sângele să fiarbă şi mai tare.

Clatin din cap, alungând gândurile fierbinţi şi mai beau o gură din berea rece, dorindu-mi ca tortura mea să se termine cât mai curând, chiar dacă sunt conştient de faptul că sunt abia la început de drum.

Capitolul 13

Poate că se poate

Natalia

Simt că pot să respir normal abia când rămân singură în apartamentul meu, cu spatele lipit de uşa mare de la intrare după ce l-am condus pe Sasha.

Oana şi Radu au plecat primi, dar Sasha s-a oferit să mă ajute cu strânsul sticlelor, a strâns cutiile de pizza şi gunoiul adunat şi l-a luat cu el la plecare pentru a-l arunca.

Recunosc că am fost surprinsă de gestul lui, fiind primul

bărbat care îmi ducea gunoiul la ghenă, dar lui i s-a părut foarte natural să facă asta, ba chiar nu înţelegea de ce l-am refuzat prima dată.

A fost o seară frumoasă care a decurs mai bine decât mă aşteptam. Şi-a ţinut mâinile acasă, aşa cum a promis, dar constant simţeam că este ca o bestie cu muşchi încordaţi şi gata de atac. Am dat vina pe imaginaţia mea, pe cidrul adus de Oana, care nu m-a lăsat să îl refuz şi pe hormonii care, de fiecare dată, o iau razna în prezenţa lui. Dar lui nu am ce să îi reproşez, pentru că s-a purtat chiar frumos. Micile atingeri din timpul serii m-au aprins de din ce în ce mai tare, dar am încercat să le ignor şi să nu arăt cât sunt de afectată din cauza lor.

Ceva îmi spunea că nici el nu era total indiferent la ele, iar micile noastre contacte aduceau în ochii lui acea sclipire periculos de fierbinte, însă a reuşit să îşi ţină sub control orice reacţie ce ar fi putut strica înţelegerea noastră. Se vedea că era reţinut şi asta m-a făcut să mă simt puţin vinovată pentru schimbarea lui de comportament. Părea precaut, atent la orice cuvânt şi la orice replică. Eram amândoi încordaţi, chiar dacă râdeam împreună la glumele lui Radu sau la replicile amuzante ale Oanei.

Miezul nopţii mă prinde cu gândurile rătăcite în jurul serii noastre. Rememorez fiecare gest, fiecare atingere şi încerc să alung aceste gânduri de zeci de ori, dar, de fiecare dată, mă reîntorc la ele. Asta nu face decât să îmi aducă un somn şi mai agitat, presărat de vise nepotrivite. Vise în care el mă atinge, vise în care mă ia de mână şi îmi sărută delicat fiecare deget, vise în care îmi şopteşte că mă iubeşte, vise în care îmi geme la ureche că mă iubeşte.

Toate astea îmi dau impulsul de a bea o doză dublă de cafea când mă trezesc. Eram la a doua cană, cu picioarele întinse pe măsuţa de sticlă din living, în timp ce leneveam cu o carte în mână şi cu un film pe fundal, rulând la televizor, când telefonul m-a anunţat că aveam un mesaj.

Inima mi-a stat în loc când am văzut expeditorul, cu toate că nu ar fi trebuit, dar a fost momentul în care toate visele din noaptea precedentă mi-au explodat în mintea obosită.

„Bună dimineaţa! Te-ai trezit?”

„Bună! Am câteva ore de când sunt trează. Tu?” Privind spre ceasul de pe comoda televizorului, îmi dau seama că abia dacă au trecut două ore. E aproape prânzul, iar eu m-am trezit mai târziu decât de obicei. Din fericire, zilele astea facultatea nu este o prioritate, sesiunea fiind pe final, iar examenele s-au cam terminat.

„Încă trag de cafea de când m-am trezit”.

Mă gândesc ce să răspund, dar, din fericire, punctele se mişcă şi aştept să apară ceea ce îmi scrie. Deodată punctele dispar, dar, după câteva secunde, reapar. Când dispar din nou, inima îmi bate şi mai tare, iar, când reapar, mă simt de parcă fac o cursă rapidă cu propriul meu suflet.

„Legat de ce am vorbit aseară, mai vrei să vii azi pe aici să facem lista cu necesarul?”

Înghit în sec. Nu pot să îl refuz şi nu am un motiv, chiar dacă inima mea bate ca nebuna doar la gândul de a fi aproape de el.

„Da, desigur. Când îţi convine?”

„Ce ai zice dacă vii în jumătate de oră, dar între timp îmi spui ce vrei să mănânci, ca să dau o comandă? Sunt sigur că

nu ai luat prânzul până acum şi mă cam roade şi pe mine foamea".

Cum aş putea să refuz o astfel de ofertă, când stomacul meu ţipă după ceva consistent de când m-am trezit, iar eu îi dau doar cafea?

Chiar dacă creierul îmi spune să refuz, inima mea blândă cedează din nou în ceea ce îl priveşte pe Sasha, spunându-mi că o să fie la fel de cavaler ca în seara precedentă. Nu îl pot refuza, mai ales când o porţie de spaghete carbonara de la restaurantul din zonă este tot ce văd acum în faţa ochilor.

Îi dau un mesaj cu preferinţa mea culinară şi apoi fug la baie pentru a face un duş rapid. După ce mă reîmprospătez, fug dezbrăcată spre dormitor, unde mă îmbrac rapid cu un tricou alb şi o fustă kaki. Dar imediat mă declar nemulţumită şi mă schimb de tricou, luând unul negru.

Apoi mă schimb de fustă. Şi tot aşa încă vreun sfert de oră, până revin la primul tricou, simplu, alb, cu un decolteu mediu în V şi o pereche de pantaloni scurţi albaştri, subţiri şi comozi.

Arunc o ultimă privire în oglindă înainte de a pleca şi mă declar mulţumită de ţinuta mea. Nu sunt nici anostă, dar nici nu mă etalez cu nişte haine ce ar putea să pară provocatoare. Este asemănătoare cu ceea ce am purtat şi cu o seară înainte, deci nu i se va părea ceva deosebit.

La ora stabilită, fix, bat de două ori la uşa lui şi, în câteva secunde, aceasta se deschide.

Sasha e îmbrăcat cu un tricou alb mai larg, dar, chiar şi aşa, îi conturează toate formele frumoase ale trunchiului bine lucrat. O pereche de pantaloni de trening subţiri,

cenuşii îi acoperă picioarele lungi, dar observ că are tălpile goale, iar asta mi se pare, brusc, al dracului de sexy. Poate să se îmbrace cu ce vrea, fiindcă ştiu foarte bine ce se află pe sub hainele lui şi cât de fină îi este pielea.

Înghit din nou în sec şi reuşesc să îmi ridic privirea spre ochii albaştri care mă privesc la fel de intens.

Îşi trece o mână peste faţă şi oftează, dar se dă într-o parte şi îmi face semn cu o mână să intru în casă.

— Sper că nu ţi-am stricat programul, zice, afişând un zâmbet ce îmi pare forţat de politicos, chiar dacă reacţia de mai devreme a fost puţin ciudată.

— Deloc, răspund cu acelaşi tip de zâmbet.

— Arăţi bine.

Din nou extrem de politicos. Clipesc încurcată şi îmi dau o şuviţă de păr după ureche, simţindu-mă stingherită de remarca lui, cât şi de tensiunea ciudată din jurul nostru.

— Hai să îţi fac turul apartamentului până ajunge mâncarea.

Îl văd cum îşi bagă mâinile în buzunarele pantalonilor în timp ce îmi prezintă bucătăria, deschizând pe rând fiecare dulap sau sertar. Este complet mobilată, dar mai lipsesc o mulţime de lucruri şi ustensile care i-ar fi necesare. Îşi aduce telefonul din living şi începe să scrie în el o listă cu cele necesare, în timp ce i le dictez, pe măsură ce descopăr fiecare colţ al spaţiului său personal.

În timpul turului nostru vine şi mâncarea, dar amânăm prânzul câteva minute, pentru că ne simţim prea concentraţi pe ceea ce facem, pentru a ne întrerupe.

Momentul straniu, dar inevitabil, îl avem în dormitorul lui, chiar dacă niciunul nu spune mare lucru. Mai trece pe

listă un set de lenjerie pentru pat, dar niciunul nu se mişcă, de parcă ne e sortit să fim în această încăpere, însă patul e plin cu arici.

Mă uit în jur, jucându-mă cu degetele, iar el are din nou mâinile în buzunare, căutând acelaşi nimic ca şi mine împrejur. Îmi simt corpul încordat şi nu ştiu cum să sparg gheaţa asta rece din jurul nostru.

Oftează tare şi deodată îl aud:

— La dracu', Natalia! spune răspicat, proptindu-se în faţa mea, aproape speriindu-mă. Ăştia nu suntem noi. Ne purtăm de parcă am călca pe un strat de gheaţă foarte subţire şi ne e frică să şi respirăm unul în prezenţa celuilalt. Nu aşa trebuie să fie relaţia noastră, mai ales dacă vrem să fim prieteni.

— Suntem cam încordaţi, nu-i aşa? recunosc zâmbind.

— Suntem ca două benzi elastice gata să se rupă! Doi prieteni ar fi fost în stare să se aşeze pe patul ăsta, unul lângă celălalt şi să îşi dea cu părerea legat de saltea. Sau să îmi spui că sunt un porc, fiindcă mi se văd şosetele aruncate sub pat şi că este un obicei urât, de care, apropo, încerc să scap.

E atât de sincer, încât mă face să râd dintr-odată, mai ales că mi se pare foarte dulce cum îşi descarcă sufletul în faţa mea, luându-mi astfel o mare piatră de pe inimă.

Se uită la mine confuz, crezând probabil că am o criză de isterie, dar de fapt este modul meu de a mă elibera de tensiunea acumulată în prezenţa acestuia. Suntem într-un dormitor, dar e mai bine să râd ca o nebună, decât să îl împing pe patul mare şi ademenitor şi să îl călăresc ca pe un armăsar, aşa cum îmi cer hormonii buclucaşi.

Deodată mă aplec de la mijloc şi mă uit sub pat.

— Nu văd nicio pereche de şosete, zic amuzată, dar, când îmi ridic privirea spre el, pare blocat o secundă, apoi umerii i se lasă ca şi cum o mare greutate s-a ridicat şi de pe sufletul lui.

— Crede-mă că erau vreo trei mai devreme, dar ştiam că o să vii şi am avut bunul simţ să le arunc în noptiera de lângă.

Mă uit la comoda mică de lângă patul lui şi ridic o sprânceană.

— Ăla un e un loc potrivit pentru şosete. Ci pentru o carte, încărcător de telefon, şervetele…

— Prezervative, mă întrerupe mustăcind. Eu acolo ţin şosetele când vine vecina în vizită. Tu ce ai în comoda de lângă pat?

Mijesc ochii spre el, dar apoi îmi ridic teatral nasul în aer.

— O carte, încărcător de telefon, şerveţele.

— Şi un vibrator.

Înghit în sec.

De unde dracu' ştie, nemernicul?

— Am dreptate, nu-i aşa? zice, mijind imediat ochii albaştri care sclipesc în lumina soarelui ce scaldă camera mare.

Aş putea să dau un răspuns răutăcios, dar eu, cea care vreau să mă port ca o prietenă şi care e de aceeaşi părere cu el: că doi prieteni ar fi sărit în pat şi ar fi avut o conversaţie relaxată despre orice, cred că pot să dărâm un mic zid şi să permit acestui moment să capete o nuanţă colorată.

— Poate, răspund şi îi fac poznaş cu ochiul, înainte de a

trece pe lângă el şi de a ieşi din încăpere.

Nu îmi scapă înjurătura lui şoptită pe care o aud în spatele meu.

— Futu-i…

Mă urmează în bucătărie, unde începem să scoatem caserolele cu mâncare şi să descopăr astfel că îi mai lipsesc câteva obiecte pe aici.

— Ai cam toată mobila necesară, dar lipseşte amprenta ta, îi spun după minute bune, când farfuria mea e aproape goală după ce am savurat şi am lăudat amândoi talentul bucătarului.

— Şi cum ar arăta amprenta mea?

Mă uit în jur şi mă las pe spătarul scaunului, simţindu-mă sătulă, dar acum mult mai interesată de subiectul principal al vizitei mele.

— Obiecte personale. Câteva rame cu pozele preferate, poate un suvenir din călătoriile tale.

— Toate astea sunt în casa părinţilor. Nici în apartamentul celălalt nu aveam aşa ceva.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Îi vizitez pe ai mei destul de des şi cred că acea casă va rămâne mereu în sufletul meu, mai ales că acolo se simte că locuieşte şi o femeie. Peste tot este amprenta mamei, cum zici tu. Apoi, în apartamentul meu, tot ea s-a ocupat de lucrurile de bază, cele necesare, crezând că o să vin eu în timp cu lucruri personale, dar nu am făcut-o.

— Apartamentele acestea reprezintă locurile tale de desfrânare, mă trezesc că spun şi mă opresc brusc, dându-mi seama că poate am mers prea departe.

Însă Sasha zâmbeşte în colţul gurii.

— Afirmaţia asta este valabilă pentru vechiul apartament, aşa e. Cine venea acolo nu trebuia să ştie nimic despre viaţa mea personală, dar cred că abia acum realizez că, din acest motiv, nu am simţit nevoia să transform locul acela în ceva personal. Nu m-am ataşat de acel spaţiu, la fel cum nu mă ataşam de cine îmi călca pragul. Însă aici lucrurile stau altfel.

— De ce? întreb sincer intrigată de declaraţia lui, dar nu îmi răspunde.

Îl văd că ezită, în timp ce zâmbetul pare tot mai forţat, iar privirea i se mută de pe ochii mei, pe buzele mele, apoi îşi întoarce capul şi priveşte pe geam.

— Deci, mă ajuţi să fac ceva frumos aici?

— Nu vrei să îmi răspunzi la întrebare?

— Aş prefera să nu o fac, îmi spune serios, privindu-mă în ochi.

Simt că ating o coardă sensibilă care ne-ar arunca din nou într-o atmosferă stânjenitoare, aşa că zâmbesc repede şi îmi pun palmele pe masă.

— Da, te ajut. Dar cu o condiţie.

Mă încurajează, ridicându-şi sprâncenele groase şi aproape blonde.

— Tu trebuie să aduci câteva lucruri personale. Pot să te ajut să alegi câteva rame, dar tu trebuie în maxim o săptămână să pui poze în ele.

— De acord.

Întind mâna peste masă pentru a pecetlui înţelegerea, iar el îmi cuprinde degetele cu palma lui mare şi caldă, care îmi aminteşte cât de bine se simţea între picioarele mele sau

strângându-mi cu putere coapsele înfierbântate.

La naiba… Trebuie să stau departe de gândurile astea!

— Aşadar, când mergem la cumpărături?

Rânjesc, încercând să îmi ascund gândurile indecente, dar Sasha mă priveşte intens, ca şi cum îmi citeşte mintea. Din fericire, nu îmi spune ce vede, dar îmi răspunde la întrebare:

— Mâine?

— Perfect! Ai face bine să îţi iei o pereche de adidaşi confortabili şi, eventual, să bagi un calmant înainte. O să ai nevoie de multă răbdare şi nu vreau să te aud că te plângi! Dacă ai scos un mieunat, te-am lăsat acolo după ce îţi bag şi o furculiţă în fund!

Începe să râdă, în timp ce corpul mi se relaxează, privindu-i zâmbetul minunat şi seducător.

Capitolul 14

Vremuri grele şi reci

Sasha

Dumnezeu nu a creat atâta răbdare, cât am eu nevoie în prezenţa Nataliei. Şi azi mi se confirmă această afirmaţie deja veche, mai ales după cele aproape patru ore de umblat prin jumătate de oraş, pe la vreo trei magazine, de parcă la Ikea nu găseam toate cele necesare şi terminam în jumătate de oră, iar apoi aveam timp să mâncăm şi o porţie de chifteluţe din alea de la ei.

Dar răbdarea mea s-a clătinat încă din clipa în care am

văzut-o ieşind din apartament.

Natalia mea cred că s-a născut să mă tortureze din toate punctele de vedere, începând cu ţinuta cu care e îmbrăcată. Cea mai sexy rochiţă, scurtă, dreaptă, de culoare bleumarin şi o pereche de adidaşi albi în picioare. Sport, dar atât de provocatoare, că îmi venea să o tăvălesc prin toate paturile pe lângă care am trecut în toate showroom-urile vizitate.

Nu mă plâng, fiindcă am ocazia să petrec cu ea fiecare clipă, dar să nu pot să pun eu mâna pe ea deloc? Dă-o dracului de treabă! Planul meu era mai greu de dus până la capăt decât îmi imaginam.

Patru ore în care o privesc fascinat cum se încruntă când se concentrează pe câte un obiect, încercând să îi găsească locul în casa mea sau când alege setul de farfurii, întrebându-mă ce culoare aş prefera.

— Nu roz, a fost răspunsul meu când m-am uitat spre o farfurie din spatele ei, făcând-o să râdă.

— Nici nu mă gândeam să merg atât de departe!

— E bine să stabilim nişte limite de la început, i-am zis, zâmbindu-i.

E atât de frumoasă, că uit de durerea de spate, doar privindu-i zâmbetul luminos. Până ne întoarcem la apartament, suntem epuizaţi şi ne dor pe amândoi picioarele de la atâta colidat prin magazine. Iar căratul celor două sute de pungi nu mă ajută prea tare.

Dar sunt mândru de mine. Am petrecut cu ea şi rochiţa ei sexy atâtea ore şi am reuşit să îmi ţin mâinile acasă, fără să o ating într-un mod indecent, aşa cum mi-am dorit în tot acest timp.

Nu cred că cineva îşi poate da seama ce tortură a fost

pentru mine să o văd alegând lenjeria de pat, iar eu să o privesc, visând-o pe ea goală printre cearşafurile alese. Să o privesc cum alege o ramă galbenă, iar eu să mă gândesc care e poza mea preferată cu ea şi să o pun în rama aceea. Totul se roteşte în jurul ei: mintea mea, corpul, dorinţele, visurile mele, dar momentan sunt forţat să stau la colţ ca un copil pedepsit. Îmi merit soarta.

Doar momentan.

Mintea mea perversă, aşa cum zice ea că o am, deja îşi pierde răbdarea după cele patru ore şi vrea mai mult. Vrea să atingă. Vrea să guste. Sunt un dependent, iar acum îmi vreau doza.

De ajuns cu „băiatul bun". Lui Sasha îi e foame.

O văd din nou în casa mea, înconjurată de toate obiectele pe care le scoate cu răbdare din pungi şi îmi dau seama că locul acesta poate fi umplut cu toate ramele şi şosetele mele, dar, dacă ea nu este aici, nu o să se simtă ca „acasă". Ea este ceea ce îmi lipseşte.

Chiar nu vede că locul ei este aici, lângă mine?

Sunt pe punctul de a-i spune şi ei ceea ce văd, dar telefonul îi sună şi consider că este un semn de la Dumnezeu, să mă oprească să spun ceva mai curând decât e cazul.

Mai are nevoie de timp să se acomodeze cu mine şi să înceapă să aibă încredere.

Nu pot să nu trag un pic cu urechea la conversaţia ei, dorindu-mi să nu vorbească cu vreun tip, cum ar fi idiotul ăla pe care nu l-am mai văzut de ceva timp, dar asta pentru că e plecat pe la mama dracu', la mă-sa, nu pentru că a dispărut de tot din peisaj. *Informaţia o am de la Radu.* Dar trebuie să mă gândesc la un plan să îl scot de tot din poveste pe idiot,

pentru că nu îl suport şi mă enervează faptul că Natalia continuă să se agaţe de el, doar ca să nu pice în braţele mele. Simt că ăsta este motivul pentru care stă cu el şi asta doar din ochii ei şi a felului în care mă priveşte atunci când inima ei preia controlul corpului. Sclipirea aceea nu am văzut-o la ea niciodată în prezenţa fraierului ăla care o urmează ca un milog, chiar dacă ştie că nu e dorit.

Nu are pic de mândrie?

Nu are, iar asta îl ajută să fie acum iubitul oficial al Nataliei, Alexandre!

Strâng din dinţi, dar revin la conversaţia pe care Natalia o are fără stânjeneală chiar lângă mine şi îmi dau seama că vorbeşte cu prietena ei, Oana. Iau punga în care mai sunt câteva obiecte pentru baie şi mă îndrept spre încăperea respectivă, oferindu-i intimitate Nataliei. După ce bag câteva lucruri prin dulapuri şi aşez prosoapele într-un sertar, găsesc în aceeaşi pungă şi una din ramele cumpărate. Mă uit la marginile ornate cu bucăţi de piatră albă, perfect şlefuită şi, trecându-mi degetul mare peste ele, ştiu că locul ei este în dormitor. Mă duc direct acolo, unde o aşez pe noptiera de lângă pat, cea în care îmi aruncam în grabă şosetele până ieri, dar care acum are încărcătorul de la telefon. Pierdut cu ochii pe ramă, îmi derulez în minte ce poze am cu Natalia prin calculator şi unde pot să printez una zilele astea.

— Stă bine acolo, dar trebuie să te gândeşti dacă o s-o loveşti din greşeală sau nu noaptea, când te întinzi după telefon.

Mă întorc pe călcâie şi o văd în cadrul uşii, rezemată cu umărul de toc.

Cât de frumos cad razele soarelui pe părul ei roşcat,

făcându-l să pară de foc…

— Locul ei este aici şi nu o să păţească nimic rău lângă mine.

Înţelege mesajul. Ştie că nu mă refer doar la ramă, iar respiraţia pare că i s-a oprit o secundă.

— Tocmai am vorbit cu Oana, schimbă ea repede subiectul, clipind de câteva ori. Trece cu Radu în seara asta pe la mine să vedem un film. Vrei să vii şi tu?

Mănânci, calule, ovăz?

— Am o idee şi mai bună, dau glas ideii care tocmai mi-a fulgerat mintea. Spune-le să vină la mine. Organizăm o petrecere de casă nouă cu pizza şi filme.

— Eşti sigur că vrei asta cu noi? Sau, dacă vrei, ai putea să mai chemi şi alte persoane…

Are o uşoară reţinere în glas, dar nu cred că altcineva ar sesiza-o. O cunosc prea bine şi ştiu că nu s-ar simţi în elementul ei dacă aş da o petrecere adevărată. La fel cum îmi cunosc prietenul şi ştiu că a fost ideea lui de a veni din nou cu iubita lui la Natalia, pentru a-mi oferi mie o nouă şansă de a petrece timpul cu ea. Atât el, cât şi Oana au propriile lor apartamente, dar ei, la două zile după ultima întrunire, vin într-o nouă vizită şi eu sunt din nou invitat. Aş mirosi de pe Marte implicarea lui Radu în povestea asta şi trebuie să îi mulţumesc prietenului meu pentru ajutor.

Aşa că zâmbesc relaxat, încercând să o liniştesc pe frumoasa din faţa mea, făcând câţiva paşi spre ea.

— Nu vreau o petrecere mare, cu idioţi care să îmi distrugă casa nouă sau lucrurile pe care tocmai le-am cumpărat. Vreau să sărbătoresc cu tine, în primul rând, pentru că m-ai ajutat mai mult decât îţi imaginezi. Iar o seară

de filme cu pizza şi nişte prieteni apropiaţi mi se pare cel mai bun mod de a o face.

Mă gândesc imediat la David şi îmi pare rău că el nu poate fi prezent în seara asta, dar momentan este plecat din ţară, luându-şi o vacanţă de câteva zile după ce a dat ultimul examen din sesiune. Omul este liber ca pasărea cerului şi momentan priorităţile lui sunt construite pe distracţie. Este cel mai matur dintre noi, mereu am ştiut asta, însă tocmai el este cel care fuge de relaţii, chiar dacă e un expert în acest domeniu, iar femeia pe care ar alege-o ar fi cea mai norocoasă.

— Cum vrei tu, aşa facem, spune vizibil mai relaxată.

— Dar, înainte de toate, noi doi avem ceva de rezolvat aici, zic şi arăt cu degetul patul mare de două persoane, iar Natalia rămâne blocată cu ochii spre locul indicat.

Încerc să nu râd, dar după două secunde completez.

— Trebuie să mă ajuţi să schimb lenjeria pe pat, pentru că nu am mai făcut asta vreodată.

Respiră uşurată, iar eu încep să râd, făcând-o să mijească ameninţătoare ochii spre mine, ştiind că am păcălit-o, însă, imediat după aceea, clatină din cap şi o văd cum mustăceşte.

Am adus-o unde am vrut: în dormitorul meu, făcând-o să râdă.

* * *

După ce am terminat de aşezat toate cele cumpărate, Natalia s-a dus la ea acasă să facă un duş şi să se liniştească puţin după ziua plină şi obositoare. Nu am insistat să mai stea la mine, pentru că ar fi fost prea mult pentru ea şi ştiam că avea nevoie de o pauză şi un pic de distanţă faţă de mine,

chiar dacă eu îmi doream contrariul. A fost o zi grea şi încărcată de tensiune, chiar dacă ne-am purtat ca doi prieteni.

Dar nevoia mea de a o simţi aproape a crescut tot mai mult cu fiecare minut petrecut lângă ea, iar după cină, nu m-am putut abţine să nu o ating pe mână sau pe umăr, făcând ca toate aceste atingeri să pară accidentale, în timp ce mă ajuta să curăţ bucătăria de cutiile de pizza goale sau de sticlele de bere consumate.

Apoi ne-am retras toţi patru în sufragerie, canapeaua mea în formă de L fiind destul de mare, dar nu îndeajuns de încăpătoare pentru o femeie frumoasă, un bărbat excitat şi încă un cuplu înflăcărat.

Radu a luat-o în braţe pe Oana şi s-au lungit pe latura mare a canapelei, forţând-o pe Naty să se refugieze lângă mine, pe latura mică, dar mai lată a piesei de mobilier. I-am mulţumit din priviri lui Radu, iar el mi-a făcut subtil cu ochiul.

Acasă la Natalia nu şi-ar fi permis să ocupe atât teritoriu, dar aici, având avantajul prieteniei dintre noi doi, a depăşit un pic limitele, pentru a o împinge pe aceasta mai aproape de mine.

Am profitat şi de ploaia surprinzător de rece de afară şi de geamul lăsat deschis pentru a se aerisi apartamentul după cina copioasă şi ţigările fumate de mine şi de Radu, şi am adus în living două pături subţiri, mai mult decorative, pe care tocmai le cumpărasem cu Natalia. I-am întins una lui Radu, aşezând-o imediat peste picioarele dezgolite ale Oanei, care pare că şi ea a fost luată pe nepregătite de valul de răcoare ce a venit odată cu ploaia neprevăzută, fiind

îmbrăcată într-o pereche de pantaloni până la genunchi şi o bluză cu mânecă scurtă, ambele dintr-un material destul de subţire.

Pare mai mult ca o seară de toamnă răcoroasă, decât o noapte de primăvară întârziată.

Cei doi se cuibăresc, chicotind şi glumind în şoaptă, în timp ce Natalia stă cu picioarele strânse lângă ea pe canapea, sub pătura pe care i-am aşezat-o cu grijă peste ele. Nici ea nu are o ţinută prea călduroasă, dar sper ca pătura să o ajute.

Filmul ne captivează de la început, fiind unul de acţiune din seria „Avengers", dar cred că a fost o alegere bună pentru a-i oferi Nataliei o atmosferă relaxantă, decât un film de dragoste care, probabil, ar fi făcut-o să se simtă inconfortabil în prezenţa mea. Filmul l-am ales toţi patru şi cred că e potrivit pentru seara asta, chiar dacă tipul ăsta, Thor, arată mult prea bine ca să se plimbe acum pe ecran prin faţa ochilor femeii mele.

— Ăsta cam seamănă cu tine, frate, zice deodată Radu, un pic amuzat, dar eu mă rezum să ridic o sprânceană, chiar dacă nu o vede din cauza luminii date, la ora asta, doar de televizorul mare, singurul rămas aprins în încăpere.

— La ce? La păr?

Ironia mea este evidentă.

— Şi la culoarea părului, zice, în timp ce ne uităm la personajul principal care tocmai şi-a tuns pletele şi arată chiar bine. Şi la tunsoare, dar mai ales la carismă.

Pufnim amândoi în râs.

— Chiar seamănă cu tine, spune Natalia, dar vorbeşte încet, de parcă i-ar fi teamă să fie auzită de cineva. E mare, la fel ca tine.

— Nu sunt atât de mare, zic, încruntându-mă la braţele foarte groase ale super-eroului.

— Nu eşti aşa masiv, dar eşti mare. Şi uneori la fel de glumeţ ca el, dar de cele mai multe ori sobru, mai ales când vine vorba de probleme serioase.

O privesc cum stă aproape lipită de umărul meu, dar cu ochii fixaţi pe ecranul televizorului, de parcă îi e frică să se uite la mine. Nimeni nu mai zice nimic, dar îi aud respiraţia, chiar dacă televizorul este dat destul de tare, pentru a imita atmosfera din cinema. Nici nu ştiu dacă ceilalţi doi au auzit-o, însă nici nu trebuie. A fost mărturisirea ei faţă de mine şi nevoia de a o avea mai aproape este de necontrolat.

— Treci în faţa mea să îţi fac un masaj, îi spun cu hotărâre, chiar dacă aproape şoptesc cuvintele. M-ai ajutat cu toate pungile şi cumpărăturile şi sunt sigur că ai umerii şi braţele obosite, îi explic când o văd că mă priveşte surprinsă de propunerea mea.

Ezită puţin, dar se mută între picioarele mele, acoperindu-se cu pătura până în talie, în timp ce eu mă poziţionez mai confortabil în spatele ei şi îmi las degetele să se piardă în părul lung şi mătăsos, dându-l pe tot spre stânga, adică spre partea unde se află cei doi musafiri.

Îi masez încet umerii încordaţi, apoi gâtul, apăsând cu degetele, ca un expert, punctele pe care le ştiu importante în a o ajuta să se relaxeze. Cu fiecare minut care trece, corpul îi devine tot mai detensionat, semn că mâinile mele fac ceea ce trebuie. Spatele îmi este rezemat de spătarul canapelei, dar încet, încet, spatele ei se lipeşte de pieptul meu, în timp ce mâinile mele îi masează cu grijă braţele. Revin la umeri şi la gâtul lung, fin, iar ea scapă un geamăt pe care abia îl aud, dar

care îmi pune sângele în mişcare mai repede decât au făcut-o atingerile mele până acum. Pieptul mi se ridică, în timp ce respir tot mai apăsat, dar observ că şi ea respiră la fel de greu şi, prin tricoul subţire pe care îl poartă acum, pot vedea sfârcurile ridicate care străpung sutienul fără burete.

Şi uite aşa se duce ultima fărâmă de răbdare şi ultimul zid de rezistenţă pe care l-am ridicat între mine şi Natalia, pentru a-mi ţine mâinile acasă. Mâinile mele sunt acasă. Aici, pe corpul ei, iar ea ştie. Simte.

Absent, dar perfect conştient, închei masajul cu mişcări tot mai lente, ce par a fi mai mult atingeri, dar corpul ei cald nu se dezlipeşte de mine, continuând să rămână lipită şi rezemată de pieptul meu.

Nici nu ştiu, cum palma mea dreaptă se aşază pe abdomenul ei, trasând cercuri în jurul buricului acoperit de tricou. Apoi, la fel de încet ca până acum, strecor degetele pe sub tricou, lipindu-mi palma de pielea ei fierbinte. Nu mă respinge. Nu cred că are puterea să o facă, aşa cum eu nu am puterea să mă opresc.

Îmi asum riscul să mă las condus de instinctul care îmi spune că nu va fugi de mine după seara asta, aşa cum m-a ameninţat acum câteva zile.

Ating relaxat pielea, venind cu buricele degetelor mai sus, simţindu-i pieptul cum se ridică şi coboară tot mai repede. Corpul ei moale este aproape întins peste mine, iar capul ei este acum rezemat de clavicula mea.

Nu mă opresc decât dacă îmi cere. Dar nu o face. Are mâinile peste coapsele mele, dar pumnii îi sunt strânşi.

Nu mă opreşte nici când mâna mea îi atinge marginea de jos a sutienului, desenând conturul cupei dantelate şi nici

când degetele îmi trec pe deasupra sânului, frecând încet sfârcul deja întărit. Trage adânc aer în piept, dar nu îi pot vedea chipul, însă respiraţia mea caldă îi atinge urechea dezgolită şi gâtul.

Cu coada ochiului mă uit spre cei doi porumbei din apropiere, dar nici nu le pot vedea chipul, fiind cu capetele spre cealaltă margine a canapelei. Le văd doar picioarele îndoite, aşa că ştiu că am parte de destulă intimitate pentru ceea ce vreau să fac mai departe.

Cu cealaltă mână, trag pătura mai sus, peste corpul Nataliei, dar stânga intră încet pe sub tricoul ei, cuprinzându-i celălalt sân încet şi trecându-mi degetul peste sfârcul la fel de întărit ca cel de la sânul pe care îl abandonez cu mâna dreaptă, pentru ca aceasta să coboare din nou peste abdomenul ei şi mai jos, trecând de buric, ajungând la nasturele pantalonilor scurţi pe care îi poartă.

Este momentul cel mai tensionat, pentru că este ultima ei şansă de a mă opri. Aştept să văd dacă opune rezistenţă când îi desfac nasturele, când trag încet de fermoar sau când degetele mele se strecoară ca un şarpe în spatele chiloţilor ei satinaţi. Dar nu o face. Îşi arcuieşte spatele când strâng cu două degete sfârcul, în timp ce mâna mea, acoperită de pătura subţire, se pierde şi mai mult în spatele lenjeriei intime, până când o ating acolo, în locul cald şi umed, aşa cum mă aşteptam să fie.

Mârâitul meu răguşit îmi scapă fără să mi-l pot controla.

— Desfă-ţi picioarele, şoptesc atât de încet, cu vocea frântă de dorinţă, încât nu ştiu dacă mă aude, dar, când picioarele ei se conformează, oferindu-mi spaţiul de care am nevoie pe sub pătura care ne acoperă momentul erotic, ştiu

că este a mea.

Îşi ridică încet şi un genunchi, iar eu am acum acces mult mai bun la ceea ce vreau să iau ca un sălbatic.

Nu ştiu cum rezist să nu rup hainele de pe ea şi să mă pierd în acel loc divin chiar aici pe canapea, de faţă cu cei doi prieteni. Nu îmi pasă dacă am spectatori, ba chiar cred că ar face totul mai interesant, dar acum nu este vorba despre mine sau despre ei, ci despre Natalia şi cât de moale se lasă în braţele mele, topindu-se sub atingerile îndrăzneţe ale degetelor care îi dezmiardă labiile umezite, apoi bumbul sensibil şi o pătrund încet în miezul fierbinte.

Geme încet, dar o aud. Şi-a întins palmele peste coapsele mele şi îmi strâng tot mai tare carnea descoperită de la marginea pantalonilor scurţi de trening, iar pelvisul începe să se mişte în ritmul pătrunderilor adânci ale degetelor mele, frecându-se încet de membrul care stă lipit de spatele ei, mai tare ca niciodată.

Îmi cobor buzele peste urechea dezgolită şi îi prind cu dinţii lobul în care este prins un cercel finuţ. Apoi îl ling şi îl sug, aşa cum aş face cu clitorisul ei dacă aş fi acum cu gura acolo.

Arunc o privire spre cei doi de pe canapea şi par foarte concentraţi la film, dar nici nu am de unde să ştiu dacă ei nu fac acelaşi lucru ca şi noi pe sub pătura care îi acoperă. Când observ că şi acolo ceva se mişcă şi îmi dau seama că spiritele s-au încins, zâmbesc în colţul gurii. Nici nu ştiu când şi-au schimbat poziţia şi Radu stă pe o parte, ţinând-o în braţe pe Oana, spatele ei fiind lipit de pieptul lui, iar fundul ei se freacă încet de pelvisul lui. Are ochii închişi, dar plăcerea este evidentă pe chipul acesteia, luminat de imaginile

colorate ale televizorului.

— Uită-te la ei, o îndemn în şoaptă pe Natalia, care îşi întoarce capul spre cei doi prieteni ai noştri. O pătrunde încet, iar ea îşi muşcă buza de jos, pentru că ar vrea să ţipe, însă nu poate. Nu ştie că îi vedem cum sunt pierduţi în momentul lor de plăcere, dar ştie că suntem aici şi asta o excită şi mai mult.

Vorbesc lângă urechea ei şi o simt cum se strânge în jurul degetelor mele din ce în ce mai des. Este aproape de orgasm şi o văd cum, la rândul ei, îşi muşcă buza de jos.

— Mă întreb cât de adânc este el în ea acum, spun încet, ştiind că imaginea o excită tot mai mult pe iubita mea. Mă întreb dacă le pasă că noi îi vedem. Mă întreb dacă nouă ne pasă că or să te audă gemând când o să îţi dai drumul în palma mea. Dă-ţi drumul, Natalia. Fă-i să aibă orgasm, auzindu-ţi sunetele mistuite de dorinţă, o îndemn, penetrând-o mai rapid cu degetele.

— Sasha… şopteşte cu vocea frântă şi îşi lasă capul pe pieptul meu, în timp ce miezul i se strânge în jurul degetelor mele, iar corpul îi devine rigid. Ah! geme mai tare şi nu îmi pasă dacă cineva o aude, important este că eu o simt eliberându-se în braţele mele, iar imagina aceasta aproape că mă face şi pe mine să îmi dau drumul.

Nu cred că o las mai mult de două secunde după ce simt că i s-a liniştit corpul, că îmi scot mâna din chiloţii ei, îmi ling degetele de sucul dulce şi, orbit de dorinţă, arunc pătura de pe noi, o trag în braţe ca pe o mireasă şi mă ridic cu ea, ducându-mă spre dormitor.

— Nu vă deranjaţi să ne salutaţi la plecare, arunc din mers celor doi şi cred că aud un „ok” amuzat din partea

prietenului meu.

Aş fi putut să le ofer cealaltă cameră disponibilă, însă noaptea asta vreau să fiu doar eu cu Natalia în apartament, iar ea să ţipe de plăcere cât de tare vrea, fără să se gândească că o aude cineva. Vreau să umble goală prin bucătărie sau purtând doar tricoul meu, în timp ce îşi bea cafeaua, liberă, ca şi când aici este locul ei, aşa cum simt prin fiecare por al corpului meu.

Capitolul 15

Lenjeria de pat norocoasă

Natalia

Închide în urma noastră uşa de la dormitor cu piciorul şi mă întinde cu uşurinţă pe patul acoperit de lenjeria nouă. Dar este deasupra mea şi buzele lui se lipesc imediat de ale mele, în timp ce şoldurile i se împing în mine, făcându-mi picioarele să se desfacă şi mai tare, până când le încolăcesc în jurul taliei lui.

Nu îmi dau seama cum poate să mă controleze cu atâta uşurinţă, cum pot să cedez sub atingerile lui atât de uşor, de parcă sunt în transă, hipnotizată de ceea ce îmi face. Nu am pic de control, dar nici nu am voinţă să opun rezistenţă. Îmi place ceea ce face. Ador ceea ce *îmi* face.

Corpul meu este ca o bucată de lut moale în mâinile lui, iar Sasha este singurul care îl cunoaşte atât de bine, care ştie ceea ce mă excită, aşa cum a făcut-o în living, determinându-mă să îi privesc pe cei doi cum şi-o trăgeau încet pe sub

pătura lor. Doar Sasha ştie ce îmi place şi sunt convinsă că nu am să mai întâlnesc un bărbat ca el. Nici nu vreau. Acum îl doresc doar pe el şi nu vreau să se oprească. *Niciodată.*

Penisul lui gros şi tare se freacă tot mai apăsat de miezul meu, dar hainele sunt între noi, până când buzele lui Sasha se desprind de ale mele şi coboară peste pieptul meu, ridicându-mi tricoul peste cap şi acaparându-mi sânii care erau acoperiţi de sutienul ce dispare în doar câteva secunde, hainele mele fiind aruncate undeva pe jos. Nevoia noastră se resimte în atingerile disperate, în rapiditatea cu care articolele de îmbrăcăminte sunt aproape sfâşiate. Tricoul lui este de asemenea aruncat pe jos, urmat de pantalonii mei scurţi şi de pantalonii lui de trening.

Rămaşi amândoi doar în chiloţi, Sasha este cel care se ridică în picioare la marginea patului şi îi dă jos, lăsându-mă să îl privesc gol în toată splendoarea lui. Dar mai ales membrul erect, care pulsează de dorinţă.

— Dă-ţi jos chiloţii, îmi şopteşte. Lent.

Ochii mei nu se dezlipesc de ai lui când îmi ridic încet fundul pentru a-mi trage în jos ultima bucată de material pe care o mai am. Dar privirea mea coboară din nou spre penisul tare pe care Sasha îl freacă lent în sus şi în jos, capul rozaliu strălucind de dorinţa care îl umezeşte. Lumina becurilor de afară este suficientă să văd toată această splendoare. Întind mâna spre el, acoperind-o pe a lui, iar Sasha îmi citeşte intenţia şi se lipeşte cu picioarele de marginea patului, dându-mi ocazia să îmi lipesc buzele de membrul apetisant.

Nu sunt o expertă în aşa ceva, dar îmi doresc să îl satisfac. Mâna lui se îndepărtează, lăsând-o doar pe a mea,

însă eu i-o aşez la loc peste degetele mele, îndemnându-l să mă ghideze, palma lui conducându-mă în sus şi în jos, în timp ce penisul brăzdat de vena groasă se pierde tot mai adânc printre buzele mele.

Sunetele răguşite pe care le scoate mă înnebunesc şi mă excită tot mai tare, dar îmi ridic privirea şi îi întâlnesc ochii care mă topesc cu dorinţa pură pe care o emană.

— Ar trebui să te opreşti, altfel termin aşa, şopteşte cu maxilarul încordat, în timp ce îl sug tot mai adânc şi mai repede, masându-l cu limba în acest timp.

— Nu vreau să mă opresc, îi spun, lingându-l de sus în jos când mâna lui de pierde printre şuviţele mele de păr, trăgând uşor. Nu vreau să te opreşti nici tu.

— Naty… la dracu'… mârâie, închizându-şi ochii şi lăsându-şi capul pe spate.

Se lasă purtat de plăcerea pe care o primeşte şi mă bucur că pot să i-o ofer. Îmi place să îl simt atât de excitat şi îmi dă un sentiment de putere, ştiind că eu sunt jos pe marginea patului, gustându-l, dar plăcerea lui depinde de cât de departe vreau eu să merg, chiar dacă este deasupra mea, în picioare.

Mă trage mai tare de păr, apucându-mi capul cu ambele mâini, în timp ce şoldurile lui se mişcă mai repede, venind în întâmpinarea mea, făcându-mă să mă înec când îl simt adânc în gâtul meu, dar reuşesc să îmi stăpânesc lacrimile ce îmi inundă ochii din cauza efortului de a-l înghiţi.

Aud cum respiraţia lui devine tot mai apăsată, pe măsură ce mişcările sunt tot mai rapide până când îl simt cum îşi revarsă lichidul cald şi sărat pe limba mea, înjurând printre dinţi şi şoptindu-mi numele cu adoraţie.

Este prima dată când fac asta, dar nu îmi e ruşine. Nu atât timp cât o fac cu cel pe care ştiu că îl iubesc atât de mult, încât îmi e frică să îmi recunosc mie, dar mai ales să îi spun şi lui, neştiind ce reacţie ar putea avea. Vreau tot ce îmi oferă acum. Azi. În noaptea asta.

Mâine poate o să dispar sau poate că o să plece el. Dar acum dau tot ce am şi iau tot ce îmi oferă. Sper ca, după această noapte, inima mea să nu sufere aşa cum a făcut-o de fiecare dată.

Gândurile mele durează o fracţiune de secundă, fiind imediat împrăştiate de gura lui care este din nou pe a mea. Sunt surprinsă că nu îl deranjează să mă sărute imediat după ceea ce am făcut, dar gestul lui îmi dă şi mai multă încredere în mine.

Mă întinde din nou pe spate, aşezându-se în genunchi la marginea patului, dar îmi îndoaie picioarele, trecându-şi unul dintre braţele groase pe sub coapsele mele şi, într-o secundă, gura lui este peste miezul umed.

Îmi arcuiesc spatele şi mă mişc în ritmul degetelor care mă pătrund, în timp ce cealaltă mână îmi găseşte sânul şi îl strânge cu palma mare. Sfârcul sensibil şi tare este asaltat şi el de degetele care îl freacă, dar limba lui şi cele două degete care mă pătrund tot mai repede sunt cele care mă aduc din nou pe culmile plăcerii atât de tare, încât văd steluţe în spatele pleoapelor strâns închise, atunci când gem tare şi îmi dau drumul.

— Dă-mi tot, Natalia, îmi ordonă cu vocea groasă. Dă-ţi drumul aşa cum îmi place, mai spune în timp ce degetele lui nu mă lasă să mă liniştesc după orgasmul puternic şi continuă să îmi lovească punctul G pe care numai el putea să

îl găsească.

Sunt din ce în ce mai aproape, iar limba lui apasă şi mai tare clitorisul extrem de sensibil, în acelaşi ritm cu degetele talentate.

Şi simt cum stomacul mi se strânge, cum corpul mi se încordează din nou şi apuc cu degetele cearşaful din jur al lenjeriei de pat norocoase, trăgând tare de el în clipa în care simt că pic într-un ocean de senzaţii explozive, de unde nu am să mai mă întorc niciodată.

— Doamne, cât te iubesc! aud undeva în depărtare vocea lui Sasha, dar, revenindu-mi încet din momentul de nedescris, îl simt încă între picioarele mele, lingându-mă de sucul dorinţei mele.

Nu ştiu cum să reacţionez la cuvintele lui, dar nici nu apuc, pentru că se ridică în picioare şi se lungeşte spre dulăpiorul de lângă pat, de unde scoate un prezervativ, pe care îl rupe cu dinţii în timp ce privirea lui o regăseşte pe a mea.

— Eşti deja excitat, remarc, privindu-i membrul la fel de tare ca mai devreme, în timp ce rulează prezervativul pe el.

— Tu nici până acum nu ţi-ai dat seama ce efect ai asupra mea? Eram deja tare când ţi-am simţit gustul pe limbă, iar felul în care îţi dai drumul aproape că mă face şi pe mine să explodez de plăcere.

Vine deasupra mea, aşezându-şi un genunchi pe marginea patului, în timp ce îl lasă pe celălalt pe podea, îmi pune un picior peste coapsa lui de pe pat, iar celălalt picior mi-l proptesc cu călcâiul în salteaua patului.

Şi mă pătrunde, adânc, tot, smulgându-mi un icnet ascuţit, aproape surprins, că mă pot simţi atât de plină şi de

bine. Iese încet, dar repetă mişcarea, aducând acelaşi val de plăcere în tot corpul meu.

— Atât de bine, spun încet, pierdută în senzaţiile pe care le simt când repetă a treia oară mişcarea, apoi menţine un ritm la fel de dur, dar mai rapid.

— Mereu este aşa între noi, Natalia. Mereu o să fie. Nu mai fugi de mine, spune, înfigându-se tot mai tare în mine, punctând fiecare propoziţie în parte.

Cuvintele lui sincere îmi aduc şi mai mulţi fiori în corpul sensibil şi, cu cât ritmul lui devine mai alert, mai apăsat, mai adânc, cu atât inima mea bate mai tare, iar sângele este mai fierbinte.

Se lasă peste mine şi mă sărută cu pasiune, iar eu îi răspund cu aceeaşi nevoie pe care o simt din partea lui, muşcându-i buza de jos, gemând tot mai tare, în timp ce degetele lui îmi strâng şi mai mult carnea de pe şold când pelvisurile noastre se lovesc din ce în ce mai repede.

Explodăm amândoi, Sasha la câteva secunde după mine, dar la fel de intens, încât pică fără vlagă peste corpul meu lipsit de orice energie şi mă las cuprinsă de întunericul din jur, epuizată să mai deschid şi ochii.

Îl simt când scapă de prezervativ, aruncându-l probabil pe jos, pentru că nu coboară din pat, dar imediat sunt lipită de pieptul lui, sărutată cu delicateţe pe buze, apoi pe obraji, pe ochii închişi, pe frunte, pe sprâncene, încet, cu drag, în timp ce degetele lui îmi dezmiardă pielea dezgolită a spatelui, acum acoperit de un cearşaf subţire.

Am cel mai dulce somn din viaţa mea de până acum.

* * *

Mirosul de cafea mă ajută să deschid ochii şi să accept

lumina care inundă camera. În jurul meu se simte şi mirosul lui Sasha, iar asta mă face să zâmbesc o clipă. Apoi îmi aduc aminte de mine, de el, de ceea ce am făcut azi-noapte şi stomacul meu este invadat de fluturi.

Dar teama este încă acolo şi am mici reţineri să mă dau jos din patul lui ca să înfrunt realitatea.

Mi-a spus că mă iubeşte, dar era într-un moment în care cuvintele lui puteau să fie şi o înjurătură, pentru că păreau să aibă acelaşi sens pierdut în intensitatea actului.

Privesc în jur şi găsesc ceasul de lângă pat care îmi arată că este puţin trecut de ora opt. Sasha nu este lângă mine, dar în locul lui este un tricou alb împăturit, de parcă a fost lăsat special pentru mine. Mă dau jos din pat şi îmbrac tricoul care abia îmi acoperă fundul gol, pornind apoi spre bucătăria de unde vine mirosul îmbietor. Şi aici este el.

Stă cu spatele spre mine, privind pe geam, şi este îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni de trening largi care îi cad lejer pe şolduri. Atât. Picioarele goale, umerii laţi şi spatele drept mă fac să înghit în sec şi cred că mă simte, pentru că se întoarce cu faţa spre mine, ţinând o cană de cafea în mână.

Ochi lui coboară de-a lungul trupului meu, de sus în jos şi înapoi pe chip, fixându-mă cu o privire pătrunzătoare.

— Cred că încă visez, zice încet, dar lăsând să îi apară un mic zâmbet în colţul gurii lui frumoase. Cafea?

Îmi arată cu capul cana roz de pe blatul de care stă acum rezemat, cu picioarele încrucişate la glezne şi soarbe calm din cana lui albastră.

Ridic o sprânceană, apropiindu-mă de el şi de cana rozalie.

— Cănile astea nu le-am luat noi ieri, nu-i aşa? întreb, oprindu-mă lângă el şi sorbind o gură din recipientul colorat ca pentru fete.

— Le-am comandat online şi mi le-a adus curierul chiar ieri după ce ne-am întors de la cumpărături.

— Te pregăteai pentru vizitele unor fete, scap cuvintele, dar imediat regret slăbiciunea mea şi gelozia pe care nu aş fi vrut să i-o arăt.

Nu e treaba mea cu cine şi-o trage. *Sau e?* Oricum, sentimentul că el a luat un set de căni pereche, gândindu-se că vrea să impresioneze o altă fată, mă cam deranjează.

— Mă pregăteam pentru vizita unei singure fete, îmi spune, coborându-şi chipul la nivelul urechii mele, simţindu-i astfel respiraţia caldă pe gât, în timp ce mă învăluie cu corpul lui mare. Singura pe care o vreau în patul meu, şopteşte, sărutându-mă pe lobul urechii. Singura pe care o vreau în casa asta, adaugă, coborându-şi buzele pe gâtul meu. Singura pe care o vreau în bucătăria asta, continuă, venind în spatele meu, lipindu-mă de pieptul lui tare, în timp ce mâna i se strecoară între coapsele mele, atingându-mă în locul intim, dar deja fierbinte. Singura pe care o vreau în viaţa mea, încheie, sărutându-mă pe gâtul pe care eu i-l ofer fără ezitare când îmi las capul într-o parte pentru a-i face loc.

Niciodată nu credeam că o să aud astfel de cuvinte din gura lui, dar nu sunt capabilă să spun mai mult decât numele acestuia, scăpat cu un geamăt când degetele lungi intră în mine.

— Sasha…

— Apleacă-te, iubito, mă îndeamnă, retrăgându-şi mâna dintre picioarele mele şi aşezând-o pe spate, pentru a mă

întinde pe blatul din faţa mea.

Las cana din mâna, simţindu-mi sânii cum ating suprafaţa răcoroasă a mobilei, dar în contrast cu căldura dintre picioarele mele. Aud când rupe un prezervativ şi, imediat după aceea, îl simt cum se freacă de miezul meu.

— Fierbinte, umedă şi al dracului de dulce, spune, în timp ce pătrunde în mine încet. Mai bună ca orice cafea, mai zice, intrând tot şi o ia de la început, pe un ritm rapid şi apăsat, în timp ce degetele i se înfig în şoldurile mele, iar eu scap geamăt după geamăt cu fiecare pătrundere dură pe care mi-o oferă.

Mă ridică de spate şi îmi întoarce capul spre el, gura lui acoperind-o pe a mea cu poftă.

Nu îmi pasă că nu m-am spălat pe dinţi şi cred că este ultima noastră grijă în clipa asta, însă simt pe limba lui cafeaua şi izul suav al tutunului dat de ţigările pe care nici nu ştiu când le fumează.

Îmi ţine bărbia cu degetele, dar apoi mă întoarce cu faţa spre el, încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui şi mă pătrunde din nou. Gura lui este peste a mea şi mă poartă spre masa din centrul încăperii, unde mă aşază cu fundul pe ea şi începe să se mişte tot mai repede în mine, făcându-mi trupul din ce în ce mai sensibil şi de receptiv la atingerile lui. Se desprinde de gura mea şi, apucându-mă de umăr, mă îndrumă să mă întind pe toată suprafaţa mesei, în timp ce mâna lui îmi frământă unul dintre sâni, pe sub tricoul ridicat deasupra pieptului, făcându-i ochii să mocnească de dorinţa care se reflectă şi într-ai mei.

Mă prind cu mâinile de marginea mesei din lemn masiv, simţind-o cum se mişcă din cauza asaltului lui Sasha, iar

corpul meu se arcuieşte şi este cel care cedează primul când este cuprins de valul de plăcere care mă izbeşte şi mă face să mă strâng tare în jurul membrului gros ce nu se opreşte. Ba chiar măreşte ritmul, în timp ce orgasmul meu vrea să se potolească. Însă Sasha nu îmi permite. Asaltul lui delicios şi puternic continuă să îmi atingă acel loc sensibil din miezul meu şi orgasmul pare că nu se mai opreşte, ba chiar se transformă din nou în acea senzaţie cutremurătoare pe care doar el a reuşit să mi-o ofere până acum.

— Aşa, Naty! Din nou! Simt cum mă strângi!

Şuieră printre dinţi şi de data asta explodez aşa cum îi place lui, jetul ţâşnind din mine şi udându-i membrul care mă mai pătrunde de câteva ori înainte de a termina şi el, eliberându-se de un răget puternic, aproape la fel de puternic ca ţipătul care îmi iese printre buzele întredeschise.

Imediat este peste mine, îmi cuprinde chipul cu mână şi mă sărută cu o pasiune cutremurătoare, care încet se transformă într-un sărut senzual şi atent.

— Cel mai bun mic dejun din viaţa mea, îmi spune cu buzele încă lipite de ale mele. ’neaţa!

Zâmbesc.

— ’neaţa, răspund, privindu-i chipul frumos de care sunt iremediabil îndrăgostită.

Mă sărută din nou, scurt, pe buze înainte de a se ridica de pe mine, ca să mă ajute să mă dau jos de pe masă. Aruncă prezervativul şi îşi ridică pantalonii de trening de pe jos, îmbrăcându-i rapid, în timp ce eu îmi trag în jos tricoul care e ca şi inexistent.

Se întoarce spre mine cu cana roz de cafea într-o mână, întinzându-mi-o, iar în cealaltă are cana lui, din care soarbe

o gură. Dar privirea lui nu se mută de pe chipul meu şi zâmbetul nu îi dispare.

— Am inaugurat dormitorul şi bucătăria. Azi sigur acoperim şi baia.

Îmi dau ochii peste cap, lovindu-l uşor peste braţ.

— Numai la sex te gândeşti?

— Cu tine, da. Mai ales când eşti îmbrăcată cu hainele mele.

Chicotesc, dar în acelaşi timp îmi amintesc că azi se întoarce Vlad în oraş şi eu i-am promis că îl aştept pe la prânz în vizită. Trebuie să vorbesc cu el, pentru că nu vreau să afle de la altcineva ceea ce s-a întâmplat cu Sasha.

Vlad este nevinovat în toată povestea asta şi merită mai mult decât să fie minţit, aşa cum merită pe cineva care să îl iubească. Iar eu am greşit din toate punctele de vedere faţă de el şi sper că nu îl voi răni prea tare cu decizia mea de a mă despărţi de el.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi ridic rapid privirea spre Sasha, care pare să îmi citească pe chip îngrijorarea, dar nu cred că vreau să îi dau bătăi de cap legate de Vlad. E bine să îi ţin departe unul de celălalt momentan.

— Am nişte treabă pe la prânz, dar cred că până atunci avem timp suficient să inaugurăm baia.

Îmi zâmbeşte, mângâindu-mi obrazul cu podul palmei.

— Pot să te ajut cu ceva la prânz?

— Nu, zic repede. Mă descurc.

— Atunci hai să mâncăm ceva şi apoi vedem cum se simt doi oameni excitaţi sub duşul ăla mare.

Îmi dă o palmă uşoară peste fund şi se întoarce spre

frigider de unde începe să scoată diferite produse.

Am emoţii legate de povestea cu Vlad, dar, dacă îi spun lui Sasha, acesta va complica şi mai mult lucrurile, făcând probabil o scenă sau chiar mi-ar interzice să mă văd cu el.

Încă sunt confuză despre ceea ce trăiesc acum cu Sasha. După tot ce s-a întâmplat azi-noapte şi acum câteva minute, aş zice că avem o relaţie, care m-ar face foarte fericită să fie luată în serios şi de el. Însă nu vreau să pun presiune şi să încep cu pretenţii care l-ar putea speria, tocmai de aceea va trebui să am o discuţie şi cu Sasha despre noi. Despre ce vrea el, de fapt, de la mine şi cum vede relaţia noastră în viitor.

Nu vreau să îmi facă promisiuni, nu mă aştept să îmi jure fidelitate azi, dar vreau să ştiu dacă o să fie şi mâine în viaţa mea sau să mă aştept ca peste două zile să îl găsesc din nou în braţele unei creţe excitate.

Capitolul 16

Una caldă, una rece

Sasha

O las să plece cu greu din apartament după încă vreo două ore de sex nebun prin baie, sub duş, mutându-ne după aceea din nou în dormitor. Apoi m-a ajutat să schimb, pentru a doua oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, lenjeria pe pat şi am ajuns la concluzia că trebuia să cumpăr vreo zece seturi, pe care cred că o să le iau chiar azi, cât timp ea termină ceea ce are de rezolvat.

Nu ştiu despre ce este vorba şi nici nu am insistat să îmi

spună, dar ceva nu mi-a plăcut pe chipul ei când mi-a spus că are planuri. Părea preocupată, iar asta încă mă macină, chiar şi la o oră după ce ea s-a dus acasă.

Arunc o privire pe geamul deschis şi mă bucur că azi avem parte de o zi normală pentru perioada asta a anului, iar căldura de afară este plăcută şi ideală pentru o plimbare. Păcat că Natalia are treabă, că aş fi scos-o la o terasă sau printr-un parc.

Mă îmbrac într-o pereche de blugi negri şi un tricou gri închis, trag în picioare şi o pereche de adidaşi negri, şi, după ce agăţ rapid cheile de la maşină, ochelarii de soare şi portofelul, ies pe uşă.

Dar mă opresc în dreptul apartamentului Nataliei şi, nu ştiu din ce motiv, inima îmi bate puţin mai tare. Nu vreau să o deranjez, fiindcă a zis că are ceva de făcut, însă aş vrea să văd dacă este ok şi dacă nu vrea totuşi să accepte invitaţia mea la o plimbare şi o serie de cumpărături de noi seturi de lenjerii de pat.

Ciocăn la uşa ei şi aud voci înăuntru. Însă imediat uşa se deschide, iar Naty mă priveşte… speriată?

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă, încercând să îşi ascundă agitaţia, dar o văd cum ţine cu mâna marginea uşii, de parcă încearcă să ascundă ceva.

Mijesc ochii, dar nu zic nimic ieşit din contextul abordării pe care o aveam în plan, chiar dacă ceva nu îmi pare în regulă.

— Mă duc până la mall să fac nişte cumpărături şi mă întrebam dacă ai chef de o gură de aer, poate mâncăm ceva la o terasă prin Herăstrău.

— A… nu pot acum.

— Naty, ai mutat paharele?

Sprâncenele mele se ridică imediat, în timp ce chipul Nataliei împietreşte. Vocea de bărbat vine din bucătăria ei şi o recunosc al dracului de bine.

Şi, uite aşa, sunt aruncat de pe norişorul meu din Rai şi cad în furia Iadului într-o singură secundă.

Îmi forţez intrarea în casă, trecând pe lângă ea şi dau nas în nas cu idiotul lumii. Vlad.

Strâng din dinţi şi încerc să nu sar la gâtul lui, dar în acelaşi timp să nu urlu la Natalia, care este evident că avea planuri cu iubitul ei, însă a omis să îmi specifice acest „mic" detaliu, preferând să îmi ascundă ceea ce avea ea de gând să facă.

— Ce mama dracului mai caută ăsta aici? o întreb, întorcându-mă spre ea, dar arătând spre fraierul care stă cu o sticlă de apă în mână.

— Sunt iubitul ei şi cred că am tot dreptul să fiu aici când mă cheamă, zice el de parcă mi-ar spune cel mai evident lucru de pe lumea asta. Întrebarea e ce cauţi tu aici şi de ce îţi permiţi să vorbeşti aşa cu Natalia?

Dar nici nu mă uit la el. Mă uit la femeia din faţa mea care nu îl corectează pe cretin.

— Iubitul tău? o întreb, făcând un pas spre ea, dar păstrând distanţa, pentru că, la cât sunt de nervos acum, mi-e frică să nu fac ravagii în jur.

— Sasha… te rog, îmi cere cu ochii moi.

— Mă rogi, ce? Să ţi-o mai trag pe ascuns, fără să ştie iubitul tău? îi arunc dur, accentuând titulatura fraierului, cu toate că devin tot mai conştient că, dintre noi trei, eu sunt cel mai mare fraier. Ce mă rogi, Natalia? Să închid ochii şi să

cred că, în sfârşit, eşti alături de mine, când de fapt tu îţi chemi iubitul oficial să ţi-o tragă şi el la nici două ore după ce am fost în tine?

Lovesc cu mâna o veioză de pe un dulap de lângă mine, trimiţând-o în perete şi făcând-o bucăţele, iar Natalia tresare speriată.

— La dracu'! urlu tare. Chiar că am fost fraierul în toată povestea asta!

— Sasha, nu este aşa…

Dar cuvintele ei rămân în aer, pentru că eu nu mai stau să le ascult. Ies pe uşă şi nici nu mai aştept să vină liftul, fiindcă fug pe scări, dorindu-mi să plec cât mai repede şi cât mai departe de ei.

Să rămână cu el. Să se spele pe cap unul cu celălalt, pentru că eu m-am săturat să mă agăţ de ea ca un disperat, iar ea să îmi întoarcă spatele de fiecare dată. Am obosit să mă lupt cu ea şi, când cred că am câştigat războiul, îmi dau seama că am pierdut tot.

Şi acum, pentru prima dată în viaţa mea, simt că doare.

I-am spus că o iubesc. I-am spus că vreau să fie singura femeie din viaţa mea, iar ea s-a aruncat, după numai câteva ore, înapoi în braţele iubitului ei. Nu însemn nimic pentru ea şi cred că e timpul să accept asta. Nu sunt pregătit încă, pentru că în momentul ăsta îmi vine să îi strâng de gât pe amândoi, dar să îi ia dracu'!

Pornesc maşina şi plec în viteză, bucurându-mă că nu e suflet de om în preajmă care să fie în pericol în faţa bolidului pe care îl conduc.

Cum a putut să îmi facă asta? Cum a putut să mă mintă în faţă şi să îmi ascundă că se vede cu iubitul ei, care mă mai

şi privea de sus, ştiind că are tot dreptul să fie acolo, lângă ea, în casa ei? Eu eram intrusul, chiar dacă credeam că, după ultimele zile, îmi câştigasem poziţia pe care mi-o doream în viaţa ei.

Dar se pare că am fost doar un obiect sexual care i-a oferit plăcere şi atât. La fel cum am făcut şi eu cu toate femeile până să o reîntâlnesc pe Natalia, însă eu nu am lăsat pe niciuna să creadă că îi voi oferi mai mult.

Până la ea.

Mă plimb fără sens pe străzile oraşului minute întregi, poate chiar ore. Nu vreau să mă întorc acolo, nu vreau să mi-o imaginez alături de ăla, în timp ce mă întorc în patul în care am dormit cu ea, crezând că este a mea. Nu vreau să o văd deloc!

Am două variante în faţă: să mă refugiez la vechiul apartament sau să mă duc câteva zile la ai mei.

* * *

— Ce ai făcut?!

Tata nu a dat vreodată în mine, dar, la cum a ridicat tonul acum, cred că o să am parte de o premieră. Eu şi sinceritatea mea stupidă din ultima perioadă… Cine dracu' m-a pus să îi spun ce am făcut cu Natalia? Nu îmi erau de ajuns discuţiile cu prietenii mei, acum am simţit nevoia să îmi împărtăşesc secretul şi cu tata, care e la un pas să mă sugrume?

Sunt în casa lor de două zile, iar el a bănuit că ceva nu este în regulă cu mine, pentru că l-am văzut atât pe el cât şi pe mama cum mă priveau cu coada ochiului sau şuşoteau pe la spatele meu, comentând tăcerea mea suspicioasă, dar şi chipul plouat. Aşa că azi m-a chemat pe la el la birou pentru

a mă trage de limbă aici, unde nu ne poate auzi mama şi cred că e mai bine aşa, pentru că aici nu poate să facă o premieră din a da în mine.

Sper…

Se ridică de pe scaunul din spatele biroului lui masiv şi pare mai impozant ca niciodată, mai ales că eu mă fac mic pe scaunul din faţa sa şi îmi frec ceafa cu palma, neştiind pe unde să mai scot cămaşa.

Oftez. E prea târziu să îi spun că toată povestea mea este o glumă, dar acum chiar mă bucur că nu i-am dat toate detaliile picante. I-am spus doar că m-am culcat cu ea. Unde, când, cum i-am vorbit după prima noastră întâlnire sau ce i-am mai făcut după aceea, toate acestea sunt detalii care l-ar face pe tata, deja nervos, să mă trimită în Siberia, unde mă ameninţa că mă exilează când eram mic şi făceam prostii.

Îşi trece o mână peste faţă, respirând adânc şi asta o văd cu coada ochiului, pentru că încă mi-e teamă să mă uit la el, dar, într-un final, îmi fac curaj să îl privesc şi văd pe chipul lui un amalgam de emoţii: nervi, panică, dar şi dezamăgire. Iar asta, ultima, mă deranjează cel mai tare.

Am pierdut-o pe Natalia, acum îmi pierd şi tatăl?

Se prăbuşeşte în scaunul lui masiv şi apasă pe butonul telefonului care îi face imediat legătura cu secretara sa.

— Anulează-mi următoarea întâlnire şi nu mă deranja cu niciun apel până te anunţ eu.

— Am înţeles, domnule, se aude vocea femeii de la capătul celălalt al firului.

Acum mă aştept la ce e mai rău.

Se lasă pe spătarul scaunului, punându-şi coatele pe marginea acestuia şi mă priveşte serios, de parcă i-am spus

că am ucis pe cineva şi vreau să mă ajute să îngrop cadavrul. Dar ştiu că, pentru el şi pentru ceilalţi din familiile noastre, aşa pare.

— Marushea o să mă omoare, spune încet. Apoi Cătălin o să mă pârlească pe grătarul lui nou, iar Carina o să se bucure de spectacol, savurând un prosecco rece, cel mai probabil.

— Mda… acelaşi scenariu am zis că o să mă aştepte şi pe mine. Nu văd de ce te-ar ataca pe tine, că nu tu m-ai pus în pat cu ea.

— Eu te-am crescut. Îmi spune apăsat, dar nu ridică tonul, ceea ce e un semn rău, pentru că prefer să ţipe şi să se elibereze de nervi, decât să fie supărat pe mine.

Nu îmi place când e supărat pe mine, nici el şi nici mama, pentru că amândoi înseamnă prea mult pentru mine, iar fericirea lor este foarte importantă. Am fost mereu uniţi şi nu vreau să îi dezamăgesc, însă la treaba cu femeile m-am lăsat dus de val prea tare şi acum m-am izbit de cea mai mare stâncă, fiind posibil ca ei să suporte consecinţele alături de mine. Sper ca ce s-a întâmplat între mine şi Natalia să nu afecteze prietenia părinţilor noştri…

— Ea cum este? E fericită cu tine? Aveţi o relaţie? Îi eşti fidel? Mai exact, ce se întâmplă?

Trag adânc aer în piept şi încep să turui ca o moară stricată:

— Ne-am tras-o de câteva ori…

— Dacă vorbeşti cu „ne-am tras-o”, nu prevăd să fie o poveste fericită, mă întrerupe tăios.

Tata e un tip foarte atent la vocabular şi acum e vizibil deranjat de exprimarea mea lipsită de culoare. Buzele mi se

strâng într-o linie subţire şi o iau de la capăt:

— Ne-am culcat de câteva ori. Este ceva între noi, o atracţie puternică, dar sunt şi sentimente. Ştiu sigur asta. Doar că ea cred că tot nu are încredere în mine şi nu vrea o relaţie. Cel puţin nu cu mine, adaug cu amărăciune, amintindu-mi de iubitul ei cu faţă de măscărici, dar la care m-am gândit bine zilele astea şi mi-am dat seama că el nu are nicio şansă să o facă să se simtă aşa cum o fac eu.

În aceste zile, am trecut ca o femeie capricioasă prin toate stările de după o despărţire. Pentru că am simţit în acea zi că m-a părăsit sau că m-a înşelat. Doar că timpul petrecut departe de ei m-a făcut să îmi dau seama că Vlad nu o să fie niciodată suficient pentru o femeie ca Natalia. Ea este o comoară, dar niciodată nu ar răni pe cel de alături şi nu ar concepe să fie infidelă bărbatului pe care îl iubeşte. Însă a făcut-o cu Vlad, iar asta mi-a dat un plus de încredere, că el nu înseamnă pentru ea atât de mult pe cât am crezut când i-am văzut din nou împreună. Pe mine mă iubeşte şi nu m-ar înşela niciodată, mai ales după ceea ce se întâmplase între noi.

— O să o iei de soţie! îmi spune tata ca un ordin, trezindu-mă din gândurile mele.

— Asta şi vreau! răspund hotărât.

— Serios? vocea lui e brusc surprinsă, iar sprânceana ridicată nu îmi scapă.

Nu îi prea vine să creadă că vreau asta.

Ridic din umeri.

— Mi-a dat lumea peste cap şi nu mai văd altă femeie în afară de ea. Şi astfel sunt din clipa în care am revăzut-o prima dată după ani de zile.

Din nou mă abţin să îi dau detaliile picante ale acelei întâlniri.

Chipul tatii se mai relaxează puţin, însă cuta de pe frunte nu îi dispare, la fel ca îngrijorarea pe care o simt în glasul lui când îmi vorbeşte:

— Sasha… Aici nu vorbim despre orice femeie, ci despre Natalia. Las la o parte pe toată lumea care ar vrea sau nu să te toace, dar eu o iubesc pe fata asta ca pe propria fiică. Am glumit toată viaţa pe seama voastră şi chiar mi-am dorit ca voi să formaţi într-o zi un cuplu, însă timpul v-a separat drumurile şi v-a conturat personalităţi total diferite. Ea este o fată cuminte, atentă, respectuoasă, silitoare şi fidelă, iar tu eşti… face o pauză să îşi găsească cuvintele. Eşti mai rău decât taică-său înainte să o cunoască pe Carina, îmi zice direct. Tu eşti liber, iresponsabil şi lipsit de orice experienţă legată de relaţii cu femei care să depăşească o noapte!

— Asta e un mod foarte subtil de a spune că sunt un afemeiat, zic bosumflat.

— Şi un răsfăţat pe lângă asta, adaugă el, ignorându-mi comentariul. Eşti fiul meu şi te iubesc mai mult ca pe oricine de pe lumea asta, dar, dacă vrei să îţi fiu aliat în războiul pe care o să îl ai cu Cătălin, şi asta dacă Naty îţi oferă o şansă, vreau să mă convingi că meriţi să fii în viaţa ei.

Oftez, dar el mijeşte ochii şi privirea i se mută spre un colţ al biroului spaţios şi străbătut de razele soarelui.

— Ştii povestea pe care am trăit-o alături de mama ta şi primul ei soţ, spune cu privirea pierdută spre un loc de unde pare că îşi trage amintirile. M-am îndrăgostit de ea din prima clipă în care am văzut-o, dar nu am fost convins de sentimentele mele, aşa că nu m-am băgat între ea şi Paul. De

fapt, nu am fost convins că eu aş face o treabă mai bună decât el. În ciuda problemelor pe care el le avea, ştiam că o poate face mult mai fericită decât aş fi făcut-o eu, pentru că nu eram pregătit să mă dedic cu totul ei. Am ştiut asta, chiar dacă nu mi-am recunoscut-o niciodată, aşa că am păstrat distanţa. Până când nu am mai putut. Dacă Paul nu ar fi murit, crezi că eu aş fi fost acum cu mama ta?

Mă încrunt, gândindu-mă la întrebarea lui grea.

— Nu cred.

— De ce?

— Ai spus că o făcea fericită. Probabil că nu s-ar fi uitat la tine altfel decât ca la un prieten de-al soţului ei.

— Corect. Şi de aceea am păstrat distanţa ani de zile, pentru că era mai bine pentru mine, dar şi pentru ea, crezând-o mai fericită alături de el, decât alături de mine. Dar adevărul este că, în ziua nunţii lor, mi-am dat seama că am făcut cea mai mare greşeală şi că nu trebuia să ies din peisaj. Apoi am tot aşteptat cel mai mic semn că el nu e bun pentru ea, ca să intervin. Cu fiecare zi care trecea, eram tot mai convins că o pot face mai fericită decât el şi că ea poate să iubească mai mult decât o vedeam că îl iubeşte pe Paul. Dar am ascuns aceste sentimente ani de zile, poate chiar şi după ce el a murit, pentru că am vrut să fiu cu adevărat convins de ceea ce pot face pentru ea. Nu era loc de „cred că pot", „poate că „sau „e posibil să". Trebuia să fiu sigur că pasul pe care îl făceam spre ea era cel mai bun pentru fericirea ei, a noastră şi că nu voi mai da înapoi.

Face o pauză şi îmi dau seama că undeva pe parcurs şi-a mutat privirea serioasă asupra mea.

— Aşa că vreau să laşi gelozia la o parte, că ai văzut-o cu

tipul ăla care încă este prietenul ei sau orgoliul că este prima femeie care nu te vrea de iubit, aşa cum fac toate naivele pe care le-ai cucerit până acum. Vreau să îmi spui: de ce eşti tu cel mai bun pentru ea? De ce eşti mai bun ca altul?

— Pentru că o iubesc, răspund fără ezitare.

— Asta e posesivitate, mai ales că ea nu vrea să fie cu tine, răspunde pe un ton indiferent.

— Pentru că o cunosc mai bine ca oricine, insist din nou.

— Sunt sigur că nu este o enigmă. În comparaţie cu tine, Natalia este ca o carte deschisă.

Deja încep să îmi simt sângele cum fierbe. Inima mea bate tare, dar îmi dau seama că nu trebuie să găsesc răspunsul corect pentru el, ci răspunsul corect pentru mine. De ce sunt mai bun ca altul pentru ea, dar, mai bine spus, de ce sunt eu cel potrivit? De ce eu? Este minunată, o ador şi sunt nebun după ea, dar oare îi sunt suficient? Poate că nu, dar sunt sigur că îmi doresc asta.

Privirea mea se pierde spre un colţul alb al biroului.

— Vreau să îi dovedesc în fiecare zi că sunt suficient de bun pentru ea, îi şoptesc. Nu am de gând să îmi sacrific zilele, privind-o cum încearcă să fie fericită cu altcineva, când ştiu sigur că pot face o treabă mai bună ca toţi ceilalţi la un loc. Cu mine nu trebuie să încerce să fie fericită, cu mine o să fie fericită!

Nu îmi dau seama când tonul meu a devenit atât de hotărât, iar privirea mea pătrunzătoare este acum aţintită asupra tatălui meu, care se uită la mine cu un zâmbet în colţul gurii.

— Ăsta este sângele de rus, îmi spune cu încredere. Nu e de ajuns să ştii că iubeşti; trebuie să fii convins că poţi duce

lupta până la capăt, de dragul persoanei iubite.

Capitolul 17

Lupta finală

Natalia

De trei zile bat la uşa lui, dar nu răspunde nimeni. L-am rănit şi inevitabilul s-a produs. A plecat. Doar că nu s-a întâmplat din cauza lui, ci din cauza mea.

De trei zile sufletul meu pierde câte o bucată prin colţurile apartamentului, după ce lovesc din oră în oră cu pumnii în uşa lui încuiată.

Niciun răspuns.

Telefonul este la fel de inutil, pentru că nici acolo nu reuşesc să dau de el, fiind închis aproape de fiecare dată, iar, atunci când sună, nu îmi răspunde deloc.

Oana îmi spune că Radu nu a mai vorbit cu Sasha din noaptea în care au fost cu noi, dar i-ar fi răspuns la un mesaj cu un text scurt în care îi cerea prietenului său să îl lase în pace că e ocupat.

Nu ştiu unde e, ce face şi, în toată disperarea mea, nu pot să nu mă gândesc că şi-a găsit alintarea în braţele unei alte fete dornice de atingerile rusului, aşa cum era creaţa de la petrecerea aia nenorocită. Imaginea îmi face stomacul să se întoarcă pe dos şi inima să fie străpunsă de spini dureroşi.

E numai vina mea şi îmi merit soarta. El s-a purtat frumos şi, analizând fiecare gest şi fiecare privire, ştiu că a fost sincer cu mine. Mă voia aproape, mă dorea şi chiar

râvnea să fie cu mine. A îndurat ore întregi de cumpărături enervante, doar ca să îmi facă pe plac. Şi ceva din sufletul meu îmi spune că m-a lăsat să îi aranjez casa doar ca să îmi placă şi mie acel loc. Aşa cum în casa părinţilor se simţea amprenta mamei lui, aşa a vrut şi el să simtă amprenta mea în casa lui nouă.

Mi-a spus că mă iubeşte, dar eu am dat vina pe repriza de sex incendiară.

Dar dacă el a vorbit sincer?

Sasha nu spune astfel de cuvinte, decât dacă le spune din suflet.

Iar eu m-am făcut că nu aud, i-am tratat cu indiferenţă gesturile, oricât de mărunte au fost, şi l-am minţit.

Trebuia să îi spun care este de fapt relaţia mea cu Vlad. Trebuia să îi spun că acesta urma să vină la mine, iar eu voiam doar să închei relaţia şi-aşa platonică, pe care o aveam doar ca scut împotriva lui. Trebuia să spun multe, dar l-am lăsat să plece, chiar dacă era de părere că sunt în apartamentul meu cu iubitul şi că, probabil, urma să ne iubim ca doi nebuni.

Îmi trec mâinile prin păr şi las lacrimile să se prelingă pe obrajii mei, simţindu-mă epuizată. Mă preling cu spatele pe peretele de lângă uşa lui pentru a nu ştiu câta oară în ultimele zile şi stau în fund, pe gresia rece a holului, minute lungi. Am făcut asta atât de des de când a plecat, încât cred că bucata de gresie pe care stau acum o să devină locul meu de refugiu.

Trece o vecină, se uită ciudat la mine şi mă rog să nu se oprească şi să mă întrebe de vorbă, dar o face. Normal că o face, doar mă ştie şi curiozitatea ei este prea mare.

— Draga mea, eşti bine?

Vocea ei pare îngrijorată, dar eu stau cu capul rezemat de braţele puse pe genunchi şi nu vreau să mă uit la ea. Femeia poate că are cele mai bune intenţii, dar acum nu am nevoie de grija nimănui. Vreau să fiu lăsată în pace de toată lumea, mai puţin de Sasha.

— Da, da, spun cu vocea răguşită de la plâns, fără să îmi ridic capul. Aştept pe cineva.

Flutur o mână, sperând că gestul nepoliticos o să o facă să plece.

— Bine, zice încet. O zi bună!

— La revedere, zic scurt şi sunt atentă la paşii care se îndepărtează până la liftul ce se închide.

Dar apoi aud din nou paşii apropiindu-se şi oftez când aceasta se opreşte lângă mine. Ce mai vrea acum?

— Ce dracu' faci pe jos, pe gresia asta rece?

Inima mi se opreşte şi tot corpul îmi tresare când îmi dau seama că vocea groasă şi furioasă nu este a femeii de mai devreme, ci a lui.

Sasha.

Îmi ridic brusc chipul spre corpul mare şi impozant care stă la un pas de mine, privindu-mă încruntat.

E superb şi când e supărat. Ochii lui sclipesc, iar cearcănele subtile mă fac să mă simt şi mai vinovată.

Dar poate că nu e obosit din cauza mea, ci a altei tipe care l-a consolat în zilele astea.

— Te aşteptam, spun încet, ridicându-mă cu greu de jos. Trebuie să vorbim, adaug mai mult ca o rugăminte.

— Am nişte treabă acum. Vorbim mai târziu.

Vrea să treacă pe lângă mine şi să intre în casă, dar îl

opresc când bagă cheia în yală, punându-mi mâna pe braţul lui.

— Sasha, te rog…

Dar privirea îi coboară spre palma mea care îl atinge şi îmi dau seama că îl deranjează. Retrag repede mâna de parcă mă arde, dar de fapt simt că pe el îl arde.

Nu mai suportă nici măcar să îl ating.

— Natalia, chiar am ceva urgent de rezolvat. Du-te să mai pierzi timpul cu iubitul tău până atunci. Măcar de data asta nu mai e nevoie să mă minţi.

Răutatea cuvintelor îmi lovesc sufletul atât de tare, încât lacrimile îmi umezesc imediat ochii. Pleoapele lui se strâng şi oftează.

— Vin la tine într-o jumătate de oră, îmi spune cu glasul stins, în timp ce mâna lui este încă pe cheia din yală.

— Ok, accept încet şi mă dau un pas în spate, privindu-l cum intră în apartament şi închide uşa după el.

Din nou rămân singură pe holul trist şi mă întorc cu greu spre apartamentul meu unde mă uit direct la ceas.

Unsprezece fără un sfert.

Azi aveam un examen de la zece. Presupun că este prima mea restanţă, dar nici nu îmi pasă. Nu pot să mă gândesc decât la Sasha şi la faptul că revederea cu el mi-a confirmat faptul că nu mai vrea să aibă de-a face cu mine.

Mă doare să mă gândesc că ar fi putut să fie consolat de o altă fată care l-ar fi făcut să se simtă bine în braţele ei, care l-ar fi apreciat aşa cum eu nu am făcut-o, care ar fi făcut duş cu el, pentru că mirosea atât de frumos când a trecut pe lângă mine. Avea tot dreptul să se ducă la alta, fiindcă eu sunt cea care primise în casă un alt bărbat după noaptea

petrecută împreună, chiar dacă Vlad nici măcar nu mă sărutase de când ajunsese, pentru că nu îl lăsasem să o facă.

Oftez şi mă uit din nou la ceas. Unsprezece fără zece.

Îmi pierd minţile.

Cea mai lungă jumătate de oră din viaţa mea trece agonizant de greu. Fiecare minut pare petrecut în Iad, chiar dacă casa mea era până de curând colţul meu de Paradis.

La unsprezece şi un sfert e încă liniște. Şi mai trece un minut şi încă unul şi el nu vine.

Încep să cred că nu mai vine deloc, ba chiar e posibil să fi plecat din nou de acasă, să nu îl mai deranjez.

Îmi torn un pahar cu apă, sperând ca lichidul să îmi liniştească bătăile inimii şi să îmi oprească lacrimile care îmi umezesc din nou ochii. Dar pulsul explodează când aud un ciocănit în uşă.

Fug spre intrare şi deschid imediat uşa, simţindu-mi corpul mult mai uşor când, în faţa mea, este el.

Nu a plecat.

Îi fac loc să intre şi înaintează câţiva paşi, oprindu-se în mijlocul sufrageriei, cu braţele groase încrucişate peste piept.

Se vede că aşteaptă să vorbesc prima, aşa că îmi dreg glasul, încercând să găsesc cuvintele potrivite.

— Înţeleg că nu mai vrei să mă vezi şi am să accept acest lucru. Te-am minţit şi nu trebuia să îţi ascund că Vlad urma să vină la mine.

— Nu vreau să îi aud numele, şuieră printre dinţi.

Închid ochii, respirând adânc înainte de a continua.

— Relaţia mea cu el nu este aşa cum îţi imaginezi…

— M-ai chemat aici ca să îmi vorbeşti despre el? mă

întrerupă nervos.

— Da, pentru că vreau să te fac să înţelegi.

— Ce? Că m-ai minţit, când de fapt venea iubitul tău în vizită?

— Nu este iubitul meu!

Dar el ridică imediat o sprânceană ironic.

— Relaţia noastră era aproape platonică. Nu ne-am culcat niciodată împreună şi săruturile noastre au fost din ce în ce mai caste!

— Dumnezeule… şuieră tot mai nervos, trecându-şi o mână prin păr şi privind spre orice alt loc în afară de mine.

— Nu am contramandat vizita lui, pentru că voiam să vorbesc cu el şi să pun punct relaţiei, făcând-o faţă în faţă. Nu mi-a greşit cu nimic şi m-am simţit datoare să audă de la mine despre ceea ce se întâmpla între noi doi. Mi-a fost un prieten bun în tot acest timp, dar nu un iubit.

Ochii lui s-au întors din nou spre mine, dar privirea îi este la fel de supărată, în timp ce a mea coboară vinovată spre degetele de la mâinile care mi se freacă agitate.

— Am vrut să ştii lucrurile astea înainte de a dispărea din nou din viaţa mea… adaug încet.

— De ce aş face asta? mă întrerupe din nou.

Clipesc încurcată de întrebarea lui şi mă uit spre chipul lui rece.

— Sunt sigură că nu mai vrei să ai de-a face cu mine şi, chiar dacă nu o să mai fie nimic între noi, nu vreau să mă urăşti.

— Ce onorabil din partea ta, pufăie nervos.

— Poftim?

Nu am vrut să îl supăr şi mai tare, dar se pare că, orice

aş spune, nu reuşesc să îl îndulcesc.

— Ce onorabilă eşti tu să te dai frumos la o parte şi să te porţi ca o victimă rănită de propria greşeală. Eu aş putea să zic „ok, am înţeles, lăsăm loc de salutări politicoase pe holul blocului sau dacă ne întâlnim în lift", poate chiar o să mă întorc la vechiul apartament ca să nu fim nevoiţi să mai dăm vreodată cu ochii unul de celălalt, tu să mai regreţi câteva zile, poate chiar săptămâni ceea ce s-a întâmplat, dar, după un timp, să reuşeşti să dormi noaptea liniştită. Iar într-o zi să te văd din nou cu vreun fraier de mână, care nu ştie cum să îţi intre mai repede în chiloţi, pentru că nu toţi sunt la fel de permisivi şi dornici de o relaţie platonică ca Vlăduţ-puţă-de-maimuţă.

Mă încrunt.

Yach!

— Dar nu o să fac asta. Nu o să te las să scapi aşa uşor, pentru că nimeni nu o să mai pună mâna pe tine, în afară de mine.

Rămân blocată, având nevoie de câteva secunde să procesez cuvintele lui.

Ce vrea să spună?

— Da, am încă o grămadă de draci că m-ai minţit, când puteai să îmi spui că trebuie să te vezi cu ăla sa îi dai papucii. Nu mi-ar fi plăcut să te ştiu lângă el, dar aş fi ştiut că, după aceea, ai fi venit la mine şi nu te-aş mai fi lăsat să pleci. Da, încă îmi vine să te strâng de gât, fiindcă nu mai ştiu ce să fac să vezi că eu nu te-am minţit vreodată şi mi-am pus în faţa ta toate cărţile, doar ca să înţelegi că eşti singura femeie pe care o vreau în viaţa mea!

Tonul lui încearcă să fie calm, dar e mai mult apăsat, ca

şi când vorbeşte unei idioate şi, pentru o clipă, chiar îmi dau seama că aşa este. El mi-a spus toate aceste lucruri în ultimele zile, dar eu am găsit imediat explicaţii false sau am preferat să le ignor.

— Te iubesc! aproape urlă la mine. Poţi măcar asta să crezi?

Dar nu mă lasă să răspund, fiind prea nervos să se oprească din vorbit, iar eu prea şocată să îl întrerup. Face un pas, doi spre mine, oprindu-se la câţiva centimetri de chipul meu.

— Aşa că e timpul să îţi iasă din gând ideea că eu o să mai dispar din peisaj, iubire, zice printre dinţi ameninţător. Pentru că de data asta nu te mai las. Eşti a mea.

Nu ştiu dacă să fiu fericită sau să îmi fie frică.

Înghit în sec, încercând să îmi dau seama cum trebuie să reacţionez, dar nu apuc, pentru că mă prinde de ceafa şi mă trage spre el, lipindu-şi imediat buzele de ale mele.

Sunt complet ameţită şi nu ştiu ce mi se întâmplă, dar ştiu că îmi scapă un geamăt dulce când limba lui îmi invadează gura autoritar şi mă lipeşte de pieptul tare, ţinându-mă prizonieră cu palma mare lipită de talia mea.

Milioane de fiori îmi străbat corpul care se lasă moale în îmbrăţişarea lui pătimaşă, dorindu-mi să mă contopesc cu el cu fiecare centimetru din piele, în timp ce degetele mele îi strâng carnea pe de spate.

Nu vreau să se mai dezlipească de mine, dar o face după un timp, lipindu-şi fruntea de a mea şi oftează. Rămânem aşa fără să vorbim, dar totuşi o fac.

— Te iubesc, mărturisesc încet, fără să îmi dezlipesc fruntea de a lui. Te-am iubit de când eram mici, dar tu nu

aveai cum să vezi asta. Am plecat cu ai mei, sperând că sentimentele mele de adolescentă vor dispărea. Dar nu a fost aşa. Ai fost un nemernic, dar un nemernic irezistibil şi, oricâtă distanţă aş pune între noi şi oricât m-am luptat cu mine şi cu tine, inima mea mereu te-a vrut aproape.

Îşi mută palma de pe ceafa mea, spre obraz, ridicându-mi privirea spre el.

Chipul îi este mult mai calm, iar ochii emană dorinţa care îmi face corpul să vibreze de fiecare dată.

— Spune-mi că eşti a mea, îmi cere, iar eu nu ezit să răspund.

— Sunt a ta.

— Spune-mi că nu mai mă minţi.

— Promit să fiu sinceră mereu.

— Spune-mi că nu o să te mai ascunzi de mine.

— Nu o să mai mă ascund.

— Spune-mi ce simţi.

— Te iubesc.

— Acum spune-mi că te muţi cu mine.

— Mă mut… Poftim?!

Ok, asta m-a luat pe nepregătite.

— În primul rând, nu am de gând să te mai las singură nicio clipă, zice serios. În al doilea rând, ştim amândoi că acolo este locul tău. Nu am adus nimic personal până acum, pentru că nu voiam să fie casa mea, ci casa noastră. Să o colorăm şi să o amenajăm aşa cum vrem amândoi, dar, mai ales, aşa cum îţi place şi ţie.

Zâmbesc, bănuielile mele primindu-şi confirmarea.

— M-ai păcălit.

— Doar pentru că am crezut în noi. Ştiam că locul tău

este lângă mine, dar aşteptam să realizezi şi tu asta.

— Am realizat, dar mi-a fost frică să îmi recunosc sentimentele.

— Ţi-a fost teamă că o să te rănesc.

Vreau să îmi cobor privirea, dar el nu mă lasă.

— Ştim amândoi că nu sunt un sfânt şi că ţi-am greşit al dracului de mult. Nu am mai avut niciodată o relaţie serioasă şi nu ştiu dacă trebuie să fac ceva în plus faţă de ce îmi dictează inima. Vreau să te iubesc şi să te fac fericită, aşa cum niciun alt bărbat nu o poate face. Vreau să mă trezesc lângă tine în fiecare zi după ce ai dormit goală în braţele mele, cu pielea încă roşie de la sărutările mele fierbinţi.

Mă sărută suav pe buze, apoi continuă.

— Am fost un nenorocit şi poate că o să mai fiu, dar nu cu tine. Tu vei fi singura femeie din viaţa mea şi scopul meu va fi să te fac fericită în fiecare zi.

De data asta, eu sunt cea care se ridică pe vârfuri şi îşi lipeşte buzele de gura lui, transferând toată iubirea mea în sărutul pe care i-l ofer. Lipindu-şi palmele de fundul meu, mă ridică în braţe, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui, lăsându-l să mă poarte spre dormitor.

Mă aşază cu grijă pe pat, dar nevoia mea de el este prea mare, aşa că prind repede de tricoul de pe trupul său, ajutându-l să scape de el.

— Mi-ai lipsit, şoptesc, regăsindu-i buzele cărnoase şi moi.

— Şi tu mie, iubire!

Hainele dispar în câteva secunde, iar el este imediat între picioarele mele, intrând adânc cu membrul gros care mă face să icnesc tare. Atingerile noastre sunt pline de

dorinţă şi gemetele tot mai zgomotoase cu fiecare pătrundere puternică. Şoldurile lui se rotesc ameţitor, iar eu vin în întâmpinarea lui de fiecare dată, tot mai repede, împingându-l cu palmele aşezate pe fesele încordate.

Este superb, masculin, impozant, iar eu îl iubesc atât de tare, încât nici nu ştiu când aruncă prezervativul după ce orgasmul puternic ne loveşte pe amândoi în acelaşi timp, însă la câteva minute după aceea este din nou între picioarele mele, făcând minuni cu gura aceea păcătoasă.

Ne potolim după ore întregi de pasiune, ştiind că trebuie să ajungem prin bucătărie, pentru că niciunul dintre noi nu a apucat să mănânce de dimineaţă.

La masa din bucătărie mă aşază în poala lui, iar eu chicotesc, simţindu-l deja pe jumătate excitat prin boxerii pe care îi poartă.

Şi doar atât are pe el.

— O să aduc şi eu trolerul meu să putem căra mai uşor lucrurile tale, zice muşcând din felia de pizza comandată, fiind deja trecut de prânz.

— Azi? întreb un pic surprinsă.

— Ai altă treabă?

— Nu… dar am crezut că vrei să mai aşteptăm.

— Ce să mai aştept? Vreo pandemie care să mă ajute legal să grăbesc mutatul tău?

Încep să râd, mai ales că tonul lui este foarte serios.

— Doar că, după ce te instalezi în casa noastră, trebuie să mai mergem undeva. De fapt, în două locuri.

Mă întorc cu corpul mai bine spre el, acordându-i atenţia necesară.

— După ce ne liniştim cu mutatul, dăm o fugă în Tokyo.

— Tokyo? întreb surprinsă, dar extrem de încântată.

— Vreau să îţi arăt ceva acolo, mai ales că ai spus că e locul unde ai avut vacanţa preferată din cele pe care le-am vizitat împreună. Dar tu să îmi spui dacă vrei să mergem în altă parte.

— Nu! E perfect! Chiar vreau să mai mergem acolo împreună!

Îl sărut entuziasmată pe buze de câteva ori, făcându-l să chicotească.

— Ai zis două locuri, îmi reamintesc eu.

— Da, răspunde, ezitând să continue. Mergem în Tokyo după ce o să ies din spital.

Inima mi se strânge, iar corpul îmi paralizează.

— Pentru că primul loc pe ordinea de zi este să mergem la ai tăi să vorbesc cu Cătălin, iar taică-tu o să mă bată de o să mă bage în spital. Apoi putem merge şi în Tokyo.

Îl lovesc cu pumnul în umăr, extrem de nervoasă pe gluma lui proastă.

— M-ai speriat de moarte!

Dar el râde şi îmi prinde braţele, lipindu-se cu buzele de clavicula mea. Mă topeşte într-o secundă.

— Eu doar te pregătesc pentru ce e mai rău, iubita mea. Tata zice că o să ajungă alături de mine pe noul grătar al lui Cătălin, în timp ce maică-ta o să stea relaxată şi o să privească. Aşa că hai să ne bucurăm de zilele care ne-au mai rămas.

Râd la gluma lui, în timp ce savurez senzaţia buzelor umede ce se plimbă pe pielea mea, spre sâni.

— Noroc că mama e de partea ta, şoptesc, iar el se opreşte brusc.

— E de partea mea? își ridică imediat capul, uimit de declarație, dar și cu speranță în ochi.

— Și-a dat seama că ceva se întâmplă între noi de când ne-a văzut împreună la mica lor petrecere. Ea a avut încredere în tine de la început.

— E bine că cineva a avut… mă înțeapă cu vorbele, dar eu scot limba la el, strâmbându-mă, și apoi îl sărut rapid.

— Stai! Ai zis cumva că tatăl tău știe despre noi?

Zâmbește la momentul meu de panică.

— Tu unde crezi că am fost zilele astea? La curve?

Tac, pentru că mă simt vinovată din cauza gândurilor mele.

— Chiar ai crezut asta? mă întreabă uimit și în același timp, deranjat. Wow, dar tu chiar ai o părere proastă despre mine!

— Iartă-mă… Eram geloasă pe posibilitatea asta, dar aveai tot dreptul să te duci la alta.

— Nu, nu aveam dreptul. Din clipa în care am fost cu tine în pat prima dată, am renunțat la dreptul de a mai fi cu o altă femeie. Am greșit cu creața aia la petrecere, dar nu m-aș mai aventura în brațele alteia, oricât de tare m-ai răni.

— Nu am să fac asta.

— Știu. Am încredere în tine.

Îl sărut apăsat, dar revin la subiect.

— Și ce a zis tatăl tău când a aflat de noi?

— M-a ajutat să văd lucrurile mai clar și mi-a zis că o să îmi fie alături în confruntarea cu Cătălin.

— De ce toată lumea crede că tata e un căpcăun? Are prieteni mult mai răi și mai periculoși, iar el este, în sinea lui, un romantic.

— Sunt curios cât de romantic o să fie dacă află că, după ce i-am tras-o fiicei lui dragi, i-am propus acesteia să îşi cheme şi prietena.

— Dar tu eşti nebun să îi dai toate aceste detalii? îl întreb, făcând ochii mari.

— Normal că nu! Nici tata nu le ştie, stai liniştită.

Răsuflu uşurată.

— Sper să nu stau prea mult în spital, că vreau după aceea să fugim în vacanţa noastră.

Pufnesc în râs.

— Dacă nu îi dai detaliile picante, nu ai de ce să îţi faci griji.

Capitolul 18

La călău

Sasha

Am fost încrezător şi relaxat până când m-am urcat în maşină, alături de Natalia, având ca destinaţie casa părinţilor ei. Cu cât ne apropiam de complexul unde am copilărit şi, implicit, de casa ei, cu atât inima începea să îmi bată mai tare şi zeci de scenarii morbide să îmi treacă prin faţa ochilor.

Dacă tatăl ei se va opune relaţiei noastre? Dacă o să îi interzică Nataliei să mai mă vadă şi o s-o ia de lângă mine?

Nu îmi pasă dacă mă bate, dacă mă pune pe grătar sau dacă va încerca să mă otrăvească, ştiu că nu e atât de periculos, dar sunt dispus să îi dau o bucată din mine ca şi garanţie că o voi preţui pe fiica lui toată viaţa, atât timp cât

nu îmi cere o *anumită* parte din corpul meu, de care am nevoie să o fac cu adevărat fericită.

Aseară am avut o discuţie şi cu mama, care ştia deja despre povestea noastră de la tata, iar acum, când au aflat că voi merge să discut şi cu părinţii Nataliei, s-au oferit să fie şi ei prezenţi, iar eu nu am avut nimic împotrivă. Sunt atât de apropiaţi, încât oricum era posibil să îi întâlnesc acolo din întâmplare, aşa că un suport în plus nu mă deranjează.

Mama era în extaz şi m-a asigurat că vom avea suportul Carinei, însă nimeni nu ştie cum va reacţiona Cătălin.

Ajungem la casa familiei Bodea exact la ora stabilită, ora cinci după-amiaza fix. Vremea este minunată, perfectă pentru a sta pe terasa frumoasă a casei lor. Oftez când opresc maşina, iar cu coada ochiului o văd pe Natalia mustăcind.

— Nu e de râs, îi zic bosumflat.

— Ba este de râs. Erai foarte relaxat dimineaţă, de parcă mergeam la cumpărături, iar acum arăţi de parcă ai venit la castrat.

Înghit în sec. Ăsta e un scenariu la care nu m-am gândit, iar Cătălin e posibil să îmi taie „ouăle”.

— E foarte posibil să se întâmple şi asta, zic mai mult pentru mine, iar ea nu se mai poate abţine şi începe să râdă, însă încearcă să se oprească când o privesc tăios.

Eu sunt pe cale să înfrunt călăul, iar ea râde.

Coboară din maşină, aruncând un „Curaj, găină, că te tai!” plin de amuzament… doar pentru ea, iar eu, ignorând urarea nepotrivită, trag adânc aer în piept şi o urmez. Însă când vrea să mă ia de mână, îi dau peste palmă şi mă uit la ea cu ochii mari.

— Vrei să ne omoare de la uşă?

Ea râde din nou.

— Nu e amuzant, scumpa mea, îi zic plin de ironie şi amar. Pentru că, după ce termină cu mine, sunt sigur că trece şi la tine, dar măcar stai să vedem dacă avem o şansă de scăpare. Iar dacă vrea să mă omoare, o să mă asigur că află câteva picanterii şi despre odrasla lui nu foarte inocentă, ca să fiu sigur că te prăjeşte şi pe tine bine, când te-o prinde. Aşa o să fim amândoi împreună în Viaţa de Apoi!

Zâmbetul ei piere brusc.

— Cum rămâne cu iubirea adevărată şi cu, dacă tu mori, îţi doreşti ca eu să trăiesc o viaţă lungă şi fericită?

— Cine a zis asta? întreb, strâmbându-mă.

— Este o lege a iubirii, declară cu ochii ca de căprioară.

— Nu e scrisă de mine, deci nu mă interesează. Iar eu sunt prea egoist în ceea ce te priveşte, zic, privind-o de sus. Oricum… viaţă lungă şi fericită fără mine? Nu are cum să se întâmple. Aşa că mai bine vii cu mine în Iad. O să înfierbântăm un pic mai mult atmosfera pe acolo.

Gluma mea ne ajută să ne mai destindem şi aici mă refer la mine, că ea pare liniştită, chiar dacă o simt totuşi agitată.

Intrăm în casă şi, aşa cum bănuiam, toată lumea este pe terasă. Părinţii mei sunt şi ei acolo şi aud râsul cristalin al mamei mele, care îmi dă într-o secundă un imbold de curaj.

Ea a trecut prin altele mai grele şi a reuşit să aibă parte de povestea minunată de iubire cu final fericit. Sper să fie talismanul meu norocos azi.

Un fior îmi trece pe spate când aud vocea lui Cătălin şi în secunda următoare păşesc pe terasă alături de Natalia.

Toţi ne salută prietenoşi, cele două femei ne pupă pe

amândoi, înainte de a-i face loc Nataliei lângă ele pe canapea, în timp ce mie mi se întinde o sticlă cu bere rece.

— Nu, mulţumesc. Conduc, zic repede, simţindu-mă brusc foarte responsabil.

În mod normal aş bea o bere, poate chiar două, dar vreau măcar să încerc să repar un pic imaginea veche şi să mă dau un sfânt în faţa lor. Că doar nu beau bere şi apoi conduc maşina, cu fata lui în dreapta, riscându-i viaţa, nu?

Cătălin, normal că ridică o sprânceană.

— De când? E doar o bere.

— Prefer o Cola, îi zic, zâmbindu-i forţat.

— Cola la băiatu' atunci, zice, întorcându-se spre micul frigider dintr-un colţ al terasei.

— Eşti bine? aud de lângă mine vocea şoptită a tatii.

Îmi dau ochii peste cap şi respir apăsat, ca să îi arăt cât de stresat sunt, dar el îmi zâmbeşte, lovindu-mă cu palma peste spate.

— Dezlipeşte ca un bandaj. E cel mai bine aşa, îmi şopteşte, aplecându-se spre mine, ca să nu fie auzit.

Trag adânc aer în piept, primindu-mi în acelaşi timp sticla cu suc din care beau cu poftă aproape jumătate din cantitate.

Tata are dreptate. Nu mai are rost să prelungesc agonia asta. Mă uit rapid în jur şi nu văd cuţite sau alte arme albe cu care să mă alerge Cătălin prin grădină.

Poate că totuşi am şanse să scap cu viaţă după confruntarea asta.

Îmi dreg glasul şi trag aer adânc în piept.

Acum e acum.

— Cătălin, Carina… aş putea să vă vorbesc puţin?

Se aşterne liniştea. Tot ce aud sunt bătăile inimii mele şi pulsul care îmi bubuie în urechi.

Sper să nu leşin.

Înghit în sec şi trag adânc aer în piept încă o dată, toţi ochii sunt fixaţi pe mine, dar eu îmi mult privirea pe chipurile lor şi, într-un final, mă opresc asupra celei mai minunate fiinţe din viaţa mea. Ea îmi dă putere. Am aici lângă mine, în acest moment, cei mai importanţi oameni, dar ea este steaua care îmi luminează toate colţurile întunecate ale inimii. Îmi încălzeşte sufletul şi mă face să o iubesc cum nu am mai iubit niciodată pe cineva.

Natalia îmi zâmbeşte, parcă citindu-mi gândurile, dar şi privirea mea e fascinată, de parcă o văd pentru prima dată şi înjur nu mai există nimeni altcineva.

— Te iubesc, îi spun Nataliei. Tu eşti totul pentru mine.

— Oh, Doamne… aud lângă mine o voce groasă, şuierând şi imediat ies din transă, întorcându-mi capul spre Cătălin care se uită la mine încruntat.

La dracu'! Aveam o sută de discursuri şi în toate tatonam uşor terenul înainte de a arunca o astfel de bombă, dar ochii frumoşi ai iubitei mele m-au făcut să uit tot şi să spun doar esenţa discursului meu repetat de zeci de ori în gând pe drumul până aici.

Furia lui Cătălin este evidentă, dar nu face niciun gest. E ca un lup încordat, pregătit să sfâşie.

Ăsta nu e un panda, aşa cum auzisem că era poreclit acum mulţi ani de Carina şi mama! E o bestie care urmează să mă omoare!

— Îmi pare rău, îi spun acestuia cât pot eu de calm şi sincer. Aveam de gând să vă dau vestea într-un alt mod, dar,

uită-te la ea, zic, întorcându-mă spre Natalia, care mă priveşte cu un mixt de şoc şi amuzament. E superbă!

Apoi mă întorc spre tatăl ei, cu toată încrederea şi plin de curaj.

— Aşa că poţi să mă omori, că tot vin după ea! Dar o iubesc şi vreau să o fac fericită toată viaţa. Şi ştiu că o să reuşesc.

Mijeşte ochii la mine, fixându-mă câteva secunde aşa. Apoi îşi ridică sticla cu bere la gură şi bea un pic, nedezlipindu-şi ochii dintr-ai mei. Mârâie când lasă sticla pe masă, cu o mişcare de animal de pradă, revenind drept din nou, lângă mine.

A lăsat şi sticla, acum îmi dă una. Sunt pregătit. Orice pentru Natalia mea.

— Presupun că era inevitabil, zice el cu vocea groasă şi serioasă, mutându-şi privirea spre soţia lui, pe care o văd cu coada ochiului cum mustăceşte alături de mama. Şi e numai vina voastră că de mici le-aţi băgat ideea asta în cap. Ba chiar m-aţi convins să îi dau nume de rusoaică, doar ca să se potrivească cu numele lui.

— Am făcut şi noi ce am putut, zice Carina amuzată. Dar asta pentru că ştiam că vor fi perfecţi unul pentru celălalt!

Cătălin mârâie din nou şi e vizibil că nu îl încântă vestea. Însă reacţionează mult mai bine decât mă aşteptam.

— Hai să vorbim amândoi în sufragerie.

Am încurcat-o.

Credeam că am scăpat, dar se pare că acum mă ciopârţeşte, cât nu e nimeni lângă noi. Înghit în sec şi îl urmez, dar nu înainte de a mă uita spre Natalia şi de a-i spune repede:

— Te iubesc! Nu mă uita! Vin după tine!

O aud cum râde, dar oftez cu regret, de parcă este ultimul sunet pe care îl aud înainte de ducă.

Cătălin mă aşteaptă în sufragerie cu braţele încrucişate peste piept şi cu chipul încruntat.

— Deci aveţi o relaţie, concluzionează, iar eu aprob din cap, neslăbindu-i privirea. Cât de serioasă?

— Foarte serioasă, îi răspund calm. Vreau să o cer în căsătorie.

— Să-mi bag… înjură printre dinţi, întorcându-şi privirea o clipă. Şi crezi că o să accepte?

— Dacă ştie ce e mai bine pentru ea, da.

Ridică sprâncenele surprins.

— Şi tu ştii ce e mai bine pentru ea?

— O cunosc mai bine decât orice fraier care o vrea doar ca să îi intre în pantaloni. Tot ce îmi doresc este să fie fericită, iar eu ştiu că îi pot oferi asta.

Nu contează că am fost şi eu un fraier ca cei pe care îi pomenesc, important este ceea ce simt acum.

Oftează, dar chipul lui nu mai e aşa încordat.

— Eşti foarte sigur pe tine.

— Nu îmi permit să fiu altfel în ceea ce o priveşte.

Liniştea se aşterne câteva secunde, în care din nou aud doar pulsul care îmi bubuie în urechi, până când el trage adânc aer în piept, dar îl eliberează cu un calm înspăimântător, privindu-mă fix cu ochii lui pătrunzători.

— Nu te iau cu discursul ăla că, dacă o răneşti, o să te omor cu mâna mea, fiindcă eşti băiat mare şi ştii ce o să se întâmple dacă o să o faci să sufere. Am încredere că am crescut-o aşa cum trebuie şi că e capabilă să ia propriile

decizii la vârsta asta, chiar dacă sunteţi încă tineri. Dar, dacă ea acceptă, înseamnă că are încredere în tine, după toate poveştile pe care le ştim cu toţii despre stilul tău de viaţă.

— Alături de ea sunt eu, cel adevărat. Nu beat sau prin patul unor femei uşoare. Vreau viaţa pe care o pot avea alături de ea şi liniştea pe care mi-o oferă.

— Sigur nu te grăbeşti? Nici măcar nu locuiţi împreună.

Dar se opreşte brusc, încruntându-se.

— Sau… şi lasă cuvintele să atârne, ca eu să răspund la întrebarea nerostită.

— Acum două zile i-am propus să ne mutăm împreună şi deja are o parte din lucruri la mine.

— Mda… Deci primul pas e deja făcut, zice mai mult ca pentru el.

— Şi vreau să fac alături de ea toţi paşii următori.

— Îmi dau seama! exclamă, făcând ochii mari.

Dar oftează din nou şi, după câteva secunde încărcate de tăcere, face câţiva paşi, oprindu-se lângă mine.

— Ai face bine să fie un inel al dracului de mare! îmi zice serios. Să mă facă şi pe mine să vreau să îl port!

Şi trece pe lângă mine, dar nu înainte de a mă lovi cu palma peste umăr, la fel cum a făcut tata mai devreme.

Rămân perplex.

Am scăpat cu viaţă?

Tocmai am primit binecuvântarea lui?

Mă însor?

Oh, DA! Natalia e a mea şi acum că am trecut de primejdia cea mai grea cu tatăl ei, nimic nu o să mai mă oprească!

Tot corpul îmi este cuprins de eforie şi de un sentiment

atât de plăcut, că îmi vine să urlu de bucurie. Îmi strâng pumnii de parcă aş fi câştigat la loto marele premiu.

Sunt fericit şi abia aştept să îmi împart fericirea cu Natalia.

Când mă întorc pe terasă, sunt un alt om, mult mai relaxat şi vizibil îndrăgostit. Mă abţin cât pot de mult să nu o ating tot timpul, aşa cum mi-aş dori, dar, din respect pentru părinţii ei, în special pentru Cătălin care încă are nevoie de timp să digere noile veşti, mă rezum doar la priviri arzătoare şi scurte atingeri furate de la iubita mea la fel de fericită ca mine.

Dar, imediat ce plecăm de acolo, opresc la primul semafor şi sar pe ea, sărutând-o ca un nebun până când mă claxonează alţi şoferi să mă mişc de pe loc, că s-a făcut verde. Le arăt degetul mijlociu şi îi las să mă depăşească până când simt că mă pot dezlipi de buzele ei dulci.

Iar acasă, la noi acasă, o dezbrac mai repede decât ai zice „buf, dar îmi iau tot timpul din lume să îi sărut fiecare părticică a corpului pe care îl ador.

Epilog

Tokyo

Natalia

Ne era dor de locul ăsta şi ne-am dat seama de acest lucru din clipa în care am aterizat şi aeroportul ne-a primit cu reclamele lui mari şi colorate, dar şi cu tehnologia futuristă care îl caracterizează, mult mai inovatoare ca acum doisprezece ani când am fost aici cu Sasha ultima dată.

După un somn bun şi o masă copioasă, am pornit spre cel mai aglomerat loc al acestui oraş: intersecţia Shibuya.

Blocurile înalte şi panourile publicitate imense sunt mult mai impresionante decât ni le aminteam. Oamenii trec cu sutele pe trecerile de pietoni poziţionate drept sau pe diagonală, dar noi stăm minute lungi, privind în jur şi încercând să ne dăm seama în ce direcţie vrem să ne continuăm plimbarea.

Mă uit în sus spre Sasha şi pe chipul lui văd aceeaşi încântare care se regăseşte şi în ochii mei, de parcă am fi din nou cei doi copii de opt ani aflaţi tot în acest loc.

— Încotro? îl întreb, sperând că el are un plan mai clar pentru călătoria noastră.

Am plecat după aproape o săptămână de la discuţia cu părinţii mei şi, fiind grăbiţi cu finalizarea mutatului meu, nu am avut prea mult timp la dispoziţie să stabilim un traseu pentru această călătorie. Sasha era foarte grăbit să plecăm în această vacanţă, iar eu nu am avut niciun motiv să nu îi fac

pe plac şi să îmi strâng un bagaj mic într-un timp record. Presupun că era foarte entuziasmat să fim singuri amândoi, undeva departe de lumea noastră de acasă.

Îşi coboară chipul spre mine şi mă sărută scurt pe buze, luându-mă în braţe.

— Ai încredere în mine? mă întreabă, zâmbindu-mi cu căldură.

— Da!

— Mă iubeşti?

— Da! Răspund, dându-mi ochii peste cap, aproape râzând de întrebările lui tot mai drăguţe.

— Mergem împreună mai departe în călătoria noastră?

— Daaa.

— Atunci vrei să fii soţia mea?

— D… şi mă opresc brusc, devenind serioasă, pentru că aşa este şi el când pune întrebarea… şocantă. Poftim? întreb din nou, crezând că nu am auzit bine din cauza zarvei care ne înconjoară.

Îmi ia chipul în palme şi îmi spune totul cu o sinceritate care mă face să simt fiori calzi pe spate:

— Vreau să îmi trăiesc restul vieţii alături de tine. Poate crezi că aveam stiluri de viaţă diferite, dar asta pentru că nu ştiam altceva decât chefurile şi nebuniile pe care le primeam de la cei din jur. Şi mă simţeam singur, dar asta pentru că îmi doream altceva. Nu mi-am amenajat apartamentul ăla vechi niciodată, pentru că el reprezenta viaţa mea de atunci: goală şi lipsită de culoare. Aşteptam o schimbare, iar aceasta s-a produs în clipa în care ochii noştri s-au reîntâlnit în căminul ăla nenorocit. De atât am avut nevoie: de o privire din partea ta, ca să îmi schimbi viaţa. Acum am lângă pat poza cu noi

doi din copilărie, făcută aici, iar eu vreau să mai facem una, pentru o altă ramă, şi apoi alta şi alta, doar ca să umplem casa noastră cu amintiri. Amintiri pe care le vom aduna în această călătorie a vieţii pe care vreau să o parcurgem împreună. Ştiu ce vreau de la viaţă, iar totul vine doar dacă eşti tu alături de mine. Aşa că, vrei să îmi fi alături în acest drum şi să fii soţia mea? Singura pe care să o iubesc şi să o am alături câte zile voi avea?

Face o pauză.

— Şi chiar şi după aceea, pentru că am vorbit serios că te iau după mine, dacă mor.

Râd, dar este un râs scăldat de lacrimile care mi se preling de fericire pe obraji. Nu credeam că o să cunosc un astfel de sentiment, de împlinire şi iubire, aşa cum trăiesc alături de el.

— Da, răspund fără ezitare. Da, Sasha, vreau să îţi fiu alături pentru tot restul vieţii ca şi soţie a ta!

Într-o secundă, buzele lui sunt peste ale mele, marcând momentul memorabil, printr-un sărut pe măsură. Apoi se desprinde uşor de mine şi simt cum îmi strecoară pe deget un inel, care, în clipa în care îl privesc, mă reduce imediat la tăcere. Diamantul este imens şi străluceşte în luminile colorate din jurul nostru, dar ce mă impresionează şi mai tare este că îmi pare cunoscut.

— Este al Mariei? întreb şocată să văd pe degetul meu inelul superb al mamei sale.

— Am vrut să îţi cumpăr unul nou, însă mama s-a oferit să ni-l ofere pe al ei, sperând că o să ne aducă la fel de mult noroc şi fericire cum le-a adus părinţilor mei. Dacă nu îţi place, mergem chiar acum şi alegem altul.

— Nu! zic repede, nedorind alt inel mai mult decât acesta, fiind o bijuterie pe care am admirat-o încă de când eram copil. Este perfect!

Lacrimile continuă să se prelingă şi mai tare, iar el îmi sărută obrajii pe rând, sorbind fiecare lacrimă.

— Te iubesc cum nu credeam că am să iubesc vreodată, Natalia.

— Şi eu te iubesc la fel de mult, îi spun. Ba chiar de când eram mici!

Mă sărută din nou, dar blând, apoi se uită în ochii mei umezi.

— Noi chiar am fost născuţi unul pentru celălalt, zice zâmbind, iar eu aprob fericită.

Aici se termină lupta orgoliilor noastre şi începe călătoria vieţii mele alături de nemernicul meu irezistibil, care mă face cea mai fericită femeie de pe planetă şi care, din nou, mă sărută cu pasiune în mijlocul sutelor de oameni din jur, făcându-mă să mă simt singura femeie de pe planeta asta aglomerată.

Apoi rugăm pe cineva să ne facă o poză, pentru a o pune într-o ramă în casa noastră tot mai colorată.

– Sfârşit –

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artprint Buc

L-a recunoscut imediat ce l-a privit atentă și a realizat că niciodată nu l-ar fi putut uita. Însă el nu știa cine era roșcata din brațele lui, până când aceasta nu l-a strigat pe numele pe care doar acea fată i-l spunea.

În anii petrecuți împreună, cei din jur considerau că erau făcuți unul pentru celălalt, dar timpul i-a separat și și-a pus amprenta asupra relației lor.

Doar o clipă de slăbiciune a fost necesară ca totul să explodeze și Natalia să fie aruncată în cea mai mare luptă pe care trebuie să o poarte. O luptă aprigă împotriva inimii ei.

De partea adversă, Sasha e decis să se folosească de toate armele pe care le deține pentru a câștiga lupta orgoliilor în care s-a avântat.

„Refuz să recunosc ceea ce simt. Refuz să accept că Sasha mi-a cucerit și inima, nu doar trupul. Lupta acesta nu am de gând să o pierd."

ISBN 978-606-9092-79-8